

EMANUEL

PERSOANA, ATRIBUTELE ȘI
LUCRAREA LUI HRISTOS

Arthur W. Pink

EMANUEL

*Persoana, attributele
și lucrarea lui Hristos*

Arthur W. Pink

EMANUEL

PERSOANA, ATRIBUTELE
ȘI LUCRAREA LUI HRISTOS

MAGNA GRATIA

EMANUEL. PERSOANA, ATRIBUTELE
ȘI LUCRAREA LUI HRISTOS

Arthur Walkington Pink

Copyright © 2020, 2024 Editura MAGNA GRATIA. Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, stocată sau transmisă în orice formă și prin orice mijloace – electronice, mecanice, prin fotocopiere, microfilmare, înregistrare sau alt fel – cu excepția unor citate scurte în recenzii, fără permisiunea prealabilă a deținătorului drepturilor de autor.

Publicat în original ca serie de articole în revista lunară *Studies in the Scriptures*, în perioada 1922-1953.

Traducerea în limba română: Ninel Lazăr. Corectura: Monica Lazăr; Tehnoredactare și DTP: MG Studio.

Dacă nu este precizat altfel în text, citatele biblice sunt preluate din Biblia Cornilescu, ediția revizuită. Drepturi de autor British and Foreign Bible Society (BFBS) și Societatea Biblică Interconfesională din România (SBIR) 1924, 2016. Folosit cu permisiune.

ISBN: 978-630-351-028-6 (pdf); 978-630-351-029-3 (epub).

Editura MAGNA GRATIA nu susține în mod necesar toate punctele de vedere ale autorilor pe care îi publică.

„Să nu furi” (Exod 20:15).

Respectă drepturile de autor și efortul depus pentru publicarea acestei cărți! Cerințele MAGNA GRATIA privind drepturile de autor pot fi consultate la adresa de internet magnagratia.org/copyright.html.

Editura MAGNA GRATIA

Str. Liliacului nr.26,

Dascălu-Ilfov 077075

Email: contact@magnagratia.org

Internet: www.magnagratia.org

CUPRINS

<i>Capitolul 1.</i> Impecabilitatea lui Hristos	7
<i>Capitolul 2.</i> Plinătatea lui Hristos	15
<i>Capitolul 3.</i> Strălucirea lui Hristos	21
<i>Capitolul 4.</i> Smerirea lui Hristos	39
<i>Capitolul 5.</i> Umanitatea lui Hristos	49
<i>Capitolul 6.</i> Personalitatea lui Hristos	57
<i>Capitolul 7.</i> Existența în sine a lui Hristos	65
<i>Capitolul 8.</i> Hristos, slujitorul	73
<i>Capitolul 9.</i> Disprețuirea lui Hristos	79
<i>Capitolul 10.</i> Răstignirea lui Hristos	89
<i>Capitolul 11.</i> Hristos, Răscumpărătorul	105
<i>Capitolul 12.</i> Hristos, Mântuitor și Domn	111
<i>Capitolul 13.</i> Hristos, Domnul	127
<i>Capitolul 14.</i> Hristos, Prietenul	133
<i>Capitolul 15.</i> Ajutorul lui Hristos	139

Capitolul 16. Chemarea lui Hristos 147

Capitolul 17. Odihna lui Hristos 175

Capitolul 18. Jugul lui Hristos 189

Capitolul 19. Hristos, Profetul 203

Capitolul 20. În slujba lui Hristos 215

Capitolul 21. Exemplul lui Hristos 227

Despre MAGNA GRATIA

I

IMPECABILITATEA LUI HRISTOS

Trăim într-o lume de păcat, iar daunele înfricoșătoare pe care acesta le-a produs sunt evidente oriunde te-ai uita. De aceea, cât de înviorător este să ne ațintim privirile asupra Aceluia care este imaculat de sfânt și care a trecut prin scena acestei lumi nepătat de relele ei.

Așa a fost Domnul Isus Hristos, Fiul întrupat al lui Dumnezeu. Vreme de 33 de ani, El S-a aflat în preajma păcatului, și totuși nu a fost niciodată contaminat de el, nici măcar în cea mai neînsemnată măsură.

El S-a atins de leproși, însă nu a fost pângărit, nici măcar din punct de vedere ceremonial. Așa cum razele soarelui strălucesc peste o baltă cu noroi fără a fi afectate de el, Hristos a rămas neafectat de nelegiuirea care era peste tot în jurul Lui. El „n-a făcut păcat” (1 Petru 2:22), „în El nu este păcat” (1 Ioan 3:5 și 1 Ioan 1:8), El „n-a cunoscut niciun păcat” (2 Cor. 5:21) și El era „fără păcat” (Evrei 4:15). El era „sfânt, nevinoval, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26).

Nu doar că Hristos a fost fără păcat, ci El era impecabil,¹ adică *incapabil să păcătuiască*. Fără a lua în considerare această binecuvântată perfecțiune a Lui, nicio încercare de a prezenta doctrina Persoanei Sale inegalabile și uimitoare nu ar fi completă. Este cu adevărat trist să vedem ignoranța răspândită din zilele noastre pe această temă, și chiar mai trist este să auzim și să citim cum acest adevăr prețios este respins.

Ultimul Adam a fost diferit de primul Adam prin impecabilitatea Lui. Hristos nu a fost doar în măsură să învingă ispita, ci nu era posibil ca ea să Îl biruie, fiind o implicație a faptului că El era „Cel Atotputernic” (Apoc. 1:8). Da, Hristos a fost Om, dar El era Dumnezeu-Om și, așa cum stăpânirea Lui asupra vânturilor și a valurilor a fost demonstrată clar, tot așa era imposibil ca vreun lucru să stăpânească peste El.

Faptul că Hristos este *neschimbător* dovedește impecabilitatea Lui, altfel spus, inabilitatea Lui de a păcătui. „Isus Hristos este același ieri și azi și în veci” (Evrei 13:8). Întrucât El nu era susceptibil de vreo schimbare, era imposibil ca Fiul întrupat al lui Dumnezeu să păcătuiască.

În acest aspect putem vedea din nou unicitatea Lui. O parte dintre îngerii care fuseseră imaculați la început au căzut în păcat, la fel cum a căzut și Adam. Aceștia erau toți ființe

¹ *impecabil* – în acest context, termenul nu se referă la puritatea lui Hristos, ci la faptul că El nu putea să păcătuiască. De aceea, când vorbește despre „impecabilitatea” lui Hristos, autorul se referă în mod consecvent la neputința Lui de a păcătui, la imposibilitatea ca Hristos să păcătuiască. – n.tr.

create, iar acest statut și caracterul lui schimbător sunt în realitate termeni corelativi. Totuși, ne putem întreba: Dar oare umanitatea lui Hristos nu a fost creată? Da, însă ea nu a fost niciodată supusă testului, și nu a avut nicicând vreo existență separată. De la prima clipă a concepției Sale în pântecul fecioarei, umanitatea lui Hristos a fost pusă în unire cu dumnezeirea Lui, așa că El nu putea păcătu.

Atotputernicia lui Hristos dovedește și ea impecabilitatea Lui. Există multe pasaje ale Scripturii care demonstrează clar că Domnul Isus a fost atotputernic, chiar și în zilele smeririi Sale. „Tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai... În adevăr, după cum Tatăl înviază morții, și le dă viață, tot așa și Fiul dă viață cui vrea” (Ioan 5:19, 21). Atunci când spunem că Hristos a fost în posesia atotputerniciei în decursul existenței Sale pământești, noi nu vrem să spunem că El ar fi fost înzestrat astfel de Duhul Sfânt, ci că El era atotputernic în esența Lui, în mod inerent și personal. A spune că o persoană atotputernică ar putea ceda în fața păcatului ar fi o contradicție în termeni. Orice ispită de a păcătu trebuie să survină dintr-o ființă creată și, de aceea, are o putere limitată; în consecință, este imposibil ca o putere finită să supună atotputernicia.

Constituția Persoanei lui Hristos dovedește impecabilitatea Lui. În El erau unite natura divină și cea omenească, într-un fel cu totul de necuprins pentru ființele raționale create. „Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău” (Iacov 1:13). „Este cu neputință ca Dumnezeu să mintă” (Evrei 6:18). Iar

Hristos a fost Dumnezeu „arătat în trup” (1 Tim. 3:16), „Emanuel”, Dumnezeu cu noi (Matei 1:23). Personalitatea Sa nu s-a centrat pe umanitate. Hristos era o Persoană divină, „făcându-Se asemenea oamenilor” (Fil. 2:7).

Așadar, era cu totul imposibil ca Dumnezeu-Omul să păcătuiască. A afirma contrariul înseamnă a te face vinovat de cea mai gravă blasfemie. Până și a discuta ce ar fi făcut natura omenească a lui Hristos dacă ar fi fost singură constituie o aventură speculativă lipsită de reverență. De ce? Pentru că ea nu a fost niciodată singură. Ea nu a avut vreodată o existență separată. Ea a fost unită cu Persoana divină de la primul moment al existenței ei.

Față de adevărul biblic al impecabilității lui Hristos se ridică uneori obiecția că ea ar fi inconsecventă cu faptul că El a putut fi ispitit. Argumentul sună cam așa: dacă cineva nu poate păcătui, nici nu poate fi ispitit să păcătuiască. În termenii aceștia, am putea argumenta că o armată nu poate fi atacată, pentru că nu poate fi învinsă.

„Expunerea la ispită depinde de susceptibilitatea² constituției trușești a lui Hristos, în timp ce impecabilitatea depinde de voința Lui. În ceea ce privește suscepti-

² *susceptibilitate* - Autorul nu folosește termenul „susceptibilitate” cu sensul de incertitudine, așa cum s-ar înțelege conform uzanței în vorbirea comună, ci cu referire la ideea că, în trupul Său, Hristos a fost expus aceluiași neputințe ale naturii omenești post-adamice (desigur, cu excepția păcatului), ceea ce a făcut ca El să simtă puterea ispitei chiar dacă, în ființa Lui, nu a existat legea păcatului interior (sau a firii pământești) care să perceapă ispita în sens atractiv. – n.tr.

bilitatea Lui naturală, din punct de vedere fizic și mental, Isus Hristos a fost expus tuturor formelor de ispite omenești, cu excepția acelor care izvorăsc din pofta interioară, altfel spus din corupția morală a naturii omului. În schimb, când vorbim despre pecabilitatea Lui, sau posibilitatea de a fi doborât de aceste ispite, ea ar depinde de nivelul împotrivirii voluntare de care era capabil în fața ispitelor. Acele ispite au fost foarte puternice, dar hotărârea de sine a voinței Sale sfinte a fost mai puternică decât ele, astfel că nu au putut să Îl inducă să păcătuiască, astfel că El nu putea păcătui. Toți, ne este clar că El a putut fi ispitit” (W. G. Shedd, 1889).

Probabil că au existat multe motive pentru care Dumnezeu a rânduit ca Fiul Său întrupat să fie ispitit de oameni, de diavolul și de diferite circumstanțe ale vieții. Unul dintre motive a fost acela de a demonstra impecabilitatea Lui. Dacă arunci un băț de chibrit aprins într-un butoi cu praf de pușcă, vei avea parte în mod cert de o explozie. Dacă îl vei arunca într-un butoi cu apă, sigur că se va stinge. Într-o manieră foarte simplă, această ilustrație poate fi folosită pentru a prezenta diferența dintre ispitirea noastră de către Satana și ispitirea lui Dumnezeu-Omul. În noi există acel lucru care ne face susceptibili de a cădea victime ale „săgeților sale înfocate” [ale Satanei], dar Cel Sfânt poate spune: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Domnul Isus a fost expus unor testări și ispitiri cu mult mai severe decât a avut parte primul Adam, și asta pentru a-Și demonstra

puterea extraordinară prin care li S-a împotrivit.

„Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat” (Evrei 4:15).

„Acest pasaj ne învață că ispitele de care Hristos a avut parte au fost ‚fără păcat’ în sursa și natura lor, nu că, așa cum este explicat uneori pasajul, ele ar fi fost ‚fără păcat’ în ce privește rezultatul lor. Sensul nu este că Domnul nostru ar fi fost ispitit în orice aspect, exact cum este omul decăzut – de exemplu prin poftă interioare și prin alte ispite – doar că El nu a fost biruit exterior de nicio ispită, ci că El a fost ispitit în orice fel este ispitit omul, cu excepția acelei categorii de ispite care sunt păcătoase, din cauză că ele izvorăsc din dorințe rele și nelegitime. Faptul că Hristos a fost atotputernic și biruitor în rezistența Lui în fața tuturor ispitelor nu Îl face să nu fie un exemplu potrivit de a fi imitat de credinciosul slab și greu ispitit. Doar pentru că Domnul nostru a biruit ispitele nu înseamnă că, prin urmare, conflictul Lui cu ispita și succesul Lui ar fi fost lucruri ușoare. Biruința Lui L-a costat lacrimi și sânge: ‚Pentru mulți a fost o pricină de groază - atât de schimonosită Îi era fața’ (Isaia 52:14). A existat ‚munca sufletului lui’ (Isaia 53:11). În luptă, El a exclamat, ‚Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta’ (Matei 26:39). Doar pentru că o armată este biruitoare, asta nu înseamnă în niciun caz că victoria ei ar fi una ușoară” (William G. Shedd, 1820-1894).

Poate că mai putem lua în considerare încă o obiecție,

deși ezităm să pângărim aceste pagini chiar prin a pune în scris emanațiile murdare ale minții carnale. Dacă umanitatea lui Hristos a fost incapabilă să păcătuiască, ca urmare a unirii ei cu Persoana Sa divină, atunci, dacă a fost susținută divin, cum a putut să înseteze sau să Îi fie foame, să sufere și să moară? Apoi, văzând toate acestea, cum de a fost incapabil să cadă pradă ispitei?

Față de această întrebare lipsită de reverență este suficient să spunem că, deși Mijlocitorul a fost rânduit să moară (Ioan 10:18), El nu a fost rânduit să păcătuiască. Naturii omenești a lui Hristos i-a fost permis să funcționeze liber și normal. De aceea, ea a experimentat oboseala și a plâns, dar a păcătui nu era un act normal al naturii Lui. Pentru a fi Răscumpărătorul poporului Său, Hristos a trebuit să „calce mândru, în plinătatea puterii Lui... și are putere să izbăvească” (Isaia 63:1). El trebuia să aibă puterea de a birui toate ispitele care au atacat Persoana Sa, astfel încât El să fie în măsură „să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Aici se găsește, deci, una dintre stâncile solide din acel fundament pe care stă așezată credința creștinului. Întrucât Domnul Isus este atotputernic, având putere absolută asupra păcatului, sfântul firav și greu încercat poate să se îndrepte către El printr-o încredere implicită, cerând ajutorul Lui eficace. Doar Acela care a triumfat asupra păcatului, atât în viață cât și în moarte, poate să mă salveze din păcatele mele.

2

PLINĂTATEA LUI HRISTOS

Este un lucru potrivit să contemplăm la atributele minunate ale lui Hristos, Mijlocitorul, căci „lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu” se vede „pe fața lui Isus Hristos” (2 Cor. 4:6). Cea mai deplină revelare a lui Dumnezeu și a ceea ce este El a fost făcută în Persoana lui Hristos. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Dar această cunoaștere a lui Dumnezeu nu ține de simpla informare intelectuală, lucru care poate fi transmis între oameni. Aici avem de-a face cu un discernământ spiritual dat de Duhul Sfânt. Dumnezeu trebuie să strălucească în inimile noastre pentru a ne da această cunoștință.

Când Filip a spus, „Doamne, arată-ne pe Tatăl”, Domnul Isus a răspuns, „cine M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl” (Ioan 14:9). Da, El era „ogîndirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3). În Cuvântul veșnic și întrupat „locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2:9). Este

un lucru uimitor și glorios că plinătatea Dumnezeirii este revelată credinței noastre în Hristos, în perfecțiunea umanității Sale. Noi nu ne puteam urca la Dumnezeu, așa că El S-a coborât la noi. Tot ceea ce oamenii pot cunoaște vreodată despre Dumnezeu le este prezentat în Persoana Fiului Său întrupat. De aceea, „să-L cunosc pe El” (Fil. 3:10) constituie dorința constantă a celor mai maturi creștini.

Scopul nostru este să declarăm măcar în parte acea glorie a Domnului Isus Hristos care este revelată în Scriptură și care este propusă ca obiect al credinței, dragostei, încântării, admirației și adorării noastre. După ce ne-am dat cele mai mari străduințe și după ce am făcut cele mai sânguincioase cercetări, suntem nevoiți să spunem: „Cât de puțin” (Iov 26:14, cf. KJV) înțelegem despre El! Gloria Lui este de necuprins, iar laudele Sale sunt de negrăit. O minte iluminată de Dumnezeu poate înțelege anumite lucruri, dar ceea ce poate exprima, prin comparație cu ce este acea glorie în esența ei, este mai puțin decât nimic. Totuși, acea perspectivă pe care Duhul Sfânt o oferă în Scriptură cu privire la Hristos și cu privire la gloria Lui este vrednică să fie preferată mai presus de orice altă cunoștință sau înțelepciune. Așa a afirmat acela care s-a simțit privilegiat să Îl cunoască: „Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să-L câștig pe Hristos” (Fil. 3:8).

John Owen spunea pe bună dreptate:

„Descoperirea lui Hristos în binecuvântata Evanghelie este cu mult mai glorioasă, mai minunată și mai plină de razele înțelepciunii și bunătății divine decât întreaga creație și decât toată pricepera legitimă a omului legată de creație. Fără cunoașterea lui Dumnezeu, oricât de mult s-ar putea lăuda cu alte invenții și descoperiri, mintea omului rămâne îmbrăcată în întuneric și confuzie. De aceea, acest fel de cunoaștință spirituală merită atenția și străduința cea mai serioasă a minților noastre, și merită să îi dedicăm cele mai bune momente de meditație și cea mai mare sârguință. Dacă fericirea noastră viitoare este legată de a trăi acolo unde este El și a privi la gloria Sa, atunci nu există pregătire mai bună pentru veșnicie decât să contemplăm constant la acea glorie, în descoperirea care ne este făcută în Evanghelie tocmai cu acest scop, așa încât, privind constant la ea, să fim transformați gradual în aceeași slavă”.

Cel mai mare dintre toate privilegiile de care pot avea parte cei credincioși, fie în această lume, fie în cea viitoare, constă din a privi slava – adică trăsăturile personale și minunate ale lui Hristos. Și facem acest lucru prin credință în viața de acum, după care prin vedere, în viața viitoare. Este un lucru sigur că niciun om nu va putea privi vreodată personal la gloria lui Hristos în Cer, dacă nu privește acum la ea, prin credință. Acolo unde sufletul nu a fost curățat anterior prin har și prin credință, el va fi incompatibil cu slava cerească și incapabil să o vadă acolo. Cei care pretind că sunt îndrăgostiți

și care doresc atât de fierbinte lucrurile cerești pe care nu le-au văzut și nu le-au experimentat niciodată aici, nu fac altceva decât să se amăgească în imaginația lor. Dorințele pretinse ale multora, în special pe patul de moarte, de a privi la gloria lui Hristos în Cer, dar care n-au avut nicio viziune a acesteia prin credință, câtă vreme s-au aflat aici, pe Pământ, nu sunt altceva decât niște amăgiri înșelătoare.

Atâta vreme cât nu ne odihnim în Hristos, nu există nicio odihnă adevărată a minții și nicio satisfacție a inimii (Matei 11:28-30). Dumnezeu ne-a oferit „taina evlaviei”, adică Persoana Fiului Său întrupat și lucrarea Sa mijlocitoare ca obiect suprem al credinței și meditației noastre. În această „taină” suntem chemați să privim la cea mai înaltă descoperire a înțelepciunii, bunătății și măreției divine. Fiul lui Dumnezeu a îmbrăcat umanitate prin unirea cu Sine, formând astfel o singură Persoană în două naturi, și totuși fiind infinit și distinct ca Dumnezeu și Om. Astfel, Cel infinit a devenit finit, Cel veșnic a devenit temporar, iar Cel nemuritor a devenit muritor, și totuși a continuat să fie infinit, veșnic și nemuritor.

Nu ne putem aștepta să vedem cum cei care sunt înecați în dragostea lumii să aibă vreo priveliște autentică asupra lui Hristos sau vreo dorință reală după El. Dar pentru cei care au „gustat în adevăr că bun este Domnul” (1 Petru 2:3), cât de ticălos ar fi să își dedice tot timpul și puterea altor lucruri, neglijând cercetarea sârguincioasă a Scripturii pentru a căpăta o

cunoștință tot mai profundă a lui Hristos. Omul „se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare”, dar aceeași Scriptură ne descoperă eliberarea rânduită divin de toate re-
lele pe care omul păcătos și decăzut le moștenește, așa încât să nu mai sucombăm sub povara lor, ci să le învingem.

Luați aminte la mărturia aceluia care a trecut printr-un ocean mult mai adânc de încercări decât marea majoritate a oamenilor:

„Suntem încolțiți în toate chipurile, dar nu la strâmtoare; în grea cumpănă, dar nu deznădăjduiți; prigo-
niți, dar nu părăsiți; trântiți jos, dar nu omorâți” (2 Cor. 4:8-9).

„De aceea, noi nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru dină-
untru se înnoiește din zi în zi. Căci întristările noastre ușoare de o clipă lucrează pentru noi tot mai mult o greutate veșnică de slavă. Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd; căci lucrurile care se văd, sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd, sunt veșnice” (2 Cor. 4:16-18).

Ceea ce aduce mângâiere în suferințele creștinului este această privesc, prin credință, asupra lucrurilor „nevăzute” de ochiul trupesc, lucruri care sunt spirituale și veșnice, și pe care ocupanții palatelor și ai caselor de milionari săraci spiri-
tual nu le cunosc. Gloriile minunate ale lui Hristos sunt pline de aceste lucruri nevăzute și veșnice. Omul care poate să pri-
vească la Acela care este „Domnul slavei” va fi ridicat din starea

lui și eliberat de puterea prevalentă a răului, în vreme ce toate celelalte lucruri vor pieri. Doar atunci când mintea ajunge la o concluzie hotărâtă că toate lucrurile de aici, din această lume, sunt trecătoare și afectează doar omul exterior, că orice lucru de sub soare nu este decât „deșertăciune și goană după vânt” (Ecl. 1:14), și că lucrurile spirituale sunt incalculabil mai bune spre mângâierea și împlinirea inimii, doar atunci va fi eliberată ea de a trăi în frică, tulburare și întristare. Doar Hristos poate să aducă împlinire în inimă. Iar atunci când El aduce cu adevărat satisfacție, limbajul sufletului este acesta: „Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și pe Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine. Carnea și inima pot să mi se prăpădească: fiindcă Dumnezeu va fi pururea stânca inimii mele și partea mea de moștenire” (Ps. 73:25-26).

Cât de firave și superficiale, cât de copilărești și neimportante sunt lucrurile din care izvorăsc încercările oamenilor! Ele cresc toate dintr-o singură rădăcină a prețuirii exagerate a lucrurilor temporare. Banii nu pot cumpăra bucuria sufletului tău. Sănătatea nu poate să-ți dea fericire. O casă frumoasă nu îți va împlini inima. Prietenii pământești, oricât ar fi de loiali și iubitori, nu pot să îți aducă pace unei conștiințe împovărate de păcat, nici să îți dea viața veșnică. Invidia, lăcomia și nemulțumirea își primesc rana de moarte atunci când Hristos, în toată dragostea Lui, este revelat ca „deosebit din zece mii și fermecător” (Cânt. 5:10, cf. KJV).

3

STRĂLUCIREA LUI HRISTOS

Legea era „umbra lucrurilor bune care aveau să vină” (Evrei 10:1, lit. KJV). O frumoasă ilustrație a acestui adevăr se găsește în versetele de încheiere din Exod 34, unde Moise coboară de pe munte cu o față strălucitoare. Cheia pasajului se găsește observând poziția precisă pe care o ocupă acest moment în cartea răscumpărării. Evenimentul survine *după* legământul pe care Iehova îl făcuse cu Israelul și *înainte* de construirea cortului și de momentul când gloria lui Dumnezeu l-a umplut. Acest pasaj este interpretat în 2 Corinteni 3. Exod 34 ne oferă deopotrivă o comparație și un contrast cu noua dispensație a Duhului, a harului și a vieții abundente. Dar înainte ca acea dispensație să fie inaugurată, Dumnezeu a găsit de cuviință ca omul să fie testat prin Lege, pentru a demonstra că este o făptură decăzută și păcătoasă.

Testarea omului sub legământul mozaic a demonstrat două lucruri: primul, că el este „nelegiuit”, și al doilea, că este „fără putere” (Rom. 5:6). Dar acestea sunt lucruri pasive. Romani 8:7 menționează a treia trăsătură a stării îngrozitoare a

omului, anume că el se află în „vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu”. Această stare activă a fost dovedită atunci când Fiul lui Dumnezeu a coborât vreme de 33 de ani pe acest Pământ. El „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1:11). Și nu doar aceasta, ci El a fost și „disprețuit și părăsit de oameni” (Isaia 53:3). Ba mai mult, oamenii L-au urât „fără temei” (Ioan 15:25), iar ura lor n-a putut fi stinsă decât după ce L-au condamnat la moartea unui răufăcător și L-au ținut pe cruce!

Amintiți-vă că nu doar evreii L-au dat la moarte pe Domnul slavei, ci și Neamurile. De aceea, atunci când a privit înainte către moartea Sa, Domnul a spus că „acum are loc judecata lumii acesteia” (Ioan 12:31), nu doar a Israelului. Aici s-a sfârșit testarea sau probarea omului.

Omul nu se mai află acum sub testare, ci sub condamnare: „Nu este niciun om neprihănit, nici unul măcar. Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu. Toți s-au abătut, și au ajuns niște netrebnici. Nu este niciunul care să facă binele, nici unul măcar” (Rom. 3:10-12). Omul nu mai este cercetat, ci este sub sentința condamnării. Niciun fel de pledoarie nu mai are vreun efect și nicio scuză nu va mai fi acceptată. Singurul lucru pe care l-am mai putea discuta acum despre situația dintre Dumnezeu și păcătos este acesta: Se va pleca omul în fața verdictului drept al lui Dumnezeu?

Aceasta este starea în care ne găsește Evanghelia. Ea vine

către noi ca și cum ar veni către cei care sunt deja pierduți, către cei care sunt „păcătoși”, „fără putere” și „vrăjmașii lui Dumnezeu”.

Evanghelia ne prezintă harul uimitor al lui Dumnezeu, singura nădejde pentru sărmanii păcătoși. Dar harul nu va fi binevenit atât timp cât păcătosul nu se pleacă în fața sentinței lui Dumnezeu pronunțată împotriva lui. Acesta este motivul pentru care păcătosului îi sunt cerute deopotrivă pocăința și credința. Cele două nu pot fi separate. Pavel a predicat deopotrivă „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (F.A. 20:21). Pocăința constituie recunoașterea de către păcătos a acelei sentințe a condamnării sub care el trăiește, iar credința este acceptarea harului și a îndurării care îi sunt oferite prin Hristos.

Pocăința nu înseamnă a da o filă nouă în viață și a promite că îmi voi corecta căile. Mai degrabă ea ține de a recunoaște că Dumnezeu are dreptate atunci când îmi spune că sunt „fără putere”, că, în esență, cazul meu este fără speranță și că nu sunt mai în măsură să fac ceva mai bun data viitoare decât aș putea fi capabil să creez o lume nouă!

Doar atunci când credem aceste lucruri cu adevărat, nu ca rezultat al experienței, ci pe baza autorității Cuvântului lui Dumnezeu, doar atunci ne vom întoarce cu adevărat la Hristos și Îl vom primi cu brațele deschise, nu ca pe un Ajutor, ci ca pe un Mântuitor.

Așa cum au stat lucrurile în perspectiva dispensațiilor diferite, tot așa stau ele și în ce privește experiența noastră. Trebuie să existe „slujba aducătoare de moarte” (2 Cor. 3:7) înainte de a exista o „slujbă a Duhului” sau a vieții (v. 8). Trebuie să existe „slujba aducătoare de osândă” înaintea „slujbei aducătoare de neprihănire” (v. 9).

O „slujbă aducătoare de osândă și moarte” sună străin pentru urechile noastre, nu-i așa? Noi putem înțelege ce este o „slujbă a harului”, dar nu este foarte ușor să înțelegem ce înseamnă „slujba condamnării”. Totuși, aceasta din urmă este prima nevoie a omului, căci lui trebuie să i se arate ce este în esența lui, un ticălos deznădăjduit, complet incapabil să satisfacă cerințele drepte ale unui Dumnezeu sfânt, și asta înainte de a fi gata să accepte că este dator doar îndurării Lui.

Repet acest lucru, așa cum au stat lucrurile în ce privește dispensațiile diferite, tot așa este nevoie să existe etape diferite din punct de vedere al experienței convertirii noastre. La aceasta s-a referit apostolul Pavel atunci când, cu privire la propria experiență, a spus că, „odinioară, fiindcă eram fără Lege, trăiam; dar când a venit porunca, păcatul a înviat, și eu am murit” (Rom. 7:9). Potrivit estimării proprii, în vremea când era neregnerat, el era „viu”, însă era „fără Lege”, de parte de a satisface cerințele ei. „Dar când a venit porunca”, când Duhul Sfânt a venit asupra lui, când Cuvântul lui Dumnezeu a venit cu putere în inima lui, atunci „păcatul a înviat”. Astfel, el a fost făcut conștient de starea sa îngrozitoare, și

atunci „a murit” față de satisfacția de sine în neprihănirea lui. În felul acesta, el a văzut că, în esență, cazul său era fără speranță. Da, apariția Mijlocitorului glorificat nu are loc înainte, ci după legământul Legii.

„Moise a stat acolo cu Domnul patruzeci de zile și patruzeci de nopți. N-a mâncat deloc pâine și n-a băut deloc apă. Și Domnul a scris pe table cuvintele legământului, cele zece porunci” (Exod 34:28). Pasajul nostru abundă de comparații și contraste.

Cele 40 de zile de aici ne aduc aminte de cele 40 de zile din Matei 4.

Aici era Moise, acolo a fost Hristos.

Aici Moise era pe munte, acolo Hristos a fost în pustie.

Aici Moise a primit favoarea unei descoperiri glorioase din partea lui Dumnezeu, acolo Hristos a fost ispitit de diavolul.

Aici, Moise primea Legea din gura lui Iehova, acolo Hristos era atacat de diavolul pentru a abandona acea Lege.

Cu greu putem ști care minunăție este mai mare dintre cele două: ca un om păcătos să fie înălțat pe o culme a gloriei atât de înaltă încât să petreacă o vreme în prezența marelui Iehova, sau ca Domnul slavei să Se smerească atât de mult încât să petreacă vreme de șase săptămâni alături de vrăjmașul său de sânge.

„Moise s-a pogorât de pe muntele Sinai, cu cele două table ale mărturiei în mână. Când se pogora de pe munte, nu știa că pielea feței lui strălucea, pentru că vorbise cu Domnul” (Exod 34:29). Este ferice să comparăm și să contrastăm această a doua coborâre a lui Moise de pe Muntele Sinai, cu cea care se găsește înaintea noastră în capitolul 32.

Acolo vedem fața lui Moise tulburată de mânie (v. 19), iar aici îl vedem coborând cu fața strălucitoare.

Acolo vedem un popor dedat idolatriei, aici Moise se întoarce la un popor smerit.

Acolo îl vedem pe Moise zdrobind de pământ tablele de piatră (v. 19), în timp ce aici îl vedem depunându-le în chivot: „M-am întors apoi și m-am pogorât de pe munte, am pus tablele în chivotul pe care-l făcusem, și ele au rămas acolo, cum îmi poruncise Domnul” (Deut. 10:5).

De asemenea, acest eveniment ne reamintește de un episod din Noul Testament, unul foarte asemănător, și totuși aflat în contrast cu acesta. El s-a petrecut pe muntele unde fața lui Moise era strălucitoare, iar pe acel munte Domnul nostru a fost schimbat la față.

Totuși, slava lui Moise a fost una reflectată, în timp ce gloria lui Hristos era inerentă, făcând parte din esența Persoanei Sale. Strălucirea feței lui Moise a fost consecința faptului că fusese adus în prezența imediată a gloriei lui Iehova, însă schimbarea la față a lui Hristos era rezultatul strălucirii exterioare a

gloriei Sale personale. Strălucirea lui Moise a fost limitată la fața lui, în timp ce despre Hristos citim că până și „hainele I s-au făcut albe ca lumina” (Matei 17:2).

Moise „nu știa” că pielea feței sale strălucea, însă Hristos cunoștea acest lucru, fiind evident din cuvintele Lui: „Să nu îi spuneți nimănui de vedenia aceasta” (Matei 17:9).

Versetul 29 vorbește despre consecința certă a părtășiei apropiate cu Domnul, și aceasta în două aspecte:

În primul rând, niciun om nu se poate bucura de o părtășie reală cu Dumnezeu fără a fi afectat de ea într-un fel remarcabil. Moise fusese absorbit de părtășia cu Dumnezeu și de contemplarea gloriei Sale. Persoana lui a surprins și a înmagazinat ceva din razele acelei glorii. Așa este și cu noi: „Când îți întorci privirile spre El, te luminezi de bucurie” (Ps. 34:5). Părtășia cu Domnul este ceea ce ne face asemănători chipului Său. Vom fi mai asemenea lui Hristos doar dacă vom umbla cu El mai frecvent și mai apropiat. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

Cea de-a doua consecință a părtășiei reale cu Dumnezeu este că vom fi mai puțin preocupați de noi înșine. Chiar dacă fața lui Moise a strălucit, el nu cunoștea acest lucru. Acest fapt ilustrează o diferență uriașă între fariseismul auto-neprihănit și evlavia adevărată. Primul produce superficialitate și

mândrie, în timp ce cel de-al doilea duce la dezgust de sine și smerenie. Fariseul (există încă mulți din această seminție pe Pământ) se laudă cu realizările lui, își arată spiritualitatea imaginară și Îi mulțumește lui Dumnezeu că nu este ca alți oameni.

Prin contrast, acela care, prin har, se bucură de o părtășie bogată cu Domnul, învață de la Cel care a fost „blând și smerit cu inima” și spune: „Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci Numelui Tău dă slavă pentru bunătatea Ta, pentru credincioșia Ta” (Ps. 115:1).

Captivat de frumusețea Domnului, el este eliberat de preocuparea cu propria persoană, fiind astfel inconștient chiar de roada Duhului care este produsă în el. Totuși, chiar dacă nu este conștient de creșterea în asemănare cu Hristos, alții văd această transformare.

„Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise, și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el” (Exod 34:30). Aceasta ne arată cel de-al treilea efect al părtășiei cu Dumnezeu. Chiar dacă persoana respectivă nu este conștientă de slava care se manifestă prin ea, alții o recunosc.

Așa s-au petrecut lucrurile atunci când cei doi apostoli ai lui Hristos au stat înaintea Sinedriului evreiesc: „Când au văzut ei îndrăzneala lui Petru și a lui Ioan, s-au mirat, întrucât știau că erau oameni necărturari și de rând; și au priceput că fuseseră cu Isus” (F.A. 4:13). Nu putem să ne aflăm îndelung

sub influența și în compania Celui Sfânt fără ca amprenta Lui să rămână asupra noastră. Omul care este profund dedicat Domnului nu trebuie să poarte o anumită etichetă pe haină, nici nu este nevoit să proclame că trăiește o viață de biruință. Acțiunile lui vorbesc mai categoric decât cuvintele sale.

„Aaron și toți copiii lui Israel s-au uitat la Moise, și iată că pielea feței lui strălucea; și se temeau să se apropie de el”. Înțelesul simbolic al acestui verset ne este dat în 2 Corinteni 3:7: „Slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre, era cu atâta slavă încât fiii lui Israel nu puteau să-și pihonească ochii asupra feței lui Moise, din pricina strălucirii feței lui, măcar că strălucirea aceasta era trecătoare”. Cu privire la acest lucru, Ed Dennett spunea:

„De ce, atunci, le era teamă să se apropie de El? Pentru că tocmai gloria care a strălucit pe fața Lui le-a străpuns inimile și conștiințele – văzând că erau păcătoși incapabili să satisfacă până și cea mai mărunță cerință a legământului care fusese inaugurat acum. Aceasta a fost lucrarea necesară a condamnării și morții, căci cerea de la ei o neprihănire pe care nu puteau să o producă, astfel că, trebuind să eșueze în efortul de a o produce, ea avea să pronunțe condamnarea lor și să-i aducă sub pedeapsa nelegiuirii, care era moartea. Gloria pe care ei o vedeau astfel pe fața lui Moise era expresia sfințeniei lui Dumnezeu față de ei, acea sfințenie care cerea din partea lor conformarea cu standardele Lui, și care avea să îi acuze de încălcările legământului care era acum în vigoare. De aceea, lor le-a fost teamă, pentru că știa în

profunzimea sufletelor lor că nu puteau sta înaintea Aceluia din a cărui prezență venise Moise”.

Legământul pe care Iehova l-a făcut cu Moise și cu poporul Israel la Muntele Sinai și tablele de piatră pe care au fost gravate Cele 10 Porunci au fost umbra unui nou legământ:

„Căci vă voi scoate dintre neamuri, vă voi strânge din toate țările, și vă voi aduce iarăși în țara voastră. Vă voi stropi cu apă curată, și veți fi curățiți; vă voi curăți de toate spurcăciunile voastre și de toți idoliștii voștri. Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele. Veți locui în țara, pe care le-am dat-o părinților voștri; voi veți fi poporul Meu și Eu voi fi Dumnezeul vostru” (Ezec. 36:24-28).

„Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul, pe care l-am încheiat cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor, zice Domnul. Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel, după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu. Niciunul nu-l va mai învăța pe aproapele sau pe fratele său, zicând: ‚Cunoaște-L pe Domnul!’ Ci toți Mă vor cunoaște, de la cel mai mic până la cel mai mare, zice Domnul; căci le voi ierta nelegiuirea

și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatul lor” (Ier. 31:31-34).

Spiritual vorbind, acest lucru este valabil pentru creștini chiar și astăzi. Prin lucrarea plină de har a Duhului lui Dumnezeu, inimile noastre au fost înmuiate și făcute receptive. Pavel se referă la acest lucru la începutul pasajului din 2 Corinteni 3.

Sfinții din Corint dovediseră că erau epistola lui Hristos scrisă nu cu cerneală, ci cu Duhul Dumnezeului celui viu; nu pe table de piatră, ci pe tablele de carne ale inimii. Inimile lor au fost făcute capabile să fie modelate prin lucrarea divină, așa încât Hristos putea să scrie pe ele, folosindu-l pe Pavel pe post de peniță și subliniind fiecare trăsătură în puterea Duhului lui Dumnezeu. Ceea ce este scris acolo este cunoștința lui Dumnezeu așa cum este El revelat prin Mijlocitorul, în harul noului legământ, astfel ca acest lucru să poată fi dovedit în inimile sfinților: „Toți Mă vor cunoaște”. Apoi Pavel continuă vorbind despre sine ca acela care fusese făcut competent de Dumnezeu pentru a face o lucrare a noului legământ, „nu a slovei, ci a Duhului”.

„Aaron și toți fruntașii adunării s-au întors la el, și el le-a vorbit. După aceea, toți copiii lui Israel s-au apropiat, și el le-a dat toate poruncile pe care le primise de la Domnul pe muntele Sinai. Când a încetat să le vorbească, și-a pus o mahramă pe față” (Exod 34:31-33). Nu explică oare acest lucru frica lor atunci când au văzut strălucirea feței lui Moise? Observați ce

se găsea în mâinile lui! El purta cele două table de piatră pe care erau scrise Cele 10 Porunci ale Legii, anume „slujba aducătoare de osândă”. Cu cât se apropia mai mult lumina slavei de pe fața lui Moise, fiind conectat la cerințele neprihănite ale lui Dumnezeu din partea lor, cu atât mai mult aveau ei motive să se teamă. Acea Lege sfântă îi condamna, căci omul aflat încă în starea firii sale pământești nu îi poate satisface pretențiile.

„Oricât de binecuvântată era Legea din punct de vedere simbolic, ea a fost literalmente o slujbă a morții, căci Moise nu era un duh dător de viață, și nici nu putea să îi dea poporului din duhul său, după cum nici slava feței sale nu putea să aducă poporul în asemănare nici măcar cu sine, ca mediator. De aceea, era necesar să i se așeze un văl peste față” (C. A. Coates).

Interpretarea acestei dispensații este dată în 2 Corinteni 3:13: „Nu facem ca Moise, care își punea o mahramă peste față, pentru ca fiii lui Israel să nu-și pirolească ochii asupra sfârșitului a ceea ce era trecător [abolit, cf. KJV]”. Apostolul tratează aici iudaismul ca o etapă în planul lui Dumnezeu. Având în vedere orbirea lui spirituală, poporul Israel era incapabil să deosebească semnificația profundă a lucrării lui Moise, sau planul lui Dumnezeu din spatele acesteia, anume acel lucru către care îndreptau privirile toate simbolurile și umbrele. „Sfârșitul” din 2 Corinteni 3:13 este paralel cu cel din Romani 10:4: „Hristos este sfârșitul Legii, pentru ca oricine crede în El, să poată căpăta neprihănirea”.

Vălul din inima Israelului era suficiența de sine, exact acel lucru care îi face și astăzi să refuze să se supună neprihănirii lui Dumnezeu. Dar atunci când inima Israelului se va întoarce către Domnul, vălul va fi îndepărtat. Și ce minunat va fi pentru ei acel capitol din Exod 34! Atunci vor vedea că Hristos este ținta tuturor acestor lucruri. Ceea ce ei vor vedea în viitor, noi avem privilegiul să vedem acum. Toate aceste lucruri au avut un „sfârșit” asupra căruia noi putem să ne ațintim privirile, prin harul infinit al lui Dumnezeu. „Sfârșitul” era gloria Domnului ca Mijlocitor al noului legământ. El a venit din moarte și S-a înălțat, iar gloria a tot ceea ce Dumnezeu este strălucește în har pe fața Lui.

„Când intra Moise înaintea Domnului, ca să-i vorbească, își scotea mahrama până ce ieșea; iar când ieșea, le spunea copiilor lui Israel ce i se poruncise. Copiii lui Israel se uitau la fața lui Moise, și vedeau că pielea feței lui strălucea; și Moise își puneă iarăși mahrama pe față până ce intra ca să vorbească cu Domnul” (Exod 34:34-35).

Situația lui Moise descoperit în prezența Domnului este o metaforă frumoasă a credinciosului în vremea prezentă. Creștinul privește slava lui Dumnezeu strălucind pe fața lui Isus Hristos (2 Cor. 4:6). De aceea, în loc să fie zdrobit de frică, el se apropie cu încredere și curaj. Legea lui Dumnezeu nu îl poate condamna, căci fiecare cerință a ei a fost împlinită și satisfăcută pe deplin de Substitutul lui. De aceea, în loc să tremurăm înaintea slavei lui Dumnezeu, noi „ne bucurăm în

nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5:2).

Acum nu mai este nicio mahramă nici pe fața Lui, nici pe inimile noastre. Domnul îi face pe cei ce cred în El să trăiască în cunoștința lui Dumnezeu și să asculte de Dumnezeu, căci El este un Duh dătător de viață. El le dă Duhul Său tuturor celor care cred. Noi avem Duhul acestui Om glorios pe fața căruia strălucește slava lui Dumnezeu.

Nu este uimitor acest lucru? Trebuie să ne punem întrebarea aceasta: Credem oare aceste lucruri? Dar noi toți, privind la slava Domnului cu fața descoperită, suntem transformați în același chip din slavă în slavă, prin Duhul Domnului (2 Cor. 3:18). Dacă nu am fi avut Duhul Lui, n-am fi avut nicio libertate să privim la slava Domnului, sau să vedem toate acestea ca împlinirea tuturor simbolurilor minunate din vechime. Acum însă avem libertatea de a privi la ele și de aici rezultă o putere transformatoare. Sfinții din noul legământ sunt schimbați prin această lucrare.

„Aceasta este ‚slava’ care nu poate fi văzută sau cunoscută decât după ce a strălucit pe fața Aceluia pentru care Moise este un simbol deosebit în Exod 34. Întreg sistemul simbolurilor era temporar, dar spiritul acestuia rămâne, căci Hristos era esența lor. Acum avem de-a face cu lucrarea noului legământ, care există și abundă în glorie” (C.A. Coates).

Autoritatea apostolică a lui Pavel fusese cândva pusă sub semnul întrebării de anumiți iudaizatori. În primele versete

din 2 Corinteni 3, el apelează la creștinii din Corint ca o dovadă a lucrării la care Dumnezeu îl trimisese. El definește caracterul lucrării sale (v. 6) pentru a-i demonstra superioritatea față de slujba vrăjmașilor lui. El și colegii săi de lucrare erau „slujitorii noului legământ”. Pavel prezintă apoi o serie de contraste între cele două legăminte, între iudaism și creștinism. Ceea ce ținea de vechiul legământ este denumit „slovă”, iar ceea ce ține de noul este „duh”. Unul este concentrat doar pe lucrurile exterioare, pe când celălalt este în mare măsură interior. Unul ucide, celălalt dă viața. Aceasta este una dintre principalele diferențe între Lege și Evanghelie.

În ceea ce urmează, chiar dacă admitem că Legea avea o slavă anume, apostolul arată că Evanghelia este cu mult mai slăvită. Vechiul legământ era o „slujbă aducătoare de moarte”, căci Legea nu putea decât să condamne. De aceea, chiar dacă avea slava proprie, Legea era de așa natură încât omul nu putea privi la această slavă atâta vreme cât exista în firea pământească (v. 7).

Prin urmare, cu atât mai minunată trebuie să fie slava noului legământ, văzând că ea este „slujba Duhului” (v. 8). Pentru o dovadă în acest sens, consultați și versetul 3. Dacă există o slavă legată de ceea ce „a închis totul sub păcat” (Gal. 3:22), cu cât mai glorioasă trebuie să fie acea slujbă care a adus o neprihănire „pentru toți și peste toți cei ce cred în El” (Rom. 3:22). A ierta este un lucru mult mai glorios decât a condamna, la fel cum a da viață este mai glorios decât a distruge

(v. 2 Cor. 3:9). De aceea, slava legământului dintâi păleşte înaintea celui de-al doilea legământ (v. 10), văzând mai apoi și că iudaismul este „trecător” (sau abolit, lit. KJV), în timp ce creștinismul este „netrecător” (v. 11). Comparați de asemenea cu Evrei 8:7-8:

„În adevăr, dacă legământul dintâi ar fi fost fără cusur, n-ar mai fi fost vorba să fie înlocuit cu un al doilea. Căci ca o mustrare i-a zis Dumnezeu lui Israel: Iată, vin zile, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou”.

Începând cu versetul 12, apostolul prezintă un nou contrast între cele două legăminte, anume între claritatea slujbei celui de-al doilea și obscuritatea și ambiguitatea slujbei celui dintâi (v. 12-15). Apostolul a folosit „multă îndrăzneală” (vorbire deschisă, clară, cf. KJV), în timp ce învățătura Legii ceremoniale era dată prin umbre și simboluri. Mai mult, mințile israeliților erau orbite, așa încât peste ochii lor era o mahramă. De aceea, când erau citite scrierile lui Moise, evreii nu puteau să vadă dincolo de simboluri, pentru a-și da seama de realitatea acestora. Acest vâl rămâne până astăzi asupra lor, și va continua până se vor întoarce la Domnul (v. 15-16). Literal vorbind, legământul de la Muntele Sinai era o slujbă aducătoare de condamnare și moarte, iar slava lui trebuia să fie acoperită. Totuși, acest legământ avea un obiectiv sau un „sfârșit” (v. 13) pe care Israelul nu îl putea vedea. Ei vor vedea acest lucru într-o vreme viitoare. Între

timp, nouă ni se permite să citim vechiul legământ fără un vâl, și să vedem că Hristos este esența acestuia.

Sistemul mozaic este denumit „slovă” pentru că el era obiectiv și nu avea în sine nicio putere sau principiu interior. Prin contrast, Evanghelia tratează inima și furnizează putere spirituală: „Evanghelia lui Hristos... este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede” (Rom. 1:16). Mai mult, Hristos este spiritul, viața, inima și centrul tuturor ritualurilor și aspectelor ceremoniale din iudaism. El este cheia Vechiului Testament, căci despre El este scris „în sulul cărții” (Evrei 10:7). De asemenea, Hristos este esența și viața creștinismului. El este „un duh dătător de viață” (1 Cor. 15:45) și „unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia” (2 Cor. 3:17). Fără Hristos, păcătosul se află în robie, indiferent dacă este evreu sau neevreu. El este rob păcatului și prins în cursa diavolului. Prin contrast, acolo unde Fiul eliberează, El dă libertatea adevărată: „Veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32).

În final, apostolul pune în contrast două tipuri diferite de slavă, slava vechiului legământ – strălucirea feței lui Moise la momentul dării Legii – și slava noului legământ, în Persoana lui Hristos.

„Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

Observați mai întâi această expresie, „noi toți”. Pe munte, doar Moise a privit la slava Domnului, în timp ce acum fiecare creștin poate să o privească.

În al doilea rând, observați expresia „cu fața descoperită”, având sensul de libertate și încredere, în timp ce Israelului îi era teamă să privească la fața strălucitoare a lui Moise.

În al treilea rând, noi suntem „schimbați în același chip al Lui”. Legea nu avea nicio putere de a converti sau curăța, însă slujba Evangheliei, prin lucrarea Duhului, are putere transformatoare. Cei care sunt mântuiți prin ea și locuiți de Hristos, așa cum este prezentat în Cuvânt („oglindea”), sunt transformați, puțin câte puțin, după chipul Său! În final, când „Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2), vom fi „ca El”, pe deplin, perfect și veșnic.

4

SMERIREA LUI HRISTOS

De dragul acurateții, trebuie făcută o deosebire între condescendența¹ și smerirea lui Hristos, deși majoritatea autorilor le confundă. Această deosebire este făcută chiar de Duhul Sfânt (Fil. 2:7-8). În primul rând, El „S-a dezbrăcat pe Sine”; în al doilea rând, El „S-a smerit”.

Condescendența lui Dumnezeu-Fiul a constat în asumarea naturii noastre, atunci când Cuvântul S-a făcut trup. Smerirea Lui a constat în continua zdrobire și în suferințele pe care El le-a îndurat în natura noastră. În sine, asumarea naturii omenești nu a făcut parte din smerirea lui Hristos, căci El a păstrat trupul omenesc în înălțarea Lui glorioasă. Dar faptul că Fiul lui Dumnezeu a luat în unire cu Sine o natură creată, țărână vie, a fost un act al condescendenței infinite.

¹ *condescendență* – deși sensul primar al cuvântului în vorbirea curentă din zilele noastre este acela de aroganță sau atitudine de superioritate, în vechime se referea în primul rând la atitudinea favorabilă a unui superior față de cei inferiori lui, și acesta este sensul în care termenul este folosit în lucrarea de față. Sensul este similar expresiei din vorbirea comună, când spunem despre cineva că „se coboară la nivelul altora”. – n.tr.

„El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume” (Fil. 2:6-9).

Aceste versete trasează calea pe care Mijlocitorul a mers din gloria cea mai înaltă până în locul celei mai profunde umilințe, și înapoi la cinstea Sa supremă. Ce cale minunată a fost aceasta, și cât de înfricoșat este faptul că această descriere divină a căii Lui a trebuit să devină câmpul de bătălie al disputelor teologice. Puține au fost momentele când depravarea îngrozitoare a inimii omului să fie manifestată mai oribil decât prin blasfemiile săvârșite asupra acestor versete!

O privire atentă la contextul pasajului (Fil. 2:1-5) va demonstra că scopul practic al apostolului a fost acela de a-i îndemna pe creștini la părtășie spirituală, la a avea aceleași gânduri, la dragoste reciprocă, la a fi smeriți, la a-i prețui pe ceilalți mai presus decât pe ei înșiși. Exemplul Domnului nostru este propus prin versetele pe care le analizăm aici pentru a întâri acest lucru.

Suntem chemați să avem același gând care era și în El, gândul, obiceiul auto-abnegației, atitudinea jertfirii de sine și de ascultare față de Dumnezeu. Trebuie să ne smerim sub

mâna tare a lui Dumnezeu, dacă vrem să fim înălțați de El la vremea potrivită (1 Petru 5:6). Pentru a ne prezenta exemplul lui Hristos în cele mai vii culori, Duhul Sfânt ne conduce înapoi la poziția ocupată de Mijlocitorul nostru în veșnicie. El ne arată ce demnitate și glorie supremă avea Hristos, după care ne reamintește de acele profunzimi de nepătruns ale smeririi în care a coborât El de dragul nostru.

„*El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu*”. Mai întâi de toate, această expresie vorbește despre dumnezeirea absolută a Fiului, căci nicio ființă creată, indiferent cât de înălțată ar fi ea pe scara acestora, nu ar putea fi vreodată „chipul lui Dumnezeu”. Aici sunt folosite trei expresii cu privire la relația Fiului în Sfânta Treime.

În primul rând, El există în „chip” de Dumnezeu, văzut doar în El.

În al doilea rând, El este „chipul Dumnezeului celui nevăzut” (Col. 1:15), expresie care ne vorbește despre revelarea lui Dumnezeu față de noi (cf. 2 Cor. 4:6).

În al treilea rând, El este „ogîndirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui” (Evrei 1:3) sau, mai precis, „strălucirea gloriei Sale și expresia exactă a esenței Lui” (*Bagster Interlinear*). Probabil că aceste expresii combină ambele concepte sugerate prin formă și chip, anume că toată natura lui Dumnezeu se găsește în Hristos, adică Dumnezeu este manifestat și descoperit prin El.

„*El, măcar că avea*”, sau care subzistă (este greu de spus că ar fi corect să vorbim despre o Persoană divină că „există”). El este în și prin Sine; El a fost dintotdeauna în „chipul lui Dumnezeu”. „Chipul lui Dumnezeu” este o expresie care pare să denote gloria Sa vizibilă, măreția Lui vizibilă și suveranitatea Lui revelată. Fiul a fost îmbrăcat din veșnicie cu tot ce presupune dumnezeirea, fiind împodobit cu toată splendoarea divină: „Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:1).

„*Totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu*”. Aproape fiecare cuvânt din acest verset a făcut obiectul disputelor, însă noi avem suficientă încredere în providența sigură a lui Dumnezeu, care a făcut ca traducătorii Scripturii noastre să fie feriți de vreo greșală gravă într-un subiect atât de important.

După cum prima clauză a versetului nostru se referă la o delimitare obiectivă a demnității divine a Fiului, tot așa această a doua clauză afirmă conștiința Sa subiectivă. Expresia „n-a crezut” este folosită (aici la timpul aorist) pentru a indica un moment specific din trecut. Expresia tradusă prin „lucru de apucat” nu face referire la pradă sau premiu, ci la acțiunea de a lua prada. Fiul nu a vrut ca egalitatea cu Tatăl și cu Duhul Sfânt să fie percepută ca un act de uzurpare.

„*Totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu*”. Aceasta nu este doar o modalitate de a spune că Hristos a considerat egalitatea cu Dumnezeu ca un lucru

care Îi aparținea de drept și în mod esențial. Ea era a Lui ca un drept indiscutabil. Hristos nu a considerat o astfel de egalitate ca fiind expresia unei invazii asupra prerogativelor Altuia, ci S-a considerat ca având dreptul la toate onorurile divine. Întrucât avea rangul uneia dintre cele trei Persoane co-eterne, co-esențiale și co-glorioase ale Dumnezeirii, Fiul a socotit că egalitatea Sa deplină și perfectă cu celelalte două Persoane era partea Lui neschimbătoare. În versetul 6 se găsește fără îndoială o referință sugerată la căderea Satanei. Deși fusese „uns heruvim” (Ezec. 28:14, lit. KJV), Satana a fost înfinit inferior lui Dumnezeu, însă a dorit să își aroge egalitatea cu Dumnezeu: „Mă voi sui pe vârful norilor, voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14).

Oricum ar fi tradus termenul din greacă ce stă în spatele expresiei „lucru de apucat”, este evident că accentul cade pe clauza „deopotrivă”. Întrucât ea semnifică o egalitate reală și adecvată, dovada dumnezeirii absolute a Mântuitorului este imbatabilă. Dar cum trebuie stabilit sensul exact al acestui termen? Nu prin a apela la Homer, nici la vreun alt scriitor păgân, ci prin a-i descoperi sensul și etimologia biblică. Dacă putem stabili traducerea și sensul precis al adjectivului, atunci putem fi siguri de sensul adverbului. Adjectivul poate fi găsit în multe alte pasaje (Matei 20:12; Luca 6:34; Ioan 5:18; F.A. 11:17; Apoc. 21:6). În fiecare dintre aceste pasaje se face referire nu doar la asemănare, ci și la o egalitate reală și concretă! Astfel, forța acestei clauze este aceeași ca în pasajul în care

Hristos afirmă: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10:30).

Expresia „Tatăl este mai mare decât Mine” (Ioan 14:28) nu poate fi în contradicție cu Ioan 10:30. În Sfânta Scriptură nu există contradicții. Fiecare dintre aceste pasaje poate să își aibă forța deplină fără a exista vreun conflict între ele. Modalitatea simplă de a descoperi consecvența lor perfectă ține de a ne aminti că Scriptura ni-L prezintă pe Mântuitorul nostru în două calități esențiale: ca Dumnezeu-Fiul, a doua Persoană a Sfintei Treimi; și ca Mijlocitor, Dumnezeu-Omul, Cuvântul făcut trup. În prima calitate, El este descris ca aflându-Se în posesia tuturor perfecțiunilor Dumnezeirii; în cea de-a doua, El este prezentat ca Slujitorul Dumnezeirii. Vorbind despre Sine în relație cu esența ființei Sale, El putea spune fără ezitare că „Eu și Tatăl una suntem”, una în esență sau natură. Vorbind despre Sine în relație cu slujba Sa mijlocitoare, El a spus că „Tatăl este mai mare decât Mine”, deci nu în ce privește esența ființei Sale, ci în ce privește slujba Sa.

Fiecare expresie folosită în Filipeni 2:6 este gândită în mod expres de Duhul Sfânt pentru a accentua demnitatea divină a Persoanei lui Hristos. El este posesorul aceleiași glorie ca a lui Dumnezeu, având un drept inalienabil și indiscutabil la acea glorie, neputându-se considera un furt să Și-o aroge. Gloria Lui nu este una accidentală sau fenomenală, ci una care ține de esența sau substanța Sa, El subzistând în chiar „chipul lui Dumnezeu”. Între Cel ce este infinit și orice este finit, între Cel ce este veșnic și orice este temporar, între Cel

care este Creatorul și orice ființă creată – este cu totul imposibil să existe vreo egalitate. Iată provocarea pe care Dumnezeu însuși o face: „Cu cine Mă veți asemăna, ca să fiu deopotrivă cu el?” zice Cel Sfânt” (Isaia 40:25). Astfel, dacă vreo ființă creată s-ar considera „deopotrivă cu Dumnezeu”, un astfel de gest ar fi cea mai gravă formă de furt și blasfemia supremă.

„*S-a dezbrăcat pe Sine*”. Sensul acestor cuvinte este explicat prin cele care urmează imediat. Atât de departe a fost Fiul de a insista cu tenacitate pe drepturile Persoanei Sale ca membru al Trinității binecuvântate, încât a renunțat la ele în mod voluntar. El a lăsat intenționat departe distincțiile magnifice ale Creatorului pentru a Se înfățișa în chipul unei ființe create, adică în asemănarea omului căzut în păcat. El a renunțat la poziția Sa de suprație și a intrat într-una de slujitor. Deși a rămas egal în măreție și glorie cu Dumnezeu, El S-a pus cu bucurie la dispoziția Tatălui, pentru a împlini voia Lui: „M-am pogorât din Cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). Și ce smerire incomparabilă a fost aceasta. Acela care era, prin drept inerent, chipul lui Dumnezeu, a permis ca gloria Sa să fie eclipsată, ca onoarea Sa să atingă țărâna pământului, și El însuși să Se smerească până la o moarte rușinoasă.

„*Și a luat un chip de rob*”. Procedând astfel, El nu a încetat să fie tot ceea ce fusese mai înainte, dar Și-a însușit ceva ce nu avusese anterior. În natura Sa nu a intervenit nicio schimbare,

ci doar s-a produs o unire a Persoanei Sale divine cu natura omenească. „Cel ce este Dumnezeu nu poate să nu fie Dumnezeu, după cum cel care nu este Dumnezeu, nu poate fi Dumnezeu” (John Owen). Niciunul dintre attributele divine ale lui Hristos nu au fost abandonate, căci ele sunt la fel de inseparabile de Persoana Lui după cum căldura nu poate fi separată de foc, sau greutatea de masă. Dar gloria Sa maiestooasă a fost, pentru o vreme, acoperită de mahrama trupului omenesc care s-a interpus. Afirmăția din acest verset nu este contrazisă de cea din Ioan 1:14, „noi am privit slava Lui” (explicată de Matei 16:17), în contrast cu masele de oameni neregenerați înaintea cărora El a părut ca „un Lăstar care iese dintr-un pământ uscat”, iar „înfrățirea Lui n-avea nimic care să ne placă” (Isaia 53:2).

Cel care a fost „arătat în trup” (1 Tim. 3:16) a fost Dumnezeu însuși. Cel care S-a născut în staulul din Betleem era „Dumnezeu tare” (Isaia 9:6), fiind anunțat în lume ca „Hristos, Domnul” (Luca 2:11). Nu trebuie să avem nicio incertitudine în acest sens. Dacă El S-ar fi „golit” de vreunul dintre attributele Persoanei Sale, atunci jertfa Lui substitutivă ar fi fost lipsită de valoare infinită.

Gloria Persoanei Sale nu a fost diminuată cu nimic atunci când El S-a întrupat, chiar dacă ea a fost (într-o măsură anume) ascunsă prin chipul smerit de slujitor pe care El l-a îmbrăcat. Hristos a rămas „deopotrivă cu Dumnezeu” când a coborât pe Pământ. El era „Domnul slavei” (1 Cor. 2:8) pe

care oamenii L-au răstignit.

„Și a luat un chip de rob”. Aceasta a fost smerirea Lui cea mare – și noi încă nu putem cuprinde pe deplin cu mințile noastre infinitatea smeririi Fiului. Dacă Dumnezeu „Își pleacă privirile să vadă ce se face în Ceruri și pe Pământ” (Ps. 113:6), cu cât mai mult trebuie să fi fost astfel ca El să Se facă „trup” și să locuiască printre cei de jos. El a intrat într-o slujbă care L-a așezat sub demnitatea Sa de Dumnezeu (Ioan 14:28; 1 Cor. 11:3). Pentru o vreme, El a fost făcut „mai prejos de îngeri” (Evrei 2:7); El S-a născut „sub Lege” (Gal. 4:4). El a trăit inferior stării obișnuite a omului, căci a fost „de ocară oamenilor și disprețuit de popor” (Ps. 22:6).

Toate acestea se sfârșesc cu expresia: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Fil. 2:5). Cât de sârguincios ar trebui ca orice creștin să caute și să ceară harul de a fi mulțumit cu cel mai de jos loc pe care Dumnezeu și oamenii i-l dau; harul de a fi gata să facă cea mai neînsemnată slujire; harul de a fi și a face orice lucru care Îi aduce glorie lui Dumnezeu.

5

UMANITATEA LUI HRISTOS

S-a spus pe bună dreptate că „o gândire corectă despre Hristos este indispensabilă pentru o credință adevărată, iar o credință adevărată este indispensabilă pentru mântuire. O greșeală făcută în ce privește temelia, în speță credința, va duce la ruină totală, pentru că, dacă Emanuel – Dumnezeu cu noi – este obiectul măreț al credinței, atunci a gândi greșit despre dumnezeirea Lui sau a greși în imaginea pe care o avem asupra umanității Lui sfinte constituie un lucru deopotrivă distrugător. Există elemente de adevăr care nu sunt fundamentale, chiar dacă ideile greșite în orice aspect doctrinar conduc obligatoriu la consecințe care Îl dezonorează pe Dumnezeu în strictă proporție cu importanța acelei învățături. Totuși, în ce privește anumite adevăruri fundamentale, greșeala în acestea este atât de mare, încât conduce la erezie și necredință, la negura întunericului veșnic” (J.C. Philpot, 1859).

A-L cunoaște pe Hristos ca Dumnezeu, a-L cunoaște ca

Om și a-L cunoaște ca Dumnezeu-Om, și aceasta printr-o descoperire divină a Persoanei Sale, înseamnă într-adevăr a avea viața veșnică în inimile noastre. Nimeni nu poate să Îl cunoască în nicio altă cale decât prin revelare divină și specială. „Dar când Dumnezeu – care m-a pus deoparte din pânțele maicii mele, și m-a chemat prin harul Său – a găsit cu cale să-L descopere în mine pe Fiul Său” (Gal. 1:15-16). O gândire imaginară asupra Persoanei Sale poate fi obținută prin studierea sânguincioasă a Scripturilor, dar o cunoaștere a Lui dătătoare de viață trebuie să ne fie dată de sus (Matei 16:17). Omul firesc poate căpăta o cunoaștere teoretică și teologică a lui Hristos, dar o perspectivă mântuitoare a Lui, care transformă sufletul (2 Cor. 3:18), este dată doar de Duhul Sfânt și doar celor regenerați (1 Ioan 5:20).

„S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor” (Fil. 2:7). În capitolele anterioare am studiat prima clauză din acest pasaj și versetul precedent. Cele două expresii pe care le vom analiza aici le echilibrează pe cele din versetul 6, și slujesc explicației date. Ultima clauză din 2:7 constituie o exegeză a versetului anterior. Expresia „făcându-Se asemenea oamenilor” se referă la natura omenească pe care Hristos Și-a asumat-o. „Chip de rob” este o expresie ce denotă poziția sau statutul pe care El le-a luat. De aceea, expresia „deopotrivă cu Dumnezeu” se referă la natura Lui divină, iar expresia „chipul lui Dumnezeu” are sensul gloriei Sale manifestate în poziția Sa de Domn peste toți.

Umanitatea lui Hristos a fost unică. Istoria nu ne oferă nicio analogie, așa încât umanitatea Sa nu poate fi ilustrată prin niciun lucru din natura creată. Ea este incomparabilă nu doar cu starea noastră omenească decăzută, ci și cu starea lui Adam de dinaintea căderii. Domnul Isus S-a născut în circumstanțe total diferite de acelea în care Adam s-a regăsit la început, dar păcatele și durerile poporului Său L-au înconjurat din prima clipă a existenței pământești.

Umanitatea Lui nu a fost produsă nici prin naștere naturală, cum este a noastră, nici prin creație specială, cum a fost cazul lui Adam. Umanitatea lui Hristos a fost concepută supranatural în fecioară, prin lucrarea nemijlocită a Duhului Sfânt (Isaia 7:14). Ea a fost „pregătită” de Dumnezeu (Evrei 10:5), și totuși El S-a „născut din femeie” (Gal. 4:4).

În același timp, unicitatea umanității lui Hristos se dovedește și prin faptul că ea nu a avut niciodată o existență separată de a Lui. Fiul cel veșnic a îmbrăcat, la momentul concepției în pântecul Mariei, o natură omenească, dar nu o persoană omenească. Această deosebire importantă necesită o analiză atentă. Atunci când folosesc termenul „persoană”, mă refer la o ființă inteligentă care subzistă prin sine. Cea de-a doua Persoană a Sfintei Treimi a îmbrăcat o natură omenească, care i-a dat subzistență prin unirea cu Persoana Sa divină. Dacă n-ar fi fost unită cu Fiul lui Dumnezeu, ar fi fost doar o persoană omenească. Dar fiind unită cu El, ea nu poate fi denumită o persoană, pentru că nu subzistă niciodată prin

sine, cum este cazul altor oameni. De aici vine și forța expresiei „Sfântul care Se va naște din tine” (Luca 1:35). Nu era posibil ca o Persoană divină să intre într-o altă persoană, existând de la sine. Ar fi fost o contradicție ca două persoane distincte, care rămân astfel, să devină una singură. „Mi-ai pregătit un trup” (Evrei 10:5). Acest „Mi-ai” face referire la Persoana divină, în timp ce „trup” se referă la natura pe care El a adăugat-o Persoanei Sale divine.

Umanitatea lui Hristos a fost reală. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să-l nimească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul... Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un mare preot milos și vrednic de încredere, ca să facă ispășire pentru păcatele norodului” (Evrei 2:14, 17). El a luat asupra Sa natura, sufletul și trupul complet omenească. Hristos nu a adus natura Lui omenească din Cer, așa cum au concluzionat în mod ciudat și greșit unii, plecând de la versetul din 1 Corinteni 15:47, ci aceasta a fost concepută și dezvoltată în și din trupul mamei Sale pământești. Prin îmbrăcarea Sa cu sânge, carne și oase, Hristos S-a îmbrăcat în același timp cu simțămintele omenești, așa că El n-a fost diferit de frații Lui, cu singura excepție – a păcatului.

„Deși noi susținem întotdeauna că Hristos este Dumnezeu, trebuie să nu pierdem niciodată din vedere

convingerea că El este în mod cert un Om. El nu este Dumnezeu umanizat, nici un om ajuns Dumnezeu, ci, în ceea ce privește dumnezeirea Lui, El este Dumnezeu pură, co-egal și co-etern cu Tatăl, iar în ce privește umanitatea Lui, El este umanitate perfectă, creată în toate aspectele ca restul omenirii, cu excepția păcatului. Umanitatea Lui este reală, căci El S-a născut. El a stat în pântecele fecioarei și S-a născut la vremea potrivită. El a ajuns în lumea aceasta așa cum și noi ajungem. El nu a fost creat, nici transformat, ci umanitatea Lui a fost născută. Întrucât El S-a născut și, pentru că știm circumstanțele nașterii Lui, El este complet omenesc. El a fost la fel de firav și slab ca orice alt bebeluș. El nu este nici măcar regal, ci este omenesc. Cei care se nășteau în palatele de marmură din vechime erau îmbrăcați în haine de purpură, iar oamenii obișnuiți credeau despre ei că fac parte dintr-o rasă superioară. Dar acest Prunc a fost învelit în haine simple și a avut un staul pe post de leagăn, și în felul acesta s-a manifestat umanitatea Ființei Sale.

Pe măsură ce El a crescut, însăși creșterea Lui arată plinătatea umanității Sale. El nu ajunge dintr-o dată la vârsta adultă, ci crește în înțelepciune și statură înaintea oamenilor și a lui Dumnezeu. Când ajunge la starea adultă, Isus primește pecetea obișnuită a umanității pe obrazul Său. „În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea” (Gen. 3:19) este moștenirea comună a noastră, a tuturor, așa că El nu are parte de ceva mai bun. Atelierul tâmplarului este mărturia trudei Mântuitorului, iar

când El ajunge predicator și profet, citim și atunci cuvinte deosebit de importante ca acestea: „Isus, ostentiv de călătorie, ședea lângă fântână” (Ioan 4:6). Iată-L, având nevoie să Se odihnească. El aștește pe barca prinsă în furia mării. Fraților, dacă întristarea este semnul bărbăției adevărate și dacă „omul se naște ca să sufere, după cum scânteia se naște ca să zboare” (Iov 5:7), atunci cu siguranță că Hristos Isus a făcut dovada cea mai adevărată a faptului că fost un Om. Dacă a înfometat și a însetat sunt semne ale faptului că El n-a fost o umbră și că umanitatea Lui nu este o ficțiune, atunci avem aceste dovezi. Dacă a sta alături de ucenicii Lui, a mânca și a bea alături de ei, vor fi dovada pentru mintea ta asupra faptului că El a fost în toate lucrurile un Om ca și tine, cu excepția păcatului, atunci Îl poți vedea stând la o petrecere într-o zi, participând la masa unei nunți într-o altă zi, într-o altă situație fiind înfometat, iar în alta spunând că nu avea unde să-și plece capul” (C. H. Spurgeon).

Cei care resping faptul că Hristos a avut o umanitate reală prin mama Lui, subminează ispășirea. Însăși fraternitatea Lui cu noi (Evrei 2:11), ca Acela care avea dreptul de răscumpărare asupra noastră, este dependentă de faptul că El Și-a căpătat umanitatea din Maria. Fără aceasta, El n-ar fi în posesia unirii naturale sau legale cu poporul Său, care trebuie să stea la temelie calității Lui de Reprezentant al nostru, ca „ultimul Adam”. Pentru a fi Răscumpărătorul nostru, umanitatea Lui nu putea fi adusă nici din Cer și nici creată nemijlocit

de Dumnezeu, ci trebuia să fie derivată, ca a noastră, dintr-o mamă în carne și oase. Există însă această diferență: umanitatea Lui nu a existat niciodată în legământul lui Adam, așa încât să comporte vinovăție sau pete morale.

Umanitatea lui Hristos a fost sfântă. Ea a fost intrinsec sfântă, pentru că El era „de la Duhul Sfânt” (Matei 1:20); ea era absolut sfântă, pentru că trupul Lui omenesc a fost adus în unire cu Dumnezeu, Cel sfânt. Acest fapt este afirmat expres în Luca 1:35, „Sfântul”, lucru aflat în contrast cu „[noi] toți am ajuns ca niște necurați” (Isaia 64:6), și aceasta pentru că noi suntem „născuți în nelegiuire” și concepuți „în păcat” (Ps. 51:5). Chiar dacă Hristos a devenit cu adevărat părtaș naturii noastre, El a rămas „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26). Din acest motiv, El putea spune: „Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine” (Ioan 14:30). Nu a existat nimic în umanitatea Sa curată care să rezoneze cu păcatul sau cu Satana.

Momentul când omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu a fost unul cu adevărat remarcabil (Gen. 1:26). Totuși, trebuie să ne plecăm cu uimire și închinare văzând smerirea uimitoare a lui Dumnezeu atunci când El a fost făcut după chipul omului! Cât de mult dovedește aceasta măreția dragostei Sale și bogățiile harului Său! El, Fiul cel veșnic, a îmbrăcat natura omenească și S-a smerit până la moarte pentru poporul Său și pentru mântuirea lor! El a tras un vâl peste gloria Sa așa încât să poată acoperi rușinea noastră. Este un lucru cert

că mândria trebuie alungată pe veci din inimile ucenicilor unui astfel de Mântuitor.

Întrucât „Omul Isus Hristos” (1 Tim. 2:5) a trăit în această lume vreme de 33 de ani, El ne-a lăsat „o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). El „nu a făcut păcat”, așa că nici noi nu ar trebui să facem: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!” „În gura Lui nu s-a găsit vicleșug” (v. 22), și așa trebuie să fie și vorbirea noastră (Col. 4:6).

„Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri” (v. 23), iar ucenicii Lui ar trebui să Îi urmeze exemplul. El a fost trudit în trupul Său, dar nu a obosit în facerea de bine. El a suferit de foame și de sete, și nu a cârtit niciodată. El „nu Și-a plăcut Lui însuși” (Rom. 15:3), și nici noi nu ar trebui să căutăm asta (2 Cor. 5:15). El a făcut întotdeauna lucrurile care au fost plăcute Tatălui Său (Ioan 8:29), și acesta trebuie să fie și țelul nostru (2 Cor. 5:9).

6

PERSONALITATEA LUI HRISTOS

Ne apropiem cu frică și cutremur de acest subiect deosebit de înălțător și sfânt. Numele lui Hristos este Minunat” (Isaia 9:6), căci până și îngerii lui Dumnezeu au porunca de a se închina înaintea Lui (Evrei 1:6). Fără cunoașterea adevărată a Lui nu există mântuire (Ioan 17:3). „Oricine Îl tăgăduiește pe Fiul [fie dumnezeirea Lui adevărată, fie umanitatea Lui autentică și sfântă]... n-are pe Tatăl” (1 Ioan 2:23). De trei ori binecuvântați sunt cei care primesc de la Duhul adevărului o descoperire supranaturală a Persoanei lui Hristos (Matei 16:17). Ea îi va conduce pe singura cale a înțelepciunii și bucuriei, căci în El „sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Col. 2:3), până când cei care sunt ai Lui sunt luați pentru a fi acolo unde este El și pentru a privi veșnic slava Lui măreață (Ioan 17:24). De aceea, ținta noastră constantă ar trebui să fie să creștem mereu în înțelegerea și conștientizarea adevărului legat de Persoana lui Hristos.

„Și fără îndoială, mare este taina evlaviei... Cel ce a fost

arătat [Dumnezeu] în trup” (1 Tim. 3:16). Când avem o afirmație divină ca aceasta, devine inutil și lipsit de reverență ca vreun om să încerce o descriere completă a personalității unice și minunate a Domnului Isus. El nu poate fi cuprins pe deplin de nicio minte limitată. „Nimeni nu-L cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl” (Matei 11:27). În ciuda acestui fapt, este privilegiul nostru să creștem „în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18). Tot așa, responsabilitatea slujitorilor Lui este să proclame Persoana acestui Dumnezeu–Om așa cum este revelată ea în Sfintele Scripturi, și să îi avertizeze pe oameni împotriva erorilor care ar putea să încețoșeze cu ceva gloria Lui.

Cel care S-a născut în staulul din Betleem era „Dumnezeu tare” (Isaia 9:6), „Emanuel” (Matei 1:23), „marele nostru Dumnezeu și Mântuitor Isus Hristos” (Tit 2:13). De asemenea, El este Om adevărat, cu duh, suflet și trup, căci acestea sunt esențiale pentru natura omenească. Nimeni nu poate fi un om adevărat fără acestea trei. Totuși, umanitatea lui Hristos („Sfântul” - Luca 1:35) nu constituie o persoană distinctă, separată de dumnezeirea Lui, căci ea nu a avut o altă existență înainte de a fi adusă în unire cu dumnezeirea Lui. El este Dumnezeul-Om – și totuși „un singur Domn” (Efes. 4:5). Așa S-a născut El în această lume, a trăit aici, a murit, a înviat și S-a înălțat la Cer, continuând să existe astfel pentru toată veșnicia. În felul acesta, El este cu totul unic și obiectul uimirii veșnice a tuturor ființelor sfinte.

Persoana lui Hristos este una compusă. Cele două naturi separate sunt unite într-o Persoană fără egal. Totuși, ele nu sunt întrepătrunse reciproc, ci rămân distincte și diferite. Natura omenească nu este divină, și ea nu a fost îndumnezeită în mod intrinsec, în esența ei, căci nu a fost în posesia niciunuia dintre atributele lui Dumnezeu. Umanitatea lui Hristos, atunci când ne gândim la ea în mod absolut și separat, nu este nici atotputernică, nici atotștiutoare și nici omniprezentă.

Pe de altă parte, dumnezeirea Lui nu este o ființă creată și nu are niciuna dintre proprietățile unei ființe create. Deși a luat asupra Lui natură omenească, acest lucru nu a produs nimic schimbare în Ființa Sa divină. Cel care a îmbrăcat umanitatea sfântă a fost o Persoană divină și, chiar dacă slava esenței Sale divine a fost parțial acoperită, ea nu a încetat niciodată să existe, după cum niciunul dintre atributele Sale divine nu și-a încetat funcțiunea. Ca Dumnezeu-Om, Hristos este „singurul Mijlocitor” (1 Tim. 2:5). Doar El era potrivit să stea între Dumnezeu și oameni și să facă împăcare între ei.

Trebuie să accentuăm faptul că cele două naturi sunt unite într-o singură Persoană a lui Hristos, și că fiecare își păstrează trăsăturile distincte, așa cum sunt sufletul și trupul omului, chiar dacă sunt alăturate. Astfel, în natura Sa divină, Hristos nu are nimic în comun cu noi – nimic finit, derivat sau dependent.

Totuși, în natura Sa omenească, El a fost făcut în toate

lucrurile asemenea fraților Lui, cu excepția păcatului. În acea natură S-a născut El, neexistând astfel din toată veșnicia. El a crescut în cunoștință și în alte daruri.

Într-o natură, El avea cunoștința cuprinzătoare a tuturor lucrurilor, pe când în cealaltă, El n-a cunoscut nimic decât prin comunicare sau învățare. Într-o natură, El a avut o voie infinită și suverană; în cealaltă, a avut voia unei ființe create. Chiar dacă nu S-a împotrivit vocii divine, conformarea față de aceasta a fost de același fel cu aceea din ființele create perfecte.

Necesitatea celor două naturi din Persoana unică a Mântuitorului nostru este evidentă de la sine. Era potrivit ca Mijlocitorul să fie deopotrivă Dumnezeu și Om, ca El să fie părtaș naturii ambelor părți și să devină astfel un Mijlocitor între ei, umplând, dacă vreți, distanța dintre aceștia doi și aducându-i aproape unul de celălalt. Doar în felul acesta a fost El în măsură să ne transmită beneficiile Lui și doar astfel a putut să achite obligațiile noastre. Așa cum spunea Witsius, un teolog olandez (1690),

„Numai Dumnezeu putea să ne restaureze în adevărata libertate. Dacă vreo ființă creată ar putea să ne răscumpe, atunci ar trebui să ne asemănăm în mod specific acelei ființe, însă ar fi o contradicție evidentă să fim liberi și totuși, în același timp, slujitorii unei alte făpturi create. Tot așa, numai Dumnezeu putea să ne dea viața veșnică, motiv pentru care cele două persoane sunt alăturate în Domnul Isus – ,Dumnezeul adevărat și viața

veșnică' (1 Ioan 5:20)".

La fel de necesar era ca Mijlocitorul să fie Om. El trebuia să ia locul nostru înaintea Legii, să i se supună, să o împlinească și să câștige meritele respectării ei. „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege” (Gal. 4:4). Observați ordinea din acest verset. El a trebuit să fie mai întâi „născut din femeie”, pentru ca să poată fi „născut sub Lege”. Ba mai mult, El trebuia să îndure blestemul Legii și să sufere pedeapsa ei. El a fost „făcut păcat” pentru poporul Său, pentru că plata păcatului este moartea. Totuși, era imposibil ca El să facă toate aceste lucruri dacă nu îmbrăca o natură care putea să moară. „Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să-l nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evrei 2:14).

Astfel, Persoana lui Hristos este unică. Nașterea Lui n-a avut niciun precedent, iar existența Lui nu are nicio asemănare. El nu poate fi explicat prin a ne referi la El încadrându-L într-o clasă anume de ființe, și nici nu poate fi ilustrat prin vreun exemplu. Chiar dacă Scripturile ne revelează pe deplin toate elementele Persoanei Sale, totuși ea nu ne prezintă niciodată o formulă cuprinzătoare care să defînească acea persoană, nici vreo afirmație legată a elementelor care o constituie și a relațiilor reciproce dintre componentele ei. Cu adevărat „taina” este mare. Cum este posibil ca aceeași Persoană

să fie în același timp finită și infinită, atotputernică și nevoiașă? Aceasta trece cu totul dincolo de abilitatea noastră de înțelegere. Cum pot două ființe complete să se alăture într-o singură persoană? Cum pot două existențe diferite, două minți diferite, două memorii, două voințe să constituie o singură persoană? Nimeni nu poate explica acest lucru. De altfel, nici nu suntem chemați la aceasta. Ambele naturi acționează în consonanță într-o singură persoană. Toate atributele și acțiunile ambelor naturi fac referire la o singură persoană. Aceași Persoană care Și-a dat viața pentru noi se afla în posesia gloriei împreună cu Tatăl dinainte de existența lumii!

Această personalitate uimitoare nu se centrează pe umanitatea Lui, și nici nu este compusă, izvorâtă prin puterea Duhului Sfânt atunci când El a adus cele două naturi împreună în pântecele fiicei Maria. Ea nu s-a format prin adăugarea umanității la dumnezeire, pentru ca astfel să se formeze personalitatea Lui. Sfânta Treime este veșnică și neschimbătoare. Cel de-al doilea Membru al Sfintei Treimi nu a fost înlocuit de o nouă persoană și nici nu a fost adăugată a patra. Persoana lui Hristos este și rămâne Cuvântul veșnic, care a luat o natură omenească la vremea hotărâtă, prin puterea Duhului Sfânt, prin instrumentul pântecelui fecioarei, unind trupul omenesc cu Sine. Persoana este veșnică și divină, umanitatea Sa fiind introdusă în ea. Centrul personalității Sale este întotdeauna în Cuvântul veșnic și personal, sau Fiul lui Dumnezeu.

Chiar dacă nu există vreo asemănare prin care putem ilustra Persoana tainică a lui Hristos, există un simbol remarcabil prezentat în Exod 3:2-6. „Flacăra de foc” din mijlocul „rugului” era o emblemă a prezenței lui Dumnezeu care locuiește în Omul Isus Hristos.

Observați că Acela care S-a arătat față de Moise este denumit mai întâi „Îngerul Domnului”, ceea ce afirmă relația lui Hristos cu Tatăl, anume „Îngerul sau Mesagerul legământului”.

Mai apoi, acest Înger i-a spus lui Moise: „Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam”, adică ceea ce era El în esența Lui. Focul, simbolul Aceluia care este un „foc mistuitor” (Evrei 12:29), s-a plasat într-un rug, un lucru de pe Pământ, unde a ars, însă rugul nu a fost mistuit. Acest lucru a fost un simbol remarcabil al „plinătății Dumnezeirii”, care a locuit în Hristos (Col. 2:9). Sensul acestui simbol este clar atunci când citim despre „bunăvoința Celui ce S-a arătat în rug” (Deut. 33:16).

Marea taină a Sfintei Treimi este ca un Dumnezeu să existe veșnic în trei Persoane distincte, iar taina Persoanei lui Hristos este că două duhuri separate, cel divin și cel omenesc, să constituie o singură Persoană. În momentul în care respingem unitatea Persoanei Sale, intrăm în domeniul ereziilor. Hristos este Dumnezeu-Om, iar umanitatea lui Hristos nu a fost absorbită prin dumnezeirea Lui, ci și-a păstrat atributele. Scriptura nu ezită să spună că „Isus creștea în înțelepciune,

în statură, și era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor” (Luca 2:52). Hristos este deopotrivă infinit și finit, suficient în Sine și dependent în același timp, întrucât Persoana Lui îmbracă două naturi diferite, cea divină și cea umană.

„Prin întrupare, cea de-a doua Persoană a Trinității a stabilit o unire personală între Sine și sufletul, duhul și trupul omenesc. Cele două naturi ale Sale au rămas și rămân distincte, iar trăsăturile și puterile lor active sunt inseparabile de fiecare natură a acestora.

Unirea dintre ele nu este una mecanică, așa cum se petrece între oxigen și azot în atmosfera noastră, după cum nu este nici chimică, ca atunci când oxigenul și hidrogenul formează apa, și nu este nici organică, ca aceea care subzistă între inimile și creierile noastre, ci este o unire mai intimă, mai profundă și mai misterioasă decât toate acestea. Ea este personală. Dacă nu putem înțelege natura unirilor mai simple, de ce ar trebui să ne plângem că nu putem înțelege natura celei mai profunde dintre toate?” (A. A. Hodge, căruia îi sunt îndatorat pentru o mulțime de gânduri din acest capitol).

7

EXISTENȚA ÎN SINE A LUI HRISTOS

Terenul pe care mergem acum este destul de necunoscut chiar și majorității copiilor lui Dumnezeu, căci atât de mare a fost deteriorarea spirituală și teologică din ultimul secol, deși subiectul era foarte familiar sfinților bine învățați din vremea puritană și celor care i-au urmat. Faptul că Fiul lui Dumnezeu este egal cu Tatăl și cu Duhul, și că, în urmă cu aproape 2000 de ani, Cuvântul S-a făcut trup și a îmbrăcat trup omenesc, este un adevăr susținut și astăzi cu fermitate – și așa va fi – de toți cei care au sufletele regenerate cu adevărat.

De asemenea, un alt adevăr conștientizat mai mult sau mai puțin clar este acela al unirii dintre naturile divină și umană în această Persoană minunată, așa încât această unire să Îl facă potrivit pentru slujba Sa mijlocitoare. Totuși, doar până aici ține lumina majorității creștinilor. Faptul că Isus, Dumnezeu-Omul, a subzistat în Cer înainte de întemeierea lumii este un adevăr binecuvântat, dar pierdut în ultimele câteva generații.

Un cititor atent, care se gândește la un verset precum cel

din Ioan 6:62, trebuie să fie întrucâtva uimit: „Dar dacă L-ați vedea pe Fiul omului suindu-Se unde era mai înainte?” Observați bine că Mântuitorul nostru a vorbit aici despre Sine nu ca acel Fiu care era înainte de a Se întrupa. Chiar dacă se poate să nu cunoaștem acest adevăr prețios, sfinții din Vechiul Testament îl învățaseră bine, după cum ne este clar din Psalmul 80, unde Asaf se roagă: „Mâna Ta să fie peste omul dreptei Tale, peste fiul omului, pe care Ți l-ai ales [pe care L-ai făcut puternic pentru Ține, lit. KJV]” (v. 17). Da, Omul Isus Hristos, luat în unirea cu Sine prin cea de-a doua Persoană a Trinității, a subzistat înaintea Tatălui din toată veșnicia și a fost obiectul credinței sfinților din Vechiul Testament.

Când este prezentată în felul acesta, ultima afirmație pare să ne conducă la concluzia că misticismul a luat-o razna și că am avea de-a face cu vreo erezie. Este ca și cum am fi spus că sufletul și trupul Fiului Omului ar fi avut vreo existență înainte de nașterea Lui la Betlem. Dar nu aceasta spune Scriptura. Ceea ce afirmă Cuvântul scris este că Mijlocitorul a avut o existență reală înaintea lui Dumnezeu din toată veșnicia. În primul rând, El a fost „cunoscut mai înainte de întemeierea lumii” (1 Petru 1:20). El a fost ales de Dumnezeu ca să fie Capul tuturor celor aleși prin har (Isaia 42:1). Ba mai mult, El nu a fost doar ales de Dumnezeu și rânduit să fie Mijlocitorul (Omul Isus Hristos unit Cuvântului veșnic, cf. Ioan 1:1, 14) și să aibă o existență istorică atunci când a sosit în lume „la

împlinirea vremii” (Gal. 4:4), ci El avusese o subzistență reală cu mult înainte de aceasta. Dar cum este posibil acest lucru?

În căutarea răspunsului la această întrebare, ne va ajuta să ne gândim la un lucru care, chiar dacă nu este strict analog, asemănător, pe un plan inferior ne ajută la ilustrarea principiului doctrinar de față. Evrei 11:1 afirmă: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite”. Termenul din greacă tradus prin „încredere” are sensul de „subzistență reală” (sau „substanță”, n.tr.). Acesta este contrar lucrului care înseamnă doar imaginea sau produsul imaginației, fiind în antiteză cu ceva fantezist sau pur imaginar. Credința le conferă o subzistență reală, în inimă, lucrurilor care urmează să fie, așa încât ne putem bucura de ele acum, iar puterea lor este experimentată în suflet. Credința își ține mâna ferm prinsă de lucrurile pe care Dumnezeu le-a făgăduit, așa încât ele devin prezente.

Dacă această credință se află în posesia puterii de a adăuga realitate la ceea ce încă nu este factual și istoric, dacă ea poate să se bucure în prezent de acele lucruri a căror existență este viitoare, cu cât mai mult a fost Dumnezeu în măsură să Îi dea Mijlocitorului o subzistență nesfârșită, cu o veșnicie fără sfârșit înainte ca El să Se nască pe acest Pământ. În consecință, Hristos a fost Fiul Omului în Cer, trăind tainic înaintea lui Dumnezeu, înainte de a deveni Fiul Omului pe față, în această lume. Hristos a vorbit despre Tatăl Său în limbajul profeților: „M-a acoperit cu umbra mâinii Lui și M-a făcut o săgeată ascuțită, M-a ascuns în tolba Lui cu săgeți” (Isaia 49:2).

Observați că versetele care urmează se referă la legământul cel veșnic. „Tolba” lui Dumnezeu constituie o expresie fină care face referire la aspectul tainic și sigur în care a fost învăluit planul lui Dumnezeu.

Există multe pasaje care vorbesc despre acest subiect minunat. Probabil că cel mai clar dintre ele, și unul care ne oferă cele mai multe detalii, este cel din Proverbe 8. Termenul „înțelepciune” (v. 12) este unul dintre Numele lui Hristos (1 Cor. 1:24). Este clar că „înțelepciunea” de aici face referire la o persoană (v. 17), adică la o Persoană divină (v. 15). Întreg pasajul (v. 13-36) Îl are în vedere pe Hristos, dar nu pare clar în ce calitate a Lui. Chiar dacă este evident că ceea ce este spus (v. 15-16, 32-36) nu se poate aplica decât unei Persoane divine, ar trebui să fie la fel de clar că unii dintre termeni (v. 23-24) nu pot fi aplicați Fiului lui Dumnezeu. Contemplat doar ca fiind co-etern și co-egal cu Tatăl, nu s-ar putea spune despre Hristos că ar fi fost vreodată „născut” (v. 24).

Dacă ne uităm cu atenție la toți termenii folosiți în Proverbe 8:13-36, ar trebui să ne fie clar că unii sunt imposibil de înțeles în legătură cu dumnezeirea lui Hristos, luată în considerare separat, iar alții nu pot vorbi doar despre umanitatea Lui. Dificultățile dispar însă odată ce vedem că întreg pasajul se concentrează pe Mijlocitorul, Dumnezeu-Om în cele două naturi ale Sale. Omul Isus Hristos, fiind unit cu a doua Persoană a dumnezeirii, era „făcut” (v. 22) din toată veșnicia de Dumnezeu Triunic. Haideți să observăm câteva lucruri

din acest pasaj minunat:

„*Domnul m-a făcut* [m-a avut, lit. KJV] *cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi* [începutul căilor Lui, lit. KJV] *lucrări ale Lui*” (v. 22). Cel ce vorbește este Mijlocitorul, care avea o subzistență, în legământul dinaintea lui Dumnezeu, înainte de creația Universului. Omul Isus Hristos, luat în unire cu Fiul cel veșnic, era „începutul căii” Dumnezeului Triunic. Este dificil să vorbim despre lucrurile veșnice ca situându-se într-o ordine succesivă, și totuși Dumnezeu ni le prezintă în Scriptură și ni se permite să facem astfel de deosebiri care să ne ajute să gândim. Primul act sau sfat al lui Dumnezeu se referea la Omul Isus Hristos. El a fost rânduit să fie nu doar Capul bisericii Sale, ci și „cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1:15). Predestinarea Omului Isus Hristos la harul unirii și gloriei divine a fost primul dintre decretul lui Dumnezeu: „În sulul [gr. titlul] cărții” era scris despre El (Evrei 10:7; cf. Isaia 42:1; Apoc. 13:8).

Persoana Mijlocitorului Dumnezeu-Om a fost temelia tuturor sfaturilor divine (Efes. 3:11, 1:9-10). El a fost rânduit să fie Piatra de temelie pe care a fost așezată întreaga creație. Ca atare, Iehova cel Triunic L-a „avut” sau „îmbrățișat” ca acea vistierie în care sunt așezate toate sfaturile divine, ca un Agent eficace, care împlinește toate lucrările Lui. Ca atare, El este depotrivă „înțelepciunea lui Dumnezeu” și „puterea lui Dumnezeu”, punând acestea două în aplicare, fiind „vehiculul” perfect prin care Dumnezeu Se descoperă. În această calitate, El

este „începutul” căii lui Dumnezeu. „Calea” lui Dumnezeu face referire la manifestarea și punerea în aplicare a decretelor Sale veșnice, la împlinirea planurilor Sale prin acțiunile Lui înțelepte și sfinte (Isaia 55:8).

„Eu am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi Pământul” (v. 23). Acest lucru nu putea fi spus despre Fiul, căci, ca Dumnezeu, El nu putea fi „așezat”. Dar cum putea să fie El uns ca Mijlocitor și Dumnezeu-Om? Prin înțelegerea legată de mijlocire, prin instituirea legământului, prin subzistența divină înaintea gândului lui Dumnezeu.

Din pânțele veșniciei, în „sfatul păcii” (Zah. 6:13, lit. KJV), înaintea existenței tuturor lumilor, Isus Hristos fusese rânduit în calitatea Sa și pentru slujba Sa oficială. Înainte ca Dumnezeu să plănuiască să creeze orice ființă, El L-a rânduit mai întâi pe Hristos să fie marele Arhetip și Model. A existat ordine în sfaturile lui Dumnezeu după cum a existat și în creație, iar Hristos are supremație în toate lucrurile.

Verbul ebraic tradus prin „așezat” este „uns”, și așa trebuie tradus. El face referire la desemnarea și investirea lui Hristos în slujba de Mijlocitor, lucru făcut în legământul cel veșnic. Toată gloria pe care Domnul nostru o are ca Mijlocitor I-a fost dată atunci, cu condiția ascultării și a suferințelor Sale. De aceea, când a finalizat lucrarea Sa, Hristos S-a rugat în felul acesta: „Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de a fi lumea” (Ioan 17:5).

Gloria la care se face referire aici este acel loc înălțat care Îi fusese dat în calitate de Cap al întregii creații. În înțelegerea de dincolo de timp ale legământului veșnic, onoarea unică ce I-a fost acordată ca „Începutul căii” lui Dumnezeu și „cel întâi născut din toată zidirea”, El avusese această slavă, iar acum Se ruga pentru manifestarea ei neîngrădită, răspuns pe care l-a primit odată cu înălțarea Lui.

„Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape” (v. 24). „Născută” din pânțele decretelor lui Dumnezeu; „născută” în subzistența dată de legământ, înaintea gândului divin; „născută” ca fiind chipul Dumnezeului nevăzut; „născută” ca Omul Isus Hristos, după al cărui chip a fost creat Adam. Chiar dacă Adam a fost primul om prin arătarea lui deschisă pe Pământ, Hristos avea întâietate, pentru că subzistase tainic în Cer. Adam a fost creat după chipul și după asemănarea lui Hristos, așa cum subzistase El real și tainic în Persoana Fiului lui Dumnezeu care, la împlinirea vremii, S-a născut trupește în această lume.

„Eu eram meșterul Lui, la lucru lângă el” (v. 30). Gesenius spunea că verbul ebraic folosit aici este înrudit cu unul care are sensul de a „susține”, astfel că expresia se referă la „cineva pe care ne putem baza în siguranță”. El este tradus prin „doică” în Rut 4:16 și în 2 Samuel 4:4. Așa cum unii oameni își încredințează copiii unei doici care să îi îngrijească și să îi pregătească, tot așa Dumnezeu I-a încredințat lui Hristos planurile Sale. Hristos a luat asupra Sa țesătura acestui Univers,

modelând-o cu cea mai minunată îndemânare. Se știe că termenul ebraic „amin” conține aceleași litere ca și verbul la care se referă Gesenius, având doar vocale diferite. Cât de frumos Îl descrie acesta pe Hristos, pe care ne putem baza pentru că este Cel care duce planul Tatălui la îndeplinire! „În toate zilele eram desfătarea Lui, jucând neîncetat înaintea Lui”.

„În acest pasaj nu se are în vedere în mod absolut fericierea reciprocă veșnică a Tatălui și a Fiului, ca și cum ar izvorî din perfecțiunea superiorității divine din fiecare Persoană. Totuși, ținta este clar aceea de a ne atrage atenția către sfaturile lui Dumnezeu legate de mântuirea omenirii prin Cel care este ‚Înțelepciunea’ și ‚Putearea’ Lui. Sfatul de ‚pace’ a fost conceput între Iehova și Mlădiță (Zah. 6:13), sau între Tatăl și Fiul care avea să fie întrupat. Astfel, El a fost ‚cunoscut mai înainte de întemeierea lumii’ (1 Petru 1:20), anume ca să fie un Mântuitor și Eliberator, și prin El să se împlinească toate planurile lui Dumnezeu, prin voia Sa și în ascultare de Tatăl. Temelia mântuirii bisericii a fost pusă în aceste planuri ale lui Dumnezeu, așa cum au fost hotărâte între Tatăl și Fiul, motiv pentru care ni se spune (Tit 1:2) că ‚viața veșnică’ a fost ‚făgăduită mai înainte de veșnicii’” (John Owen).

8

HRISTOS, SLUJITORUL

Dumnezeu are mulți slujitori, nu doar pe Pământ, ci și în Cer. Îngerii sunt „toți duhuri slujitoare” (Evrei 1:14) care „împlinesc poruncile Lui și care ascultă de glasul cuvântului Lui” (Ps. 103:20). Dar ceea ce contemplăm noi acum nu are de-a face cu vreun slujitor al lui Dumnezeu sau de la Dumnezeu, ci cu cineva care este infinit mai binecuvântat și mai uimitor, cu Slujitorul divin însuși. Ce lucru remarcabil este acesta, și ce anomalie ar fi în orice altă situație! Da, ce contradicții uriașe în termeni, întrucât supremația și subordonarea, dumnezeirea și calitatea de slujitor par să fie lucruri contrare. Totuși, aceasta este conjuncția surprinzătoare pe care Sfintele Scripturi o pun înaintea ochilor noștri: Cel Preaînalt S-a smerit, Domnul gloriei a îmbrăcat chip de rob, Împăratul împăraților S-a făcut supus. Majoritatea dintre noi am fost învățați din copilărie că Fiul lui Dumnezeu a luat natura noastră asupra Sa și S-a născut ca Prunc la Betleem. Probabil că obișnuința noastră cu acest eveniment a furat ceva din sentimentul de uimire legat de el. Haideți să nu ne gândim atât de mult la miracolul sau misterul întrupării divine, ci la faptul în sine.

„*Iată, Robul Meu va propăși; Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus*” (Isaia 52:13). Aici sunt patru aspecte de observat. În primul rând, trebuie observată nota exclamației, „*iată*”; în al doilea rând, subiectul, adică „*Robul*” [sau *Slujitorul*, lit. KJV] divin; în al treilea rând, perfecțiunea lucrării Sale, „*va propăși*” [sau *va lucra înțelept*, lit. KJV]; în al patrulea rând, răsplata care I-a fost dată, „*Se va ridica, Se va înălța foarte sus*”. Cuvântul „*iată*”, cu care începe versetul, nu este doar o chemare de a ne aținti privirile în adorare asupra Aceluia ce Se află înaintea noastră, ci și o exclamație sau o notă de uimire. Ce privește minunată este să-L vedem pe Creatorul Cerurilor și al Pământului luând chip de slujitor, pe Dătătorul Legii devenind supus ei. Ce lucru uluitor este ca Dumnezeuul gloriei să ia asupra Lui o astfel de calitate! Cum ar trebui ca acest lucru să ne copleșească sufletele! „*Iată*”, minunează-te de acest lucru, fii plin de uimire sfântă, apoi gândește-te la răspunsul nostru.

„*Iată, Robul Meu*”. Tatăl însuși Îl prezintă pe Hristos în această calitate. Acest lucru este unul de o fericire și binecuvântare nespusă, căci se află în contrast izbitor față de felul cum El a fost tratat de oameni. Iudeii L-au disprețuit și respins tocmai pentru că El a apărut înaintea lor în chip de rob. „Nu este acesta tâmplarul, feciorul Mariei... Și găseau o pricină de poticnire în El” (Marcu 6:3). Chiar și sfinții îngeri au avut parte de o privește incredibilă, căci ei au primit porunca divină necesară: „*Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine*”

când El L-a adus pe întâiul Său născut în lume (Evrei 1:6). „Toți”, ca și cum lucrurile ar fi fost certe, ca și cum Cel ce a fost Creatorul lor a luat chip de ființă creată; „toți îngerii lui Dumnezeu”, fără excepție, de la cel mai înalt până la cel mai de jos, arhangheli, heruvimi, serafimi, puteri și stăpâniri - „să I se închine”, să Îi aducă omagiu și laudă, întrucât smerirea Lui nu a furat nimic din gloria Persoanei Sale, ci mai degrabă a preamărit-o.

Cât de fericite trebuie să fie să-L auzim pe Tatăl mărturisind aprobarea Aceluia care coborâse în staulul din Betleem, îndemnându-i pe îngeri să nu rămână uluiți la o priveliște atât de inegalabilă, ci să continue să-I aducă închinare celei de-a doua Persoane a Sfintei Treimi, chiar dacă Fiul purta acum o haină mult mai smerită. Duhul Sfânt nu a ratat să consemneze ascultarea lor, căci El ne-a spus că, în timp ce păstorii vegheau asupra turmelor lor în timpul nopții, un mesager ceresc i-a anunțat de nașterea Mântuitorului: „Și deodată, împreună cu îngerul s-a unit o mulțime de oaste cerească, laudându-L pe Dumnezeu și zicând: „Slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte, și pace pe Pământ între oamenii plăcuți Lui” (Luca 2:13-14). Cât de dornic a fost Tatăl să vadă cinstea Fiului Său întrupat! Acest lucru s-a dovedit din nou când El S-a smerit pentru a fi botezat în râul Iordan, unde „cerurile s-au deschis” deasupra Lui, Duhul lui Dumnezeu S-a pogorât în chip de porumbel și S-a așezat asupra Lui, iar Tatăl a afirmat: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:16-

17). Același Tată ne spune acum: „Iată, Robul Meu”.

„*Va propăși*” [*va lucra înțelept, lit. KJV*]. Aici trebuie să ne păzim ca nu cumva să interpretăm pasajul de față în chip firesc. După judecata lumii, a „lucra înțelept” înseamnă să acționezi cu tact. De fapt, în 9 cazuri din 10, tactul lumii nu înseamnă altceva decât să faci compromisuri în principii. Dacă ar fi fost măsurat după standardele gândirii celor neregenerați, Hristos trebuie să fi acționat foarte imprudent. El ar fi putut să Se scutească de multă suferință dacă n-ar fi fost atât de „extremist” și dacă ar fi urmat valul religios al zilelor Sale. El ar fi putut evita mare parte din împotrivirea de care a avut parte dacă ar fi fost mai blând în denunțurile Sale la adresa fariseilor și dacă S-ar fi abținut să scoată la iveală acele aspecte ale adevărului care sunt cele mai dezgustătoare pentru omul firesc. Dacă ar fi fost mai plin de tact așa cum gândește această generație rea, n-ar fi fost niciodată în situația de a răsturna mesele schimbătorilor de bani din Templu și nu i-ar fi acuzat pe acești traficanți păgâni că făcuseră din casa Tatălui Său o „peșteră de tâlhari” (Matei 21:13), căci în astfel de momente începuse El să aibă parte de multe necazuri din partea lor. Dar, din perspectivă spirituală, de acolo de unde ochii sunt ațintiți doar asupra gloriei Tatălui, din locul unde căuta binele veșnic al copiilor Săi, Hristos lucra mereu „înțelept”. Și nu mărturisește oricine acest lucru, ci Tatăl însuși.

În loc să ilustreze felul în care Hristos a lucrat „înțelept”, am căutat să eliminăm o idee generală greșită și să lansăm un

avertisment împotriva interpretării acelei expresii într-o manieră firească. Este adevărat că cel credincios poate să ajungă în situații în care poate aduce mult necaz inutil asupra lui, din grabă sau din a acționa cu un zel neînsoțit de pricepere, însă dacă este credincios lui Dumnezeu și dacă nu face compromisuri în împotrivirea și separarea sa de lume, se va confrunta în mod cert cu ura și împotrivirea celor necredincioși. Trebuie să ne așteptăm ca preținșii religioși să îi spună că vina îi aparține în totalitate, că lipsa lui de tact a făcut ca lucrurile să se întoarcă neplăcut împotriva lui. Faptul că Hristos a lucrat cu prudență înseamnă că El a acționat înțelept. El nu a greșit niciodată, nu a acționat niciodată nebunește, n-a făcut niciodată vreun lucru care să trebuiască să fie corectat ulterior, însă înțelepciunea Lui nu este înțelepciunea lumii, ci vine „de sus”, fiind „curată, apoi pașnică, blândă” (Iacov 3:17). O, vrem mai multă înțelepciune de acest fel, obținută prin părtașia cu Hristos; vrem mai mult din Duhul Său!

„Se va sui, Se va ridica, Se va înălța foarte sus”. Această frază ne vorbește despre răsplata care I-a fost dată lui Hristos pentru dorința Lui de a Se face „slujitor” și „rob”, și pentru credincioșia Lui în a Se achita de această slujire. Ea ne spune mai întâi despre evaluarea pe care Tatăl a făcut-o smeririi Fiului Său și despre recompensa pe care I-a dat-o Aceluia care a devenit ascultător până la moarte. „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece

orice genunchi al celor din Ceruri, de pe Pământ și de sub pământ, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul” (Fil. 2:9-11). Robul perfect a fost înălțat pe tron, așezat „la dreapta Măririi în locurile preainalte” (Evrei 1:3), „și Și-a supus îngerii, stăpânirile și puterile” (1 Petru 3:22). Fraza aceasta ne vorbește de asemenea despre înălțarea lui Hristos în dragostea poporului Său și în dorințele acestuia după El. Nimic nu-L face pe Răscumpărătorul să fie mai drag inimilor lor decât conștientizarea faptului că El S-a „făcut sărac” pentru ei și S-a smerit. Mărturia lor laolaltă este aceasta: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apoc. 5:12).

9

DISPREȚUIREA LUI HRISTOS

„Disprețuit și părăsit [respins, lit. KJV] de oameni” (Isaia 53:3) constituie una dintre părțile de căpătâi din predicțiile mesianice. Dumnezeu a făcut cunoscut cu mult înainte felul în care Fiul Său avea să fie tratat atunci când urma să Se întrupeze. Profeția lui Isaia a stat în mâinile evreilor vreme de 700 de ani înainte ca Isus să Se nască la Bethlehem. Totuși, ea descrie cu atâta precizie ceea ce a căzut asupra Lui, încât ar fi putut foarte bine să fie scrisă de unul dintre apostoli. Vedem aici una dintre dovezile incontestabile ale inspirației divine a Scripturii, căci doar Acela care știe sfârșitul de la început putea să scrie această relatare istorică înainte ca ea să aibă loc.

Unii ar fi putut să creadă că venirea pe Pământ a Domnului slavei ar fi trebuit întâmpinată cu un bun venit călduros și cu o primire plină de reverență, și aceasta cu atât mai mult văzând că El Se înfățișează înaintea noastră în chip omenesc și că a venit pentru a le face bine. Întrucât El nu a venit pentru judecată, ci spre mântuirea noastră, întrucât misiunea

Lui a fost una a harului și îndurării, și El le-a slujit celor nevoiași, vindecându-i pe bolnavi, n-ar fi trebuit oare ca oamenii să Îl primească bucuroși? Unii s-ar gândi că așa ar fi trebuit să stea lucrurile în mod natural, dar, procedând astfel, ei uită că Domnul Isus era „Sfântul”. Numai cei care au principiile sfințeniei în inimile lor pot să aprecieze Puritatea de necuprins. Prezumția menționată mai devreme ignoră adevărul solemn al depravării omului: inima omului depravat este „deznădăjduit de rea” (Ier. 17:9). Cum ar fi fost posibil ca Sfântul să fie atractiv pentru cei plini de păcat?

Nimic nu dovedește atât de clar starea inimii omului și nimic nu demonstrează mai serios corupția ei cum a fost atitudinea lui față de Hristos. Multe lucruri sunt consemnate împotriva omului în Vechiul Testament (Ps 14:1-4), însă, chiar dacă imaginea naturii omului decăzut este întunecată în Vechiul Testament, ea pălește și pare incomparabilă cu cea pe care ne-o prezintă Noul Testament. „Umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8:7), și acest lucru nu a fost dovedit niciodată mai înfricoșător decât atunci când El S-a arătat în trup. „Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor” (Ioan 15:22). De la primii pași făcuți în lume, Hristos a dat pe față pe deplin cine este omul, neaducând la lumină altceva decât starea disperat de ticăloasă a inimii acestuia. Haideți să ne gândim la următoarele trei întrebări: Cine a fost – și este și astăzi – „disprețuit

și părăsit de oameni”? De ce este El atât de ignorat și respins? În ce fel este El batjocorit?

NEDORIT ÎN LUME

Cine a fost mai nedorit această lume? În primul rând, *Acela care a insistat să vorbească despre suveranitatea absolută a lui Dumnezeu*. Puține lucruri sunt mai dezgustătoare pentru inima mândră a omului cum este adevărul că Dumnezeu face ce dorește, fără a consulta părerea ființelor create, că El dispune de favorurile Sale în întregime după voia Sa împărătească. Omul decăzut nu poate să pretindă nimic de la Dumnezeu, el fiind lipsit de orice merit și neputând face nimic pentru a câștiga aprecierea din partea lui Dumnezeu. Omul decăzut este un cerșetor spiritual, dependent în întregime de mila și îndurarea divină. Atunci când revarsă din îndurările Sale, Dumnezeu nu este dependent de nimic altceva decât de „buna Sa plăcere”.

Provocarea lipsită de răspuns pe care El o face este următoarea: „Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al Meu?” (Matei 20:15). Totuși, așa cum ne arată contextul acestui pasaj, omul cârtește în ticăloșia lui împotriva acestui adevăr.

Domnul Isus a venit pentru a-L proslăvi pe Tatăl Său, motiv pentru care Îl descoperim menținându-și drepturile regale și accentuând suveranitatea Sa. În primul Său mesaj, cel din sinagoga din Capernaum, El a arătat că existau multe văduve în Israel în vremea lui Ilie, dar, atunci când a intervenit

o foamete mare în țară, profetul n-a fost trimis la niciun evreu, ci la văduva din Sarepta. Tot astfel, chiar dacă existau mulți leproși în Israel în vremea lui Elisei, niciunul nu a fost vindecat, ci îndurarea divină a fost manifestată față de Naaman, sirianul. Și urmarea acestei cuvântări a fost că „toți cei din sinagogă, când au auzit aceste lucruri, s-au umplut de mânie. Și s-au sculat, L-au scos afară din cetate și L-au dus până în sprânceana muntelui, pe care era zidită cetatea lor, ca să-L arunce jos în prăpastie” (Luca 4:28-29). Insistența cu care Isus a vorbit despre suveranitatea absolută a lui Dumnezeu a făcut ca El să fie „disprețuit și respins de oameni”.

Cine a fost mai nedorit aici? În al doilea rând, *Acela care a înălțat sfințenia Legii lui Dumnezeu*. În Lege este exprimată autoritatea divină și este cerută supunerea completă față de ea din partea ființelor create. De aceea, Hristos a insistat asupra cerințelor Legii lui Dumnezeu la adresa omului. „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc” (Matei 5:17). „Tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii” (Matei 7:12). Dar oamenii decăzuți urăsc înfrânările și vor să fie lege pentru ei înșiși. Limbajul lor cu privire la Dumnezeu și cu privire la Hristosul Lui este acesta: „Să Le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile Lor” (Ps. 2:3). Întrucât Domnul Isus a întărit cerințele Decalogului, El a fost „disprețuit și respins de oameni”. Vedem o ilustrație tulburătoare a acestui adevăr atunci când El le-a vorbit

iudeilor: „Oare nu v-a dat Moise Legea? Totuși, nimeni dintre voi nu ține Legea. De ce căutați să Mă omorâți?” (Ioan 7:19). Dar care a fost replica lor? „Norodul I-a răspuns: „Ai drac”” (v. 20).

Cine a fost mai nedorit aici? În al treilea rând, Acela care a denunțat *tradițiile omenești care au intervenit în sfera religioasă*. În ciuda căderii, omul a rămas în esența lui o ființă religioasă. Chipul lui Dumnezeu după care omul a fost creat la început n-a fost distrus complet. Oamenii de pretutindeni, indiferent de culoarea pielii, își aduc omagiul zilnic înaintea zeilor creați după închipuirile lor. Puține sunt lucrurile în care se vede o dedicare mai zeloasă a omului decât superstițiile lui sacerdotale. De aceea, cei care se ridică să condamne sau chiar să critice devotamentul sau pe devotații oricărei forme de închinare idolatră vor avea parte de un mare dispreț. Tot astfel, Hristos a atras asupra Lui ura liderilor din Israel prin faptul că a denunțat invențiile lor. El i-a acuzat că „au desființat Cuvântul lui Dumnezeu, prin datina lor” (Marcu 7:13). Când El a curățat templul, preoții și cărturarii erau „plini de mânie” (Matei 21:15).

Cine a fost mai nedorit aici? În al patrulea rând, Acela care a repudiat *pretențiile seci de credință*. Nimic nu i-a înfuriat atât de tare pe iudei cum au făcut-o denunțarea și scoaterea la lumină a pretențiilor lor religioase zadarnice de către Hristos. Întrucât El era omniscient, era imposibil ca ei să I se opună. Pentru că era inflexibil de drept, El nu putea accepta

minciuni. Fiindcă era absolut de sfânt, El a insistat asupra sincerității inimii și a realității evlaviei. Când ei au afirmat că „tatăl nostru este Avraam”, El a răspuns: „Dacă ați fi copii ai lui Avraam, ați face faptele lui Avraam”. Când ei au adăugat că „avem un singur Tată: pe Dumnezeu”, El a replicat: „Dacă ar fi Dumnezeu Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine... Voi îl aveți de tată pe diavolul; și vreți să împliniți poftele tatălui vostru”. Acest lucru i-a înfuriat atât de tare, încât au exclamat: „Nu zicem noi bine că ești samaritean și că ai drac?” (Ioan 8:39-48).

Într-o altă circumstanță, iudeii L-au întrebat: „Până când ne tot ții sufletele în încordare? Dacă ești Hristosul, spune-ne-o deslușit” (Ioan 10:24). El le-a dat imediat pe față ipocrizia, spunând: „V-am spus... și nu credeți... Dar voi nu credeți, pentru că, după cum v-am spus, nu sunteți dintre oile Mele. Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, și ele vin după Mine” (Ioan 10:25-27). Atât de mândri au devenit aceștia încât au „luat pietre ca să-L ucidă”. Oamenii nu Îl vor tolera pe Acela care străpunge spoiala lor religioasă, care scoate la iveală falsitatea lor și care repudiază pretențiile lor bine lustruite pe dinafară, dar seci pe dinăuntru. Și același lucru se petrece și în zilele noastre.

Cine a fost mai nedorit aici? În al cincilea rând, Acela care *a dat pe față și a denunțat păcatul*. Acest lucru explică motivul pentru care Hristos n-a fost dorit aici, pe Pământ. Păcatul a fost încolțit de Hristos din toate părțile. Sfințenia

Lui a condamnat plinătatea de păcat a oamenilor. Oamenii își doresc să meargă pe căile lor, să își placă lor înșiși, să-și satisfacă poftele. Ei doresc să se simtă confortabil în ticăloșia lor, motiv pentru care resping orice lucru care le cercetează inimile, orice le străpunge conștiința și le mustră răutatea. Hristos n-a făcut niciun compromis în acest sens. El nu avea să facă cu ochiul și să treacă cu vederea răutatea, ci a denunțat-o fără ocolișuri, oriunde a găsit-o. El a afirmat fără ezitare că „a venit în lumea aceasta pentru judecată” (Ioan 10:31), adică pentru a scoate la iveală caracterul ascuns al oamenilor, pentru a dovedi că ei sunt orbi în lucrurile spirituale, pentru a demonstra că ei iubesc întunericul mai mult decât lumina. Persoana și predicarea Lui au testat și cercetat totul și pe toți cei cu care El a venit în contact.

DISPREȚUIT ȘI RESPINS

De ce a fost și este Hristos „disprețuit și respins de oameni?” În primul rând, pentru că *El le cere puritate interioară*. Aici se găsește marea diferență dintre toate religiile omenești și religia divină: primele sunt concentrate pe performanțe exterioare, pe când cea de pe urmă se concentrează pe sursa oricărui comportament neprihănit. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii, dar Domnul se uită la inimă” (1 Sam. 16:7). Predicarea și insistența lui Hristos pe acest adevăr L-au făcut nepopular în fața liderilor religioși.

„Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi

curățați partea de afară a paharului și a blidului, dar înăuntru sunt pline de răpire și de necumpătate. Fari-seu orb! Curăță întâi partea dinăuntru a paharului și a blidului, pentru ca și partea de afară să fie curată. Vai de voi, cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi sunteți ca mormintele văruite, care, pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morților și de orice fel de necurățenie. Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați neprihăniți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de fățarnicie și de fărădelege” (Matei 23:25-28).

De ce a fost Hristos „disprețuit și respins de oameni?” În al doilea rând, pentru că *El a cerut pocăință*. Apelul Lui poruncitor a fost acesta: „Pocăiți-vă și credeți în Evanghelie” (Marcu 1:15). Acea poruncă este neschimbătoare, căci este imposibil să crezi Evanghelia dacă inima ta nu este zdrobită de povara păcatului.

Pocăința înseamnă să te alături lui Dumnezeu, împotriva propriei persoane. Ea înseamnă să ne judecăm pe noi înșine fără părtinire, din cauza răzvrătirii noastre intenționate. Pocăința înseamnă să încetăm să iubim și să tolerăm păcatul, să încetăm să ne justificăm pentru comiterea lui. Pocăința este o deplângere a nelegiuirilor și încălcărilor Legii Sale sfinte de către noi. De aceea, Hristos a spus: „Dacă nu vă pocăiți, toți veți peri la fel” (Luca 13:3), căci El nu putea să aprobe răul. El a venit să-și mântuiască poporul *din* păcatele lor, nu *în* acestea.

De ce a fost Hristos „disprețuit și respins de oameni?” În

al treilea rând, pentru că El a insistat pe *lepădarea de sine*. Acest lucru țintește două aspecte principale, anume complacerea în plăcerile și în înălțarea eului. Toate poftele carnale trebuie să fie omorâte fără excepție, întrucât neprihănirii de sine nu i se permite niciun loc în schema Evangheliei. Acest adevăr a fost făcut cât se poate de clar în învățătura Domnului nostru: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Totuși, nimic nu este mai contrar dorințelor omului firesc decât să îi spui să se lepede de sine, iar insistența lui Hristos asupra acestor termeni ai uceniciei L-au făcut să fie disprețuit și respins de oameni.

Cum este Hristos „disprețuit și respins de oameni?” În multe feluri și în variate grade: prin pretenții și în practică, prin cuvinte și prin acțiuni. Este foarte important să recunoaștem clar acest lucru, căci Satana amăgește o mulțime de suflete în această privință. El îi înșală făcându-i să creadă că, întrucât nu se fac vinovați de relele vreunui păgân nerușinat sau de necredința vreunui ateu obraznic, prin urmare ei ar fi nevinovați de păcatul înfricoșat de a-L trata cu superficialitate sau chiar de a-L sfida pe Domnul Isus. Cititorul meu, rămâne un adevăr grav faptul că în creștinism există milioane de oameni care, chiar dacă nu sunt ateii și nici păgâni, totuși Îl disprețuiesc și Îl resping pe Hristosul lui Dumnezeu. „Ei se laudă că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși și netrebniți pentru orice faptă

bună” (Tit 1:16). Acest verset dovedește clar principiul în discuție.

Autoritatea lui Hristos este disprețuită de cei care resping poruncile și preceptele Lui. Jugul lui Hristos este respins de cei care sunt hotărâți să fie domni peste viețile lor. Gloria lui Hristos este disprețuită de cei care pretind Numele Lui, dar nu se preocupă să Îl onoreze în umblarea lor. Evanghelia lui Hristos este respinsă de cei care afirmă, pe de o parte, că păcătoșii pot fi mântuiți fără a se pocăi și fără a se întoarce de la păcatele lor, și pe de altă parte de cei care susțin că Cerul poate fi câștigat prin faptele noastre bune.

Există unii care Îl resping intelectual pe Hristos, repudiind poruncile și pretențiile Lui, negând că El este Dumnezeu Fiul, că a îmbrăcat o umanitate sfântă și impecabilă, și că a murit o moarte ispășitoare pentru a-Și salva poporul din păcatele lor. Alții Îl resping pe Hristos în mod practic. Ei sunt dintre cei care pretind că au crezut și cred în existența lui Dumnezeu, în puterea Lui, vorbind chiar despre lucrarea Lui minunată. Totuși, ei nu au frica Lui în inimile lor și nu se află în supunere față de El. Așa sunt cei care pretind că și-au pus încrederea în lucrarea încheiată a lui Hristos, dar umblarea lor zilnică nu este în niciun fel diferită de cea a miilor de păgâni „respectabili”. Ei pretind că sunt creștini, însă sunt plini de lăcomie, scrupule, neadevăr și mândrie, sunt lipsiți de dragoste și cu totul dedicați planurilor lor. Altfel spus, ei sunt cu totul necreștini.

10

RĂSTIGNIREA LUI HRISTOS

„L-au răstignit... Apoi au șezut jos și-L păzeau” (Matei 27:35-36). Aici se face referire la soldații romani, după cum este clar din Ioan 19:23 și confirmat apoi de Matei 27:54. Ei erau autorizați să pună în aplicare sentința condamnării la moarte de Pilat, iar Mântuitorul a fost dat în mâinile lor de către guvernator (v. 26-27). Aceștia au executat porunca însoțind-o cu o batjocură grosolană. Adăugând insultă la rănilor lui, ei L-au expus pe Domnul Isus batjocurii unei încoronări cinice, îmbrăcându-L în purpură, punându-I pe cap o coroană de spini și numindu-L Împărat al iudeilor.

Oferind o expresie completă a vrăjmășiei lor, ei L-au scuipat, L-au lovit cu o trestie și L-au batjocorit. După ce L-au dat înapoi hainele, L-au îndreptat către Golgota și L-au ținut pe cruce. Trăgând la sortii hainele Sale, au rămas înaintea crucii pentru a-L păzi și pentru a împiedica orice încercare a prietenilor Lui de a-L salva, așteptând acolo până avea să Își dea viața. Haideti să notăm trei lucruri din această scenă:

În primul rând, să observăm *circumstanțele răstignirii lui Hristos*. Liderii religioși din Israel au avut inițiativa, căci acolo erau „preoții cei mai de seamă, cărturarii și bătrânii norodului, strânși în curtea marelui preot care se numea Caiafa; și s-au sfătuit împreună, cum să-L prindă pe Isus cu vicleșug, și să-L omoare” (Matei 26:3-4). Cât de multe dintre cele mai ticăloase crime care au înnegrit paginile istoriei au fost puse la cale de fețele bisericești!

Totuși, până și oamenii obișnuiți au fost aici în deplin acord cu liderii lor, căci „norodul” (Marcu 15:8) i-a cerut lui Pilat să pună în aplicare obiceiul lui de a le elibera un prizonier. Când el le-a dat posibilitatea să aleagă între Hristos și Baraba, ei l-au preferat pe cel din urmă, iar când guvernatorul a întrebat ce doreau să se facă celui dintâi, ei au strigat: „Răstignește-L” (Marcu 15:13). Pilat l-a eliberat pe Baraba, lucru pe „placul norodului” (v. 15). Când Pilat a intervenit și le-a spus că Isus era nevinovat, „tot norodul a răspuns: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri”” (Matei 27:25), iar Pilat, administratorul legii romane, care se lăuda cu dreptatea, a acceptat cerințele lor nedrepte.

În al doilea rând, să observăm *scena răstignirii lui Hristos*. Ea avea loc în afara Ierusalimului, un oraș mai memorabil decât chiar Roma, Londra sau New York, fiind reședința lui David, cetatea regală și scaunul de domnie al împăraților lui Israel. Cetatea fusese martoră măreției domniei lui Solomon, și acolo se găsea și Templul.

Acesta fusese locul unde Domnul Isus predicase și făcuse minuni, și în această cetate intrase călare pe un măgăruș cu doar câteva zile mai devreme, în timp ce mulțimile strigau: „Osana Fiul lui David! Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului! Osana în Cerurile preaînalte!” (Matei 21:9) – iată cât de schimbătoare este natura omenească. Israelul Își respinsese Regele și, de aceea, El a fost dus dincolo de zidurile cetății, așa încât a „pătimit dincolo de poartă” (Evrei 13:12). Locul în care a avut loc răstignirea a fost Golgota, având sensul de „Dealul Căpățâniei”. Natura anticipase fapta ticăloasă, întrucât până și conturul reliefului făcea ca dealul acela să aibă profilul capului unui mort. Luca i-a dat un nume inspirat de la Neamuri, anume „Calvar” (Luca 23:33, lit. KJV), întrucât vinovăția pentru acea moarte le-a aparținut deopotrivă Evreilor și Neamurilor.

În al treilea rând, să observăm *momentul răstignirii lui Hristos*. Acesta este la fel de important și sugestiv pe cât sunt semnificațiile istorice și topografice ale locului unde ea s-a produs. Hristos a fost crucificat în a 14-a zi de Nisan, sau aproape de începutul lunii aprilie. Atunci avea loc prima mare sărbătoare națională din Israel, cel mai important sezon al anului evreiesc. Aceasta era Paștele, o celebrare solemnă a acelei nopți când toți fii întâi născuți ai evreilor fuseseră ocoliți de îngerul morții pe când poporul se afla în Egipt. În această perioadă, mulțimi de oameni mergeau la Ierusalim, căci ea era una dintre cele trei ocazii anuale când fiecărui bărbat israelit i

se poruncea să vină înaintea lui Iehova la Templu (Deut. 16:16). În felul acesta, mulțimi uriașe de oameni călătoriseră acolo din toate părțile țării. Astfel, jertfa cea mare a fost adusă înaintea lui Dumnezeu și înaintea tuturor, nu într-un colț obscur sau în secret. Mai mult, a 14-a zi din luna Nisan era ziua rânduită pentru jertfă, întrucât Domnul Isus a fost Mielul real simbolizat prin mielul din vechime. „Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit” pentru noi (1 Cor. 5:7). El nu putea să fie junghiat în nicio altă zi, căci cu ceva timp mai devreme, evreii „căutau deci să-L prindă; și nimeni n-a pus mâna pe El, căci încă nu-I sosise ceasul” (Ioan 7:30). „L-au răstignit... Apoi au șezut jos și-L păzeau”. Felul în care pot împărți acest pasaj este simplu: ce au văzut ei, ce văd eu, și ce vezi tu.

CE AU VĂZUT EI

Martorii la acest moment au fost în fața celui mai uimitor eveniment din întreaga istorie, în fața priveliștii care ar trebui să inspire cea mai mare uimire în oameni, în fața celei mai tragice și totuși cea mai glorioasă faptă făcută vreodată. Ei Îl aveau în fața lor pe Dumnezeul întrupat, dat în mâinile oamenilor răi și ucis – și în același timp Îl vedeau pe Răscumpărătorul care Își dădea viața voluntar pentru cei care încălcaseă orice poruncă a Lui. Pentru soldați, acesta era un eveniment obișnuit, anume execuția unui infractor. Din nefericire, aceasta este și situația multora dintre cei care aud Evanghelia. Ea sună în urechile lor ca un banal lucru religios. Pentru soldații romani, cel

puțin pentru o vreme, Hristos părea să fie un simplu evreu care murea. Tot așa este și pentru mulțimile de astăzi.

Soldații au văzut perfecțiunile incomparabile ale celui crucificat. Cât de diferit S-a purtat Mântuitorul în suferințele Lui prin comparație cu felul în care alții s-au purtat în circumstanțe asemănătoare! El nu Și-a blestemat soarta, nu S-a răzbunat pe vrăjmașii Lui, și nici nu a pronunțat vreun blestem asupra acestora. Ba dimpotrivă. Buzele Lui au fost dedicate rugăciunii. El spunea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” (Luca 23:34). Cât de uluiți trebuie să fi fost ei când L-au auzit pe Cel binecuvântat acolo, pe cruce, cum „S-a rugat pentru cei vinovați” (Isaia 53:12). Cei doi tâlhari răstigniți alături de El L-au batjocorit pe Răscumpărătorul (Matei 27:44), dar, în ceasul al 12-lea, unuia dintre aceștia i-a fost „dată pocăința, ca să aibă viața” (F.A. 11:18). Întorcându-se de către Isus, el a spus: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, când vei veni în Împărăția Ta!” (Luca 23:42). Domnul nu a respins apelul lui, pretinzând că acesta ar fi păcătuit dincolo de punctul în care mai putea fi beneficiarul îndurării, ci i-a răspuns: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în Rai” (v. 43).

Oamenii prezenți acolo au fost martorii unei manifestări fără egal a harului suveran față de cel mai mare dintre păcătoși. Ei au fost *martorii celui mai tainic fenomen*. Aceștia au stat așezați pentru a-L păzi, dar, după o vreme, nu Îl mai puteau vedea. Chiar dacă era miezul zilei, dintr-o dată s-a făcut întuneric beznă. „De la ceasul al șaselea până la ceasul al nouălea s-a

făcut întuneric peste toată țara” (Matei 27:45). Era ca și cum Soarele a refuzat să strălucească asupra unei astfel de scene, ca și cum natura însăși și-a întors ochii de la o astfel de priveliște. În decursul acelor trei ore, un schimb a avut loc între Hristos și Dumnezeu, schimb infinit de sacru pentru ca ochii ființelor limitate să îl poată privi, o taină în care nu poate pătrunde nicio minte muritoare. Imediat ce Mântuitorul Și-a încredințat Duhul în mâinile Tatălui, „perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două, de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat, mormintele s-au deschis și multe trupuri ale sfinților care muriseră au înviat” (Matei 27:51-52). Acesta nu era un om obișnuit, în suferință, ci era Creatorul Cerului și al Pământului, iar Cerul și Pământul și-au exprimat compasiunea.

Oamenii au văzut și au auzit o jertfă care era binecuvântată spre convingerea lor de păcat și spre convertirea lor. Faraon fusese martorul unei manifestări remarcabile a puterii lui Dumnezeu prin plăgile pe care El le trimisese asupra Egiptului, dar ea a fost departe de a-l înclina către pocăință, el continuând să-și împietrească inima. Așa este situația celor neregenerați dacă sunt lăsați în puterile lor, căci nici cele mai uimitoare dovezi ale bunătății lui Dumnezeu și nici cele mai înfricoșătoare judecăți ale Lui nu le înmoaie inimile. Dumnezeu a găsit plăcut totuși să înmoaie inimile de piatră ale acelor soldați romani și să le ilumineze mințile păgâne. „Sutașul și cei ce-L păzeau pe Isus împreună cu el, când au

văzut cutremurul de pământ și cele întâmplare, s-au înfricoșat foarte tare, și au zis: „Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!” (Matei 27:54).

Noi vedem aici un alt miracol al Calvarului – un miracol al harului uimitor. De aceea, ne așteptăm să-l întâlnim în Cer pe acela care a străpuns mâinile și coasta Mântuitorului – ca urmare a răspunsului lui Dumnezeu la rugăciunea lui Hristos: „Tată, iartă-i”. În felul acesta, vedem că există nădejde pentru cel mai ticălos dintre păcătoși, dacă acesta se va pleca în fața domniei lui Hristos și își va pune nădejdea în sângele Lui.

CE VĂD EU

Eu văd aici *descoperirea clară a caracterului omului*. „Dar toate aceste lucruri, când sunt osândite de lumină, sunt date la iveală; pentru că ceea ce scoate totul la iveală, este lumina” (Efes. 5:13). Hristos este „adevărata Lumină” (Ioan 1:9) – lumina esențială, divină, cea care descoperă totul, astfel că, în consecință, toți oamenii și toate lucrurile sunt scoase la lumină în prezența Lui. Cele mai rele lucruri indicate în Scriptură despre natura decăzută a omului au fost exemplificate în zilele lui Hristos. Dumnezeu spune despre inima omului că este „deznădăjduit de rea” (Ier. 17:9), iar acest lucru a fost demonstrat cu prisosință prin felul în care omul L-a tratat pe Fiul Său preaiubit. Nici nu Se născuse bine Hristos, că oamenii au și făcut un efort hotărât de a-L ucide. Chiar dacă El S-a preocupat constant să le facă bine, dându-le odihnă celor necăjiți

și slujind sufletelor și trupurilor celor nevoiași, atât de puțin apreciat a fost El, încât a trebuit să spună: „Vulpile au vizuini și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n-are unde-și odihni capul” (Matei 8:20). Într-o anumite ocazie, „cum L-au văzut, L-au rugat să plece din ținutul lor” (Matei 8:34).

Nu doar că Hristos nu a fost dorit aici, ci oamenii L-au urât „fără temei” (Ioan 15:25). El le-a dat orice motiv pentru a-L admira, dar ei au manifestat o aversiune inveterată față de El. Cuvântul afirmă că „umblarea după lucrurile firii pământești [sau mintea lumească, lit. KJV] este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu” (Rom. 8:7). Mulțimi de oameni parcurg ritualurile cinstirii lui Dumnezeu cu buzele, dar este vorba despre un „dumnezeu” produs de imaginația lor. Ei Îl urăsc pe Dumnezeul cel viu și, dacă ar fi posibil, ar lipsi Universul de El. Acest lucru reiese clar din felul în care L-au tratat pe Hristos, căci El nu a fost nimeni altul decât „Dumnezeu arătat în trup” (1 Tim. 3:16). Ei L-au urât până la moarte, ba chiar moarte prin răstignire, căci nimic altceva nu putea să îi satisfacă mai bine. Astfel, caracterul real al omului a fost scos la lumină la Calvar, și tot acolo ticăloșia disperată a inimii lui a fost dezvelită.

În scena răstignirii lui Hristos, eu văd *scoaterea la lumină a păcatului*. Păcatul! Ce „urâciune” înaintea Domnului (Ier. 44:4), dar tratată cu atâta ușurătate de către cei care o comit. Păcatul! Iată ce a făcut ca primii noștri părinți să fie alungați din Eden și ceea ce este responsabil pentru toată suferința din

lume. Păcatul! El produce luptele și vărsarea de sânge, transformând acest ținut al celor vii într-un cimitir uriaș. Păcatul! Un monstru hidos despre care nu ne place să auzim vorbindu-se, dar pe care suntem atât de predispuși să îl justificăm. Păcatul!

Satana folosește toate șiretlicurile sale pentru a face păcatul atractiv și pentru a-l îmbrăca în cele mai ispititoare culori. Unul dintre marile țeluri ale întrupării a fost acela de a aduce la lumină lucrurile ascunse ale întunericului. Prezența printre noi a Celui Preasfânt a slujit ca lumină strălucitoare într-o încăpere îndelung neglijată, scoțând la iveală murdăria și spurcăciunea ei.

„Dacă n-aș fi venit și nu le-aș fi vorbit, n-ar avea păcat; dar acum n-au nicio dezvinovățire pentru păcatul lor” (Ioan 15:22). Hristos vorbește aici în termeni comparativi. Oricât de rău se arătase omul de-a lungul istoriei, venirea lui Emanuel pe Pământ a dus păcatul la culmea lui. Tot ceea ce se petrecuse înainte de acest eveniment fuseseră mărunțișuri prin comparație cu răutatea monstruoasă săvârșită împotriva Dragostei întrupate. Din felul în care a fost tratat Fiul lui Dumnezeu de către oameni vedem păcatul în adevăratele lui culori, dezbrăcat de orice spoială, expus și scos la iveală în toată realitatea lui hidoasă, în natura lui adevărată, ca răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. La Calvar vedem apogeul păcatului, descoperind limitele înfricoșate și oribile până la care este capabil

să meargă. Ceea ce a germinat în Eden, a culminat la răstignire. Primul păcat a adus sinuciderea spirituală, cel de-al doilea fratricidul (Cain și-a omorât fratele), dar aici, la Calvar, el a condus la deicid, adică la omorârea Domnului slavei. Vedem aici plata înfricoșată a păcatului – moartea și separarea de Dumnezeu. Întrucât Hristos a fost țintuit acolo ca purtător al păcatelor, El a primit pedeapsa cuvenită acestora.

În crucificarea lui Hristos, eu văd *descoperirea caracterului lui Dumnezeu*. Cerurile proclamă gloria Lui și întinderea lor demonstrează lucrarea mâinilor Lui, dar nu există vreun alt loc în care perfecțiunile Lui să fie manifestate mai clar decât la cruce. Vedem aici sfințenia Lui nepătată. Sfințenia lui Dumnezeu este încântarea pe care El o are în tot ceea ce este pur și de dorit. De aceea, natura Lui arde împotriva oricărui lucru rău. Dumnezeu urăște păcatul oriunde se găsește acesta, și El n-a făcut nicio excepție, nici măcar atunci când Hristos a fost pus pe cruce, căci acela a fost momentul când Dumnezeu l-a imputat păcatele noastre Fiului Său preaiubit. Acolo, Dumnezeu „a făcut să cadă asupra Lui [Hristos] nelegiuirea noastră a tuturor” (Isaia 53:6). Dumnezeu l-a tratat pe Fiul Său în consecință, revărsându-și mânia sfântă asupra Lui. „Ochii Tăi sunt așa de curați că nu pot să vadă răul, și nu poți să privești nelegiuirea” (Hab. 1:13); de aceea, El și-a întors spatele față de Cel ce a purtat păcatul. „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?”, a strigat Mântuitorul în suferință, după care a dat răspuns la propria întrebare: „Totuși,

Tu ești Cel Sfânt” (Ps. 22:1, 3).

În răstignirea lui Hristos văd *judicata inflexibilă a lui Dumnezeu*. Sentința Legii Sale este aceasta: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri” (Ezec. 18:20). Nicio abatere nu poate fi făcută, căci Iehova a afirmat expres că „nu-l socotește pe cel vinovat drept nevinovat” (Exod 34:7). Dar oare nu va face El o excepție în cazul Aceluia despre care a mărturisit că este Mielul „fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19)? Nu, căci, chiar dacă Hristos era fără păcat atât în natura cât și în faptele Lui, întrucât păcatele poporului Său fusese aruncate asupra Lui, Dumnezeu „n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său” (Rom. 8:32). Deoarece păcatul fusese transferat în contul Lui, pedeapsa trebuia să vină asupra Sa. În consecință, Dumnezeu a strigat: „Scoală-te, sabie, asupra Păstorului Meu, și asupra Omului care îmi este tovarăș! zice Domnul oștirilor. Lovește-L pe Păstor” (Zah. 13:7). Dumnezeu nu putea să renunțe la nici măcar o iotă din cerințele Sale neprihănite sau să permită vreunui sentiment să păteze fața curată a stăpânirii Sale. El pretinde că este Judecătorul prin excelență, care nu „are în vedere fața omului” (Rom. 2:11). Cât de deplin a fost demonstrat acest lucru la Calvar prin refuzul Lui de a-L scuti pe Fiul Său preaiubit, Acela în care sufletul Lui Își găsea plăcerea (Isaia 42:1), când Fiul a ocupat locul celor vinovați.

La cruce văd de asemenea *harul uimitor al lui Dumnezeu*. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi [poporul Său] prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a

murit pentru noi” (Rom. 5:8). Dacă așa ar fi găsit de cuviință, Dumnezeu ar fi putut să arunce întreaga rasă a lui Adam în pierzarea veșnică. Aceasta este ceea ce fiecare dintre noi merităm din plin. Și de ce să nu facă Dumnezeu așa cu noi? Prin natura noastră, noi suntem depravați și corupți. Prin practica noastră, suntem niște rebeli incorigibili, lipsiți de orice fel de dragoste pentru El și de orice fel de preocupare pentru gloria Sa. Totuși, ca urmare a bunătății Sale, El a hotărât să mântuiască un popor din păcatele lor, să-i răscumpere prin Hristos „spre lauda slavei harului Său” (Efes. 1:6). El a hotărât să îi smulgă ca pe niște mlădițe din foc, așa încât să fie monumentele veșnice ale îndurării Sale. Întrucât era complet dincolo de puterea lor să facă ispășire pentru crimele lor înfricoșate, El însuși S-a adus ca jertfă atotsuficientă pentru ei. El este „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5:10) și a dat nenumărate dovezi ale acestui lucru. Totuși, nicăieri nu sunt mai minunat și mai bogat ilustrate „bogățiile harului Său” decât la Calvar.

La crucea lui Hristos se poate vedea *înțelepciunea felurită a lui Dumnezeu*. Cuvântul afirmă că „nimic întinat nu va intra în ea [cetatea cerească, simbolul vieții veșnice, n.tr.], nimeni care trăiește în spurcăciune și în minciună” (Apoc. 21:27). Cum este atunci posibil să pot fi primit vreodată în Ierusalimul ceresc? Cum se poate ca vreun om care este complet lipsit de neprihănire să primească vreodată acceptul divin? Legea spune: „Sufletul care păcătuiește, acela va muri”. Am păcătuit și am încălcat Legea de nenumărate ori – cum pot

să scap de pedeapsa ei? Întrucât sunt un cerșetor spiritual, cum pot să îmi procur răscumpărarea necesară? Acestea sunt probleme pe care nicio minte omenească nu le poate rezolva. Nodul acesta nu poate fi dezlegat făcând apel la simpla îndurare a lui Dumnezeu, căci ea nu este un atribut care să anuleze dreptatea și integritatea Sa. Totuși, perfecțiunile divine au strălucit la cruce în unitate glorioasă, așa cum strălucesc culorile într-un curcubeu.

La cruce, „bunătatea și credincioșia se întâlnesc, dreptatea și pacea se sărută” (Ps. 85:10). Dreptatea lui Dumnezeu a fost satisfăcută de Hristos și, de aceea, îndurarea Lui se revarsă liber peste toți cei care se pocăiesc și cred. Înțelepciunea lui Dumnezeu se manifestă în creație și providență, dar niciunde nu este mai glorioasă și mai grandioasă ca la cruce.

La crucea lui Hristos mă văd pe *mine însumi*. Cum așa? Da, atunci când îmi îndrept privirile către cruce, mă văd pe mine, și așa se vede oricine privește într-acolo cu ochiul credinței. Hristos a stat țintuit acolo ca Garant al poporului Său, și nu poate exista reprezentare fără identificare. Hristos S-a identificat cu cei ale căror păcate le purta, iar credincioșii se identifică cu El.

Înaintea lui Dumnezeu, ei sunt una. Hristos a luat locul meu, iar credința aduce în inimă acel fapt. În Persoana Substitutului meu, pot spune ca am satisfăcut orice cerință a Legii lui Dumnezeu. În Persoana lui Hristos, pot spune că am

plătit prețul deplin pe care dreptatea divină îl cerea. În Persoana lui Hristos, pot spune că am stat și stau acceptat înaintea lui Dumnezeu, căci sunt îmbrăcat cu perfecțiunile vredniciei Sale (Isaia 61:10). Întreaga biserică răscumpărată a lui Dumnezeu poate spune aceasta despre Hristos: „El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui” (Isaia 53:4). „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn” (1 Petru 2:24).

Iar credința individualizează aceste lucruri și afirmă: „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine” (Gal. 2:20). Aleluia! Ce Mântuitor!

TU CE VEZI?

Dacă ești nemântuit, Îl ai înaintea ta pe *Acela pe care Îl disprețuiești și Îl respingi*. Poate că negi acest lucru, pretinzând că atitudinea mea este una negativistă. Greșești. Dacă nu ești prietenul lui Hristos, ești vrăjmașul Lui. Nu există nicio clasă de mijloc. „Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea” (Matei 12:30) este verdictul Său, la care nu se poate face apel. Ai disprețuit autoritatea Lui, ai batjocorit legile Lui, ai tratat cu dispreț cerințele Sale. Respingi jugul și sceptorul Lui, și refuzi să fii pus sub stăpânirea Lui. Astfel, te alături acelor care L-au alungat și L-au lovit până la moarte.

Aici, înaintea ta, stă *Acela care este prezentat ca Mântuitorul*. Da, în ciuda felului rău în care Îl tratezi, El stă înaintea ta în Evanghelie ca Acela dornic și capabil să vindece rănila pe care păcatul ți le-a făcut și să îți salveze sufletul de la moarte veșnică. Dacă vei preda armele războiului tău împotriva Lui, dacă te vei pleca în fața domniei Lui și te vei încrede în sângele Lui răscumpărător, El te va primi chiar acum. „Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară” (Ioan 6:37).

Înaintea ta Se află *Acela care va fi Judecătorul tău*, dacă refuzi să Îl primești ca Mântuitor. Vino acum la El ca un păcătos care se pocăiește, ca un cerșetor spiritual, aruncându-te în brațele harului Său, și El îți va ierta nelegiuirile, primindu-te cu drag. Invitația pe care El ți-o face și pe care o însoțește cu făgăduință, este aceasta: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Totuși, dacă vei continua să Îi întorci spatele, El este Acela care îți va spune într-o zi anume: „Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui” (Matei 25:41).

II

HRISTOS, RĂSCUMPĂRĂTORUL

Răscumpărătorul nostru neprihănit – sună oare ciudat un astfel de titlu pentru cititori? Este acel adjectiv neobișnuit într-un astfel de context? Marea majoritate dintre noi probabil că suntem mult mai obișnuiți cu expresii precum „Răscumpărătorul nostru iubitor”, „Răscumpărătorul nostru plin de har” sau chiar „Răscumpărătorul nostru puternic”. Aici, noi folosim acest termen nu pentru că am avea vreo pasiune pentru originalitate. Nu, ci mai degrabă îl folosim pentru că acest lucru este cerut de învățătura Scripturii. În fapt, dacă observăm cu atenție accentul pus de Duhul Sfânt pe acest termen, devine obligatoriu să clarificăm terminologia folosită.

Gândește-te cu atenție la cât de multe pasaje cunoști unde, în legătură cu Hristos, se folosesc adjective precum „iubitor” sau „plin de har”. Dacă memoria este scurtă, consultă o concordanță, și vei fi surprins că niciunul nu apare nici măcar o singură dată! Încearcă termenul „neprihănit”, și vei vedea cât de multe pasaje se referă la Domnul Isus.

Despre Hristos se spune că este „Robul Meu cel neprihănit” (Isaia 53:11), „Odrasla neprihănită” (Ier. 23:5), iar în versetul următor „Domnul, Neprihănirea noastră”, „Soarele neprihănirii” (Mal. 4:2); „Omul neprihănit” (Luca 23:47), „Judecătorul cel drept” (2 Tim. 4:8). El este văzut ca Melhisedec simbolizat, sau „Împărat al neprihănirii” (Evrei 7:2-3); ca „Mijlocitorul de la Tatăl, Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

În plus, același termen din greacă, *dikaio*, este tradus prin „neprihănit” în următoarele pasaje: soția lui Pilat i-a trimis un avertisment soțului ei, spunându-i: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta” (Matei 27:19); Pilat însuși afirmă în același capitol: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului acestuia” (v. 24). El este numit „Cel Neprihănit” (F.A. 3:14; 7:52; 22:14; Iacov 5:6), în timp ce în 1 Petru 3:18 se găsesc cuvintele bine-cunoscute: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate, El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiți”. Când Zaharia a prezis intrarea lui Isus în Ierusalim, călare pe un măgăruș, el a spus: „Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit” (9:9); în Apocalipsa 19:11, unde El este ilustrat pe un cal alb, este scris despre Hristos că, „El judecă și Se luptă cu dreptate” [neprihănire, lit. KJV].

În toate aceste pasaje, „tovarășul” Tatălui și egalul Lui este văzut în calitatea Sa oficială, Mijlocitorul Dumnezeu-Om. La fel de evident este că versetele se referă la faptul că Domnul Isus este neprihănit în Persoana Sa, în administrarea

slujbei Sale, în achitarea de Marea Trimitere care Îi fusese dată. Înaintea întrupării Sale, a fost anunțat că „neprihănirea va fi brâul coapselor Sale și credințioșia brâul mijlocului Său” (Isaia 11:5), iar Hristos a spus prin duhul profeției: „Vestesc îndurarea [neprihănirea, lit. KJV] Ta, în adunarea cea mare” (Ps. 40:9). Nu a existat nicio greșală și niciun eșec în împlinirea de către El a lucrării onorate și monumentale care I-a fost încredințată, după cum o dovedesc propriile cuvinte adresate Tatălui: „Eu Te-am proslăvit pe Pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Faptul că Dumnezeu a afirmat despre Hristos că este „Robul Meu neprihănit” ne arată că El S-a achitat cu excelență de lucrarea la care a fost chemat. După cum ne învață Duhul Sfânt, El a fost „credincios Celui ce L-a rânduit” (Evrei 3:2). Când Tatăl L-a răsplătit, El a spus: „Tu iubești neprihănirea și urăști răutatea” (Ps. 45:7).

Mai mult, Hristos este Răscumpărătorul neprihănit al poporului Său, pentru că neprihănirea lor se găsește în El. El le-a adus o neprihănire perfectă. Atunci când aceștia își pun credința în El, neprihănirea Lui le este pusă în cont, motiv pentru care El este numit „Domnul, Neprihănirea noastră” (Ier. 23:6). Hristos a fost neprihănit nu doar ca persoană privată, nu doar pentru Sine, ci pentru noi, păcătoșii, și pentru a noastră mântuire. El a acționat ca Slujitorul și Robul neprihănit al lui Dumnezeu, ca Garant și „sponsor” neprihănit al poporului Său. El a trăit și a murit pentru ca toate meritele

infinite ale ascultării Sale să poată fi revărsate asupra lor. Prin îndreptățirea poporului Său păcătos, Dumnezeu nu a ignorat și nici nu a dezonorat propria Lege; dimpotrivă, El a „întărit-o” (Rom. 3:31). Răscumpărătorul fusese „născut sub Lege” (Gal. 4:4). Strictețea acesteia nu a fost relaxată și nici o iotă din cerințele ei nu a fost anulată sau diminuată în ceea ce Îl privește pe Fiul Său. Hristos a avut o ascultare personală, perfectă și perpetuă față de Lege: de aceea, El a „vestit o lege mare și minunată” (Isaia 42:21).

Prin urmare, Dumnezeu este nu doar plin de har, ci și „drept” chiar în momentul în care El este Cel ce îl „socotește neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Rom. 3:26), deoarece Isus a satisfăcut fiecare cerință a neprihănirii în locul tuturor celor care își pun credința în El.

În Răscumpărătorul neprihănit descoperim răspunsul la întrebarea: „Cum se poate ca aceia care nu au nicio neprihănire proprie și care sunt complet incapabili să și-o procure, să devină totuși neprihăniți înaintea lui Dumnezeu?” Cum poate omul, care este o masă plină de corupție morală, să se apropie de Cel infinit de sfânt și să Îi privească fața în pace? El poate face acest lucru prin a veni la Dumnezeu ca un om nelegiuit, recunoscându-și inabilitatea de a-și lepăda nelegiuirea și prin a nu aduce nimic cu care să încerce să Îl mulțumească. Întrucât suntem incapabili să împlinim cerințele sfinte sau neprihănite ale Legii, Dumnezeu a adus neprihănirea Lui și a revărsat-o asupra noastră: „Eu Îmi apropii neprihănirea” (Isaia 46:13).

Acea neprihănire a fost adusă aproape de păcătoși când Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre oameni, și ea este adusă aproape de noi prin Evanghelie: „Deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință” (Rom. 1:17). Dumnezeu pune această neprihănire în contul tuturor celor care cred în Fiul, și apoi îi tratează potrivit cu noul lor statut.

„Pe Cel [Isus] ce n-a cunoscut niciun păcat, El [Dumnezeu] L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim [nu să fim puși în ipostaza de a ne obține o neprihănire a noastră, ci] neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Cor. 5:21). Vedem aici o dublă atribuire – păcatele noastre sunt puse în contul lui Hristos, iar neprihănirea Lui în contul nostru. Nu ni se spune că am fost făcuți neprihăniți, ci „neprihănirea” însăși; și nu doar neprihănire, ci „neprihănirea lui Dumnezeu”, o neprihănire pe care limba omului nu o poate descrie. În aceeași manieră în care Hristos a fost „făcut păcat”, noi am fost făcuți „neprihănire”. Hristos nu a cunoscut păcatul în fapt, ci, în interpretarea Lui mijlocitoare în locul nostru, El a fost tratat ca o persoană vinovată de păcat. Tot astfel, noi suntem lipsiți de toată neprihănirea Legii, însă, primindu-L pe Hristos, suntem văzuți de măreția divină ca niște fapte neprihănite. Ambele acte sunt făcute prin imputare – un schimb uimitor! Pentru a exclude ideea că ar fi implicată aici vreo neprihănire inerentă, textul spune că „suntem făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El” [lit. KJV]. Așa cum păcatul care a fost imputat

lui Hristos este inerent al nostru [ține de esența ființei noastre, n.tr.], tot așa neprihănirea prin care suntem îndreptățiți Îi este inerentă Lui.

Planul divin de răscumpărare satisface total cerințele Legii. Nu a existat nimic în toate cerințele ei sacre pe care Hristos să nu le fi împlinit, nimic din avertismentele ei înfricoșătoare pe care El să nu le fi susținut. El a împlinit toate poruncile ei printr-o puritate nepătată a inimii și printr-o integritate perfectă a vieții. El a eliminat tot blestemul când a fost țintuit pe cruce, părăsit de Dumnezeu din cauza păcatelor poporului Său. Ascultarea Lui a adus o onoare mai mare asupra Legii decât putea ea să primească dintr-o conformare neîntreruptă a lui Adam și a întregii sale linii genealogice. Perfecțiunile lui Dumnezeu, care fuseseră necinstite prin răzvrătirea noastră, sunt glorificate în răscumpărarea noastră. În răscumpărare, Dumnezeu este înfățișat inflexibil de drept în a pune în aplicare răzbunarea Lui față de păcat, dar și neconceput de bogat în demonstrarea îndurării Lui. „Sabia dreptății și sceptrul harului și-au făcut lucrarea cuvenită, fiecare în expresia proprie deplină” (James Hervey). Interesele sfințeniei sunt la rândul lor asigurate, căci acolo unde răscumpărarea este primită prin credință, ea aprinde în inimă o ură intensă față de păcat și cea mai profundă dragoste și recunoștință față de Dumnezeu.

12

HRISTOS, MÂNTUITOR ȘI DOMN

„Gândurile Mele nu sunt gândurile voastre, și căile voastre nu sunt căile Mele, zice Domnul” (Isaia 55:8). Aceste cuvinte demonstrează cu toată seriozitatea daunele teribile pe care păcatul le-a provocat în omenirea decăzută.

Ființele omenești s-au despărțit de Creatorul lor, oamenii fiind, mai mult, „străini de viața lui Dumnezeu, din pricina neștiinței în care se află în urma împietririi inimii lor” (Efes. 4:18). Drept consecință, sufletul și-a pierdut ancora, totul fiind deznădăcinat, iar depravarea omului a ajuns să se reverse peste tot și să răstoarne ordinea naturală a lucrurilor. În loc să subordoneze preocupările acestei vieți intereselor veșniciei viitoare, omul se dedică în principal lucrurilor prezente, acordând prea puțină sau nicio atenție celor eterne. În loc să pună binele sufletului său mai presus de nevoile trupului, omul este ocupat în principal de mâncare și îmbrăcăminte. În loc ca țelul suprem al omului să fie acela de a fi plăcut lui Dumnezeu, principala lui preocupare a devenit slujirea eului.

Gândurile omului ar trebui să fie guvernate de Cuvântul lui Dumnezeu, iar felul lui de a trăi să fie reglementat de voia revelată a Creatorului. Totuși, omul își duce viața exact pe dos. De aceea, lucrurile de mare preț înaintea lui Dumnezeu (1 Petru 3:4) au ajuns disprețuite de creatura decăzută, dar „ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15). Omul a răsturnat ordinea, din nefericire chiar și atunci când a încercat să se ocupe de lucrurile duhovnicești. Perversitatea păcatului se manifestă prin faptul că răstoarnă ordinea lăsată de Dumnezeu. Scriptura vorbește despre „duh, suflet și trup” (1 Tes. 5:23), dar când lumea se referă la acestea, ordinea pe care o preferă este „trup, suflet și duh”. Scriptura afirmă despre creștini că sunt „străini și călători” în această scenă, dar de 9 ori din 10, chiar și oamenii buni vorbesc și scriu despre „călători și străini”.

Această tendință de a răsturna ordinea lui Dumnezeu este parte din natura decăzută a omului. Atâta vreme cât Duhul Sfânt nu Se interpune și nu lucrează o minune a harului, efectele acestei tendințe sunt fatale pentru suflet. Nicăieri nu avem un exemplu mai tragic al acestui lucru decât în mesajul evanghelic predicat în zilele noastre, deși foarte puține persoane par să fie conștiente de această tragedie. Faptul că ceva este radical de greșit în această lume este un lucru recunoscut pe larg. Faptul că până și creștinismul se află într-o stare tristă este admis de mulți oameni, ei văzând cum eroarea abundă în orice loc, cum evlavia practică este la cote minime, cum lumescul a

distrus viața multor biserici, lucruri care par să le fie clare unui număr din ce în ce mai mare de oameni. Totuși, puțini văd cât de rele sunt lucrurile, și puțini percep și sunt conștienți de faptul că lucrurile sunt corupte la însăși temelia lor.

Adevărata cale de mântuire lăsată de Dumnezeu este foarte puțin cunoscută astăzi. Evanghelia predicată în aceste vremuri, chiar și în cercurile evanghelice, este adesea o evanghelie eronată. Chiar și în acest caz, omul a răsturnat ordinea lui Dumnezeu. Vreme de mulți ani, s-a predicat că pentru mântuirea păcătosului nu este nevoie de nimic altceva decât ca acesta să „Îl accepte pe Hristos ca Mântuitor personal”. Mai târziu, omul ar trebui să se plece înaintea Lui ca Domn, să își consacre viața Lui și să Îl slujească pe deplin. Totuși, chiar dacă omul eșuează să facă aceste lucruri, i se spune că Raiul rămâne la fel de sigur pentru el. Da, acum îi poate lipsi pacea și bucuria, și probabil că nu va primi vreo cunună, dar dacă L-a primit pe Hristos ca Mântuitor personal, este considerat ca și cum ar fi eliberat de mânia viitoare. Aceasta constituie o răsturnare a ordinii lăsate de Dumnezeu. Avem de-a face aici cu minciuna diavolului, și numai Ziua Judecății va arăta cât de mulți oameni au fost amăgiți de acest mesaj, spre pierzarea lor.

Sunt conștient că aici am venit cu o exprimare aspră, și probabil că unora li se va părea șocantă. Totuși, testați acest mesaj prin lumina următoare: fiecare pasaj al Noului Testament unde se regăsesc aceste două titluri spune „Domn și Mântuitor”, niciodată doar „Mântuitor” (Luca 1:46). Dacă

Iehova nu a fost de la bun început „Domnul”, în mod cert El n-a fost niciodată „Mântuitorul”. Nimeni dintre cei care se gândesc cu seriozitate la această chestiune nu poate să aibă vreo problemă în a o recunoaște. Cum ar putea un Dumnezeu de trei ori sfânt să îl mântuiască pe acela care l-a batjocorit autoritatea, care l-a disprețuit cinstea și care s-a jucat cu voia Sa revelată? Este o dovadă a harului infinit că Dumnezeu este gata să ne împace cu El atunci când noi predăm armele răzvrătirii, dar ar fi un act de nelegiuire să permită necurăția și păcatul acolo unde El l-a iertat pe păcătos înainte de a face pace între acesta și Creatorul lui.

Sfinții lui Dumnezeu sunt chemați și îndemnați să se asigure de „chemarea și alegerea” lor (2 Petru 1:10) (și aceasta prin a adăuga credința lor la celelalte haruri enumerate în versetele 5-7). Ei sunt asigurați că, dacă procedează în felul acesta, nu vor cădea niciodată, căci astfel vor fi ajutați din abundență să intre „în Împărăția veșnică a [1] Domnului și [2] Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1:11).

Observați însă aici ordinea în care sunt menționate titlurile lui Hristos: aici nu se vorbește despre „Mântuitorul și Domnul”, ci despre „Domnul și Mântuitorul”. El nu devine Mântuitorul nimănui atâta vreme cât inima și voința omului nu Îl primesc fără rezerve ca Domn.

„În adevăr, dacă, după ce au scăpat de întinăciunile lumii, prin cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru

Isus Hristos, se încurcă iarăși și sunt biruiți de ele, starea lor de pe urmă se face mai rea decât cea dintâi” (2 Petru 2:20). Apostolul se referă aici la cei care aveau o cunoaștere intelectuală a adevărului, dar apoi au căzut în apostazie. Acolo existase o reformare exterioară a vieților lor, dar nu o regenerare a inimii. Pentru o vreme, ei fuseseră eliberați de contaminarea lumii, dar în sufletele lor nu fusese produsă nicio lucrare supranaturală a harului, așa încât poftele firii lor pământești s-au dovedit prea puternice. De aceea, ei au ajuns din nou compleșiți de puterea păcatului și s-au întors la felul anterior de a trăi așa cum „câinele s-a întors la ce vărsase” sau cum „scroafa spălată s-a întors să se tăvălească iarăși în mocirlă” (v. 22). Apostazia lor este descrisă ca întoarcere „de la porunca sfântă, care le fusese dată” (v. 21), ceea ce se referă la termenii uceniciei făcuți cunoscuți prin Evanghelie. Aici ne interesează în mod particular ordinea în care se vorbește despre Duhul Sfânt. Acești apostazi avuseseră favoarea de a avea parte de „cunoașterea (1) Domnului și a (2) Mântuitorului nostru Isus Hristos”.

Poporul lui Dumnezeu este îndemnat să „crească în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18). Vedem și aici că ordinea lui Dumnezeu este contrară ordinii omului. Aici nu avem de-a face cu un simplu detaliu tehnic, la care am putea permite o greșeală pe care să o considerăm neimportantă. Nu, ci subiectul este vital și fundamental, iar eroarea în acest aspect este una fatală.

Cei care nu I s-au supus lui Hristos ca Domn, dar care au impresia că se încred în El ca Mântuitor, sunt amăgiți.

Același principiu este ilustrat în pasajele unde apar alte titluri ale lui Hristos. Luați ca exemplu versetul de început din Noul Testament, unde El este prezentat ca „Isus Hristos, [1] fiul lui David, [2] fiul lui Avraam” (Matei 1:1). Dacă trecem peste semnificația acestora din punct de vedere al legămintelor, și le privim din perspectivă doctrinară și practică, lucru care constituie motivația noastră primordială, expresia „fiul lui David” ne vorbește despre scaunul de domnie, accentuând ideea autorității Lui, și ne cere dedicare și supunere în fața sceptrelui Său. Vedem, de altfel, că expresia „fiul lui David” survine înaintea expresiei „fiul lui Avraam”. Din nou, ni se spune că Dumnezeu L-a înălțat pe Isus la dreapta Sa ca să fie „[1] Domn și [2] Mântuitor” (F.A. 5:31). Conceptul ilustrat prin titlul de „Domn” este acela al dominației și autorității supreme: „Domnul împăraților Pământului” (Apoc. 1:5).

În cartea Faptelor Apostolilor descoperim rapid că mesajul acestora a fost cu totul diferit de predicarea din vremurile noastre, nu doar în accent, ci și în substanță. În ziua Cincizecimii, Petru a afirmat că „oricine va chema Numele Domnului, va fi mântuit” (F.A. 2:21), și le-a reamintit celor ce-l ascultau că Dumnezeu Îl făcuse pe Isus „Domn și Hristos” (F.A. 2:36), nu Hristos și Domn. Când L-a propovăduit lui Corneliu și casei sale, Petru L-a prezentat pe Hristos ca „Domnul tuturor” (F.A. 10:36). Ajuns la Antiohia, Barnaba

„i-a îndemnat pe toți să rămână cu inimă hotărâtă alipiți de Domnul” (F.A. 11:23), iar Pavel și Barnaba „i-au încredințat în mâna Domnului, în care crezuseră” (F.A. 14:23). La întâlnirea Sinodului din Ierusalim, Petru le-a reamintit tovarășilor lui de lucrare că Neamurile trebuie „să-L caute [nu doar pe Mântuitorul, ci și] pe Domnul” (F.A. 15:17). La rândul lor, Pavel și Sila, ajunși în casa temnicerului din Filipi, au predicat „Cuvântul Domnului” (F.A. 16:32).

Apostolii nu doar că au accentuat domnia lui Hristos, ci au considerat și supunerea omului ca fiind esențială pentru mântuire. Acest lucru reiese clar din multe alte pasaje: „Numărul celor ce credeau în Domnul, bărbați și femei, se mărea tot mai mult” (F.A. 5:14). „Toți locuitorii din Lida și din Saron, l-au văzut, și s-au întors la Domnul” (9:35). „Mulți au crezut în Domnul” (9:42); „destul de mult norod s-a adăugat la Domnul” (11:24). „Atunci dregătorul, când a văzut ce se întâmplase, a crezut, și a rămas uimit de învățătura Domnului” (13:12). „Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui” (18:8).

Puțini oameni din zilele noastre au o gândire corectă legată de ce anume este o convertire scripturală și mântuitoare. Chemarea la convertire este prezentată în Isaia 55:7: „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeu nostru, care nu obosește iertând”. Natura convertirii este descrisă apoi în 1 Tesaloniceni 1:9: „De la idoli v-ați întors la

Dumnezeu, ca să Îi sluiți Dumnezeului celui viu și adevărat”. Așadar, convertirea este o întoarcere de la păcat la sfințenie, de la eu la Dumnezeu, de la Satana la Hristos. Ea este o predare voluntară a ființelor noastre în fața Domnului Isus, nu doar printr-un consimțământ al dependenței de meritele Lui, ci și printr-o disponibilitate voluntară de a-L asculta, predând cheile inimilor noastre și punându-le la picioarele Lui. Convertirea se petrece atunci când sufletul afirmă: „Doamne, Dumnezeul nostru, alți stăpâni afară de Tine au stăpânit peste noi [adică lumea, firea pământească și diavolul], dar acum numai pe Tine, și numai Numele Tău îl chemăm” (Isaia 26:13).

„Convertirea are loc atunci când ființa noastră este recuperată din starea prezentă de păcătoșenie, când ea este restaurată după chipul moral al lui Dumnezeu, fiind într-o conformare reală cu legea morală. Conformarea față de legea morală constă dintr-o înclinație de a-L iubi pe Dumnezeu mai presus de orice, trăind în ultimă instanță pentru El și găsindu-ne încântarea supremă în El, și apoi iubindu-L pe aproapele nostru ca pe noi înșine, printr-o viață practică ce demonstrează toate acestea. De aceea, convertirea are loc atunci când ființa noastră este recuperată din ceea ce noi suntem prin natura noastră, și este adusă într-o dispoziție și practică sfântă, după Cuvântul lui Dumnezeu” (James Bellamy, 1770).

Observați cuvintele pătrunzătoare din Faptele Apostolilor 3:26: „Dumnezeu, după ce L-a ridicat pe Robul Său Isus,

L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcându-l pe fiecare dintre voi de la fărădelegile sale”. Acesta este felul în care Hristos îi binecuvântează pe oameni – convertindu-i.

Oricare ar fi felul în care Evanghelia i-ar putea ilumina și învăța pe oameni, atâta vreme cât ei rămân robi ai păcatului, ea nu le-a adus niciun avantaj veșnic. „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Rom. 6:16).

Există o diferență foarte reală între a crede în dumnezeirea lui Hristos și a te preda în fața domniei Lui. Mulți sunt foarte convingși că Isus este Fiul lui Dumnezeu, ei neavând nicio îndoială că El este Creatorul Cerului și al Pământului. Totuși, aceasta nu este o dovadă a convertirii. Până și demonii au spus despre El că este „Fiul lui Dumnezeu” (Matei 8:29). Noi nu insistăm aici pe acceptul mental al dumnezeirii lui Hristos, ci pe supunerea voinței în fața autorității Lui, așa încât viața să fie reglementată de poruncile Lui. Trebuie să existe o supunere a ființelor noastre înaintea Lui. Cunoașterea mentală a lui Hristos este inutilă fără supunerea față de El. El „S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuiri veșnice” (Evrei 5:9).

Totuși, în fața învățaturii clare a Sfintelor Scripturi, când oamenii nemântuiți devin preocupați de destinul lor și întreabă, „Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți?”, răspunsul

care li se dă în mod obișnuit este acesta: „Acceptă-L pe Hristos ca Mântuitor personal”. Nimeni nu face vreun efort de a insista înaintea acestor oameni pe subiectul domniei lui Hristos, așa cum a făcut Pavel în cazul temnicerului din Filipi. Există mulți lideri orbi care încearcă să îi dirijeze pe alți orbi citând neglijent din următoarele cuvinte ale Scripturii: „Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul [puterea, lit. KJV] să se facă copii ai lui Dumnezeu” (Ioan 1:12). Probabil că unii obiectează, spunând că aici nu este scris nimic despre a-L primi pe Hristos ca Domn. Nu direct, după cum nu scrie nicăieri ceva despre a-L primi pe Hristos „ca Mântuitor personal”! Ori Hristos este primit în întregime, ori nu este primit deloc.

Dar dacă cel ce obiectează va cântări cu atenție contextul din Ioan 1:12, va descoperi rapid că lucrurile stau așa cum Domnul Hristos le-a prezentat, și așa trebuie primit El. În versetul anterior, stă scris că El „a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit” (v. 11). În ce calitate Îl vedem aici? În mod cert, ca Stăpân și Domn peste Israel, și tocmai în această calitate ei „nu L-au primit”. Priviți la ceea ce face El pentru cei care Îl primesc: „Le-a dat puterea [dreptul sau prerogativul] să se facă copii ai lui Dumnezeu”. Nimeni altul decât Domnul domnilor nu este investit cu autoritatea de a le da altora dreptul de a fi copii ai lui Dumnezeu!

În starea neregenerată, niciun păcătos nu se supune lui Hristos ca Domn, chiar dacă acesta poate fi pe deplin convins

de dumnezeirea Lui și poate folosi expresia „Domnul Isus” atunci când se referă la El. Când noi spunem că nicio persoană neregenerată nu se supune lui Hristos ca Domn, ne referim la faptul că voia lui Hristos nu este regula vieții sale, și că obiectivul, înclinația și străduința dominantă a inimii acestuia nu este îndreptată către a-I fi pe plac, către a-L asculta, către a-L onora și către a-L glorifica pe Hristos. Înclinația lui reală este departe de această situație: „Cine este Domnul, ca să ascult de glasul Lui?” (Exod 5:2). Întreg cursul vieții sale spune următoarele: „Nu vrem ca Omul acesta să împăreațască peste noi” (Luca 19:14). În ciuda tuturor pretențiilor sale religioase, atitudinea reală a celui neregenerat față de Dumnezeu este aceasta: „Pleacă de la noi. Nu voim să cunoaștem căile Tale. Ce este Cel Atotputernic, ca să-I slujim?” (Iov 21:14-15). Comportamentul acestor oameni vorbește de la sine: „Suntem tari cu limba noastră, căci buzele noastre sunt cu noi: cine ar putea să fie stăpân peste noi?” (Ps. 12:4). În loc să se supună lui Dumnezeu în Hristos, fiecare păcătos Îi întoarce spatele, pentru a-și „vedea fiecare de calea lui” (Isaia 53:6), trăind doar cu scopul de a fi pe plac eului.

Când Duhul Sfânt aduce convingerea de păcat, El face ca acea persoană să vadă ce este păcatul în realitate. El îl face pe cel convins să înțeleagă că păcatul este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, un refuz de a se supune Domnului. Duhul Sfânt îl determină să conștientizeze că a fost un răzvrătit împotriva Aceluia care este înălțat peste toți. El este acum convins nu

doar de păcatul său sau de anumiți idoli, ci conștientizează că întreaga sa viață a constituit o luptă împotriva Domnului. El știe acum că L-a ignorat și L-a sfidat pe Dumnezeu în mod conștient, voit și constant, alegând deliberat să meargă pe căile proprii. Lucrarea Duhului Sfânt în aleșii lui Dumnezeu nu are atât de mult de-a face cu a-i convinge pe fiecare dintre ei că sunt niște păcătoși pierduți, întrucât conștiința omului natural îi spune deja acest lucru, fără a fi necesară vreo lucrare supranaturală a Duhului, ci lucrarea Lui este aceea de a descoperi natura excesiv de păcătoasă a păcatului (Rom. 7:13), făcându-ne să vedem și să simțim că toate păcatele constituie parte din anarhia noastră spirituală, o sfidare a domniei lui Dumnezeu.

Atunci când un om a fost cu adevărat convins prin lucrarea supranaturală a Duhului Sfânt, primul efect manifestat asupra lui este disperarea abjectă și completă. Situația lui i se pare cu totul lipsită de speranță. El știe acum că a păcătuit atât de grav, încât i se pare imposibil ca un Dumnezeu neprihănit să facă orice alt lucru în afara condamnării sale veșnice. El vede ce nebun a fost ascultând de glasul ispitei, luptându-se împotriva Celui Preaînalt și pierzându-și propriul suflet. El își reamintește cât de des i-a vorbit Dumnezeu în trecut – pe când era copil, adolescent sau adult, pe patul bolii, la moartea vreunor rude sau prieteni, ori în suferință – și cum a refuzat să asculte și și-a astupat intenționat urechile. Acum, el simte că a păcătuit și că nu mai poate avea acces la har.

Dar pământul trebuie arat și zdrobit înainte de a putea să primească sămânța. Tot așa, inima trebuie pregătită prin aceste experiențe zdrobitoare, cel încăpăținat trebuie lovit înainte de a putea fi gata pentru leacul vindecător al Evangheliei. Totuși, cât de puțini sunt convinși de păcatele lor în mod mântuitor, prin lucrarea Duhului! Duhul continuă lucrarea Lui în suflet, arând tot mai adânc, scoțând la iveală hidoșenia păcatului, producând în suflet groază și ură față de păcat.

Păcătosul primește apoi începuturile nădejzii, lucru care conduce la o cercetare zeloasă: „Ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?” Apoi Duhul Sfânt, care a venit pe Pământ pentru a-L proslăvi pe Hristos, aduce înaintea sufletului trezit pretențiile domniei lui Hristos (Luca 14:26) și ne face să conștientizăm că Hristos ne cere inimile, viețile și tot ceea ce avem și suntem. Apoi El ne dă harul prin care, având sufletele înnoite, să renunțăm la toți ceilalți domni, să ne întoarcem de la toți idolii și să-L primim pe Hristos ca Profet, Preot și Împărat.

Numai lucrarea suverană a Duhului Sfânt poate produce aceasta. Un predicator poate să îl determine pe un om să creadă ce spune Scriptura despre starea lui pierdută, să îl convingă să își plece capul înaintea verdictului divin, după care să Îl accepte pe Hristos ca Mântuitor personal. Niciun om nu vrea să meargă în Iad, iar focul îl asigură la nivelul minții de faptul că Hristos este gata să acționeze ca o ușă de scăpare din calea acestuia, cu singura condiție de a se arunca în brațele Lui („să se rezeme pe lucrarea Lui încheiată”), și mii de oameni

vor fi gata să facă acest pas. Dar mii de predicatori nu sunt capabili să facă o persoană neregenerată să conștientizeze natura groaznică a păcatului sau să îi arate că a fost toată viața un rebel față de Dumnezeu, ori să îi schimbe inima așa încât să fie acum dezgustat de sine și să tânjească să-I fie plăcut lui Dumnezeu și să-L slujească pe Hristos. Numai Duhul Sfânt poate să îl ducă pe om în acel punct în care el să fie dornic să abandoneze orice idol, să își „taie” mâna dreaptă care îl împiedică sau să își „scoată” ochiul drept care îl duce la cădere.

Probabil că unii vor spune acum: „Dar îndemnurile adresate sfinților din epistole arată că cei ce sunt creștini, nu cei nemântuiți, sunt cei care trebuie să se supună domniei lui Hristos” (cf. Rom. 12:1). O astfel de eroare nu slujește decât la a demonstra întunericul spiritual dens care s-a răspândit chiar și peste creștinismul conservator. Îndemnurile epistolelor ne arată clar că cei ce sunt creștini trebuie să continue să trăiască așa cum au început: „După cum L-ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El” (Col. 2:6). Toate îndemnurile pot fi însumate în aceste câteva cuvinte: „Vino la Hristos”, „rămâneți în El” – și ce înseamnă a rămâne, dacă nu a veni constant la Hristos (1 Petru 2:4)? Sfinții au fost deja îndemnați să se „dea pe ei înșiși lui Dumnezeu” (Rom. 6:13; 21:1). Și vom avea nevoie mereu de aceste îndemnuri câtă vreme vom exista pe acest Pământ. Bisericii din Efes, care își pierduse dragostea și faptele dintâi, i s-a spus: „Pocăiește-te, și întoarce-te la faptele tale dintâi” (Apoc. 2:5).

Acum vreau să îți pun o întrebare directă: Este Hristos Domnul tău? Ocupă El în realitate tronul inimii tale? Stăpânește El în fapt peste viața ta? Dacă nu, atunci mai mult ca sigur că El nu este Mântuitorul tău. Dacă inima ta nu a fost înnoită, dacă harul nu te-a schimbat dintr-un rebel nelegiuit într-un supus iubitor al Lui, atunci ești încă în păcatele tale, mergând pe calea lată care duce la pierzare.

13

HRISTOS, DOMNUL

„*Sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn*” (1 Petru 3:15). Având în vedere contextul acestui verset, este uimitor să observăm că Petru a fost acela pe care Duhul lui Dumnezeu l-a mânat mai întâi să scrie aceste cuvinte. Făcând aceasta, nu încapă îndoială că inima lui a fost plină de întristare adâncă. El spune: „Chiar dacă aveți de suferit pentru neprihănire, ferice de voi! N-aveți nicio teamă de ei, și nu vă tulburați” (v. 14). Într-o situație de neuitat, el însuși fusese cuprins de frica celor răi. În palatul lui Pilat, frica de oameni i-a întins o cursă în care el a căzut. Totuși, în pasajul nostru, el proclamă remediul divin pentru frica de oameni.

„*Sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn*”. În lumina contextului acestuia, îndemnul de față are, mai întâi de toate, sensul de a lăsa ca măreția domniei lui Hristos să capete supremație asupra inimilor voastre. Stăruiiți constant asupra adevărului că Hristos este Domnul. Întrucât El este Domn, toată puterea din Cer și de pe Pământ este a Lui și, prin urmare, El este stăpân peste orice situație, suficient în orice urgență și capabil să acopere orice nevoie. Atunci când creștinul

tremură în prezența vrăjmașilor lui, acest lucru se datorează îndoielilor pe care le are sau faptului că a pierdut din vedere credințioșia și puterea lui Hristos.

„Sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn”. Motivația pentru ascultarea de acest îndemn nu ar trebui să țină doar de liniștea noastră, ci și de gloria și onoarea Lui. Pentru a se păzi împotriva fricii de oameni, sfântul este chemat să cultive frica de Domnul în inima lui, așa încât Hristos să poată fi preamărit. Domnul Isus este glorificat atunci când poporul Său persecutat păstrează o atitudine calmă și o tărie de nemișcat în fața oricărei împotriviri. Acest lucru este posibil numai în măsura în care inimile noastre sunt preocupate de El, și în particular de domnia Lui.

„Sfințiți-L în inimile voastre pe Hristos ca Domn”. Aceste cuvinte au o aplicare mult mai largă. Cât de puțin insistă creștinii asupra domniei lui Hristos! Cât de nepotrivite sunt gândurile creștinilor despre Acela care are un Nume mai presus de orice nume! „Și să-L cunosc [mai bine] pe El” (Fil. 3:10), ar trebui să fie dorința zilnică a inimilor noastre și rugăciunea fierbinte de pe buzele noastre. Nu doar că trebuie să creștem în „har”, ci și în „cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3:18).

Cât de puțin Îl cunoaștem cu adevărat pe Hristosul lui Dumnezeu! „Nimeni nu-L cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl” (Matei 11:27), și totuși multe lucruri ne-au fost revelate

despre El în Scriptură. Cât de puțin studiem această Sfântă Scriptură cu obiectivul clar de a avea o cunoaștere mai bună, mai profundă și mai deplină a Domnului Isus! Cât de limitate sunt eforturile noastre de a-L studia! Mulți își formează gândirea despre Hristos din primele patru cărți ale Noului Testament, rareori citind dincolo de acestea. Evangheliile prezintă viața lui Hristos în decursul zilelor smeririi Sale. Ei Îl văd în chip de rob, care a venit să slujească, nu să fie slujit. Este adevărat, Evanghelia după Matei prezintă calitatea regală a Aceluia care era prezent aici ca Rob al lui Iehova. Totuși, El a fost deopotrivă Împăratul respins. La fel de adevărat este că Evanghelia după Ioan ilustrează gloriile divine ale Fiului întrupat, și totuși El a fost Acela pe care lumea nu L-a cunoscut, deși era Creatorul ei, astfel că a fost respins tocmai de cei care erau ai Lui (Ioan 1:10-11). Doar atunci când trecem dincolo de Evangheliile descoperim domnia lui Isus din Nazaret prezentată cu toată claritatea.

În ziua Cincizecimii, Petru a spus: „Să știe bine dar, toată casa lui Israel, că Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos pe acest Isus, pe care L-ați răstignit voi” (F.A. 2:36). Cel ce a fost smerit este acum victorios. Cel ce S-a născut într-o stare umilă a fost înălțat „mai pe sus de orice domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume, care se poate numi, nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor” (Efes. 1:21). Cel ce a permis ca fața Lui să fie acoperită cu flegmele ticăloase ale oamenilor, a primit un Nume mai presus

decât cel al îngerilor (Evrei 1:4). Cel pe care omul a așezat o cunună de spini a fost „încununat cu slavă și cu cinste” (Evrei 2:9). Cel ce era ținut pe cruce, aparent neajutorat, Și-a așezat scaunul de domnie „la dreapta Măririi în locurile preainalte” (Evrei 1:3).

În contrast cu Evangheliile, epistolele au fost toate scrise din perspectiva unui Hristos înălțat. Ele vorbesc despre un Mântuitor glorificat. De aceea, noi pierdem enorm de mult dacă le neglijăm! De ce se întorc gândurile noastre la zilele existenței Sale trupești atunci când Hristos vine în mințile noastre? De ce sunt inimile noastre atât de puțin preocupate de Hristosul ceresc? De ce medităm atât de puțin asupra înălțării Sale, asupra scaunului Său de domnie și asupra șederii Sale la dreapta lui Dumnezeu? Oare nu pentru că citim atât de puțin epistolele?

Mulți creștini consideră epistolele mult mai dificile decât Evangheliile. Evident că le văd astfel, întrucât sunt atât de puțin familiarizați cu ele. Dacă intri într-un oraș străin, este clar că așezarea, străzile și suburbiile lui îți vor fi necunoscute. Va fi dificil să te poți orienta. Așa este și în cazul epistolelor. Creștinul trebuie să trăiască în ele pentru a deveni obișnuit cu tot conținutul lor.

Doar în epistole este prezentat caracterul deosebit al creștinismului, nu în Evanghelii. Faptele Apostolilor este o carte de tranziție, în timp ce mare parte din cartea Apocalipsa ține

de viitor. Doar epistolele tratează dispensația curentă. Cu toate acestea, predicarea din zilele noastre rareori le ia în considerare. La rândul lor, atunci când citesc Cuvântul în casele lor, creștinii se îndreaptă către epistole doar cu totul excepțional. Însă doar în epistole este explicat creștinismul, căci el are de-a face cu un Hristos înviat, glorificat și întronat. Astfel, dacă vrem să Îl „sfințim în inimile noastre pe Hristos ca Domn”, va trebui să petrecem mult timp studiind epistolele.

14

HRISTOS, PRIETENUL

Oare cât de mulți dintre noi am auzit vreodată sau am citit vreun articol pe acest subiect? Oare câți dintre cei ce fac parte din poporul lui Dumnezeu se gândesc la Hristos în această calitate binecuvântată? Hristos este cel mai bun Prieten pe care creștinul îl are, și este deopotrivă privilegiul și datoria lui să Îl privească astfel. Suportul nostru biblic vine din pasaje precum: „Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate” (Prov. 18:24), și acesta nu se poate referi la altcineva decât la Domnul Isus; „așa este iubitul meu, așa este scumpul meu, fiice ale Ierusalimului” (Cânt. 5:16). Aceasta este vorbirea Miresei Sale, adică mărturia Bisericii, care descrie cea mai apropiată relație posibilă. Dacă adăugați la acestea mărturia Noului Testament, veți vedea că despre Hristos s-a vorbit ca fiind „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Luca 7:34).

Poziția și calitatea lui Hristos în relație cu cel credincios este descrisă prin ilustrații și metafore diferite, iar acela care Îl

ignoră pe Hristos ilustrat în felul acesta nu are decât de pierdut. Hristos este Dumnezeu, Domn, Cap, Mântuitor al Bisericii, și așa mai departe. În ce privește slujba Lui, El este Profetul, Preotul și Împăratul nostru. În ceea ce privește relația personală dintre Hristos și fiecare dintre noi, El este Răscumpărătorul nostru, Mijlocitorul nostru și Prietenul nostru. Aceste titluri exprimă unirea strânsă dintre Domnul Isus și cei credincioși. Ei sunt socotiți ca și cum ar forma un singur suflet, și sunt cu adevărat unul și același duh, căci „cine se lipește de Domnul, este un singur duh cu El” (1 Cor. 6:17).

„Hristos Se află într-o relație mai apropiată cu Biserica decât ar fi un frate, căci El este Soțul ei și Prietenul de suflet” (John Gill).

„Noi suntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui” (Efes. 5:30). Dar chiar și aceste relații ratează să exprime pe deplin apropierea, unitatea spirituală și caracterul indisolubil al unirii dintre Hristos și poporul Său. Noi suntem chemați să ne apropiem cu cea mai mare libertate de El și să avem cea mai intimă părtășie cu El. A-L respinge pe Hristos înseamnă inclusiv a ignora faptul că El este cel mai bun Prieten al nostru.

„*Este un prieten care ține mai mult la tine decât un frate*”. Acest titlu drag exprimă nu doar relația apropiată dintre Hristos și răscumpărații Lui, ci și dragostea pe care le-o poartă. Nimic nu poate să stingă revărsarea acestei iubiri a lui Hristos față de cel credincios, la fel cum nimic nu a putut face

aceasta în trecut. „Fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1). Acest binecuvântat titlu și Nume al Lui exprimă unirea strânsă dintre Domnul Isus și cei credincioși. El vorbește despre dragostea pe care o are și o manifestă față de copiii Lui în toate suferințele, ispitele și neputințele lor. „În toate necazurile lor n-au fost fără ajutor... El Însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat i-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Isaia 63:9). Ce demonstrații ale prieteniei Lui! Titlul acesta ne vorbește de asemenea despre preocuparea Lui profundă pentru binele lor. În inima Lui, Hristos Se gândește la cel mai mare bine al nostru, căci așa a și promis: „Nu Mă voi mai întoarce de la ei, ci le voi face bine” (Ier. 32:40). Haideți să ne gândim mai specific la trăsăturile și perfecțiunile celui mai bun Prieten al nostru.

Hristos este un Prieten vechi. Noi ne prețuim mult prietenii vechi. Domnul Isus a fost Prietenul nostru încă de pe vremea când noi eram vrăjmașii Lui! Noi am căzut în Adam, dar El nu a încetat să ne iubească, ci a devenit ultimul Adam pentru a ne răscumpăra, „dându-Și viața pentru prietenii Săi” (Ioan 15:13). El Și-a trimis slujitorii pentru a ne predica Evanghelia, dar noi am disprețuit-o. Chiar și când noi rătăceam pe căile nebuniei, El a rămas la fel de hotărât să ne mântuiască și a vegheat asupra căilor noastre. În mijlocul păcatelor și a jocului nostru cu moartea, El ne-a captivat prin harul Său și, prin dragostea Lui, a biruit vrăjmășia noastră și ne-a câștigat

inimile.

Hristos este un Prieten constant, unul care ne „iubește ori-când” (Prov. 17:17). El continuă să fie Prietenul nostru în toate vicisitudinile vieții, Prietenul care nu ne lasă și nu ne dezamăgește atunci când avem nevoie cel mai mult de El. El este Prietenul nostru atât în ziua necazului, cât și în ziua prosperității noastre. Oare nu așa a fost El față de Petru? El este „un ajutor, care nu lipsește niciodată în nevoi” (Ps. 46:1), și a dovedit acest lucru prin harul Său care ne susține. Nici măcar nelegiuirile noastre nu pot să stingă și să alunge compasiunea lui Hristos, căci și atunci El acționează ca Prieten. „Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2:1).

Hristos este un Prieten credincios. Harul Lui nu se manifestă în detrimentul dreptății și a neprihănirii, după cum nici îndurările Sale nu ignoră cerințele sfințeniei. Hristos are întotdeauna în vedere deopotrivă gloria lui Dumnezeu și cel mai mare bine al poporului Său. „Rănilile făcute de un prieten dovedesc credințioșia lui” (Prov. 27:6). Un prieten adevărat se dovedește chiar și când se achită de datoria de a-mi arăta greșelile. Și în acest aspect Hristos „Se arată prietenos” (Prov. 18:24, KJV). El ne spune adesea fiecăruia: „Am ceva împotriva ta” (Apoc. 2:14) – și ne mustră prin Cuvântul Său, ne convinge în conștiințe prin Duhul Său, disciplinându-ne prin providența Lui „ca să ne facă părtași sfințeniei Lui” (Evrei 12:10).

Hristos este un Prieten puternic. El este dornic și capabil să ne ajute. Unii prieteni pământești ar putea avea dorința să ne ajute la vreme de nevoie, dar să le lipsească puterea. Nu așa stau lucrurile în cazul Prietenului nostru ceresc. El are deopotrivă inima înclinată către a ne ajuta și puterea care să facă acest lucru. El este Posesorul „bogățiilor nepătrunse” (Efes. 3:8), și tot ceea ce are El se află la dispoziția noastră. „Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu” (Ioan 17:22). Avem un Prieten la curtea cerească, căci Hristos Își folosește influența înaintea Tatălui pentru noi. „El trăiește pururea ca să mijlocească pentru noi” (Evrei 7:25). În viețile noastre pământești nu poate să se ivească nicio circumstanță care să fie dincolo de resursele pe care Hristos le are pregătite pentru noi.

Hristos este un Prieten veșnic. El nu ne părăsește în ceasul crizei. „Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de niciun rău, căci Tu ești cu mine” (Ps. 23:4). Nici măcar moartea nu ne va putea despărți de acest Prieten, care „ține mai mult la noi decât un frate”, căci chiar în acea zi vom fi cu El în Paradis. Moartea ne va despărți de cei care vor rămâne pe Pământ, dar, chiar dacă vom „părăsi trupul acesta”, vom fi „acasă la Domnul” (2 Cor. 5:8). Hristos Se va dovedi Prietenul nostru chiar și în viitor, atunci când ne va spune: „Intră în bucuria Stăpânului tău!” (Matei 25:23).

Acum, că știm felul în care Hristos este un Prieten atât de deosebit pentru cel credincios, care ar trebui să fie reacția

noastră? Prieteniei trebuie să i se răspundă cu prietenie! Astfel, de partea noastră nu ar trebui să existe răceală, plictiseală, ezitare, banalitate sau lipsă de consecvență. Dimpotrivă, ar trebui să ne folosim de un astfel de privilegiu cu toată puterea și cu toată dorința. Ar trebui să ne găsim încântarea în El. Întrucât Hristos este un Prieten credincios, putem să-I spunem fără ocolișuri secretele inimii noastre, căci El nu ne va trăda niciodată încrederea. De asemenea, prietenia Lui impune și obligații clare – suntem chemați să fim plăcuți Lui și să slujim cauzei Sale, căutând zilnic sfatul Său.

15

AJUTORUL LUI HRISTOS

Unul dintre scopurile pentru care apostolul a scris Epistola către Evrei a fost acela de a întări credința acelor care erau mult încercați și care se clătinau, ca și a tuturor celor care erau și sunt slabi în har. „Prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți” (Evrei 2:18).

Metoda pe care el a folosit-o pentru a atinge acest obiectiv a fost aceea de a ne prezenta superioritatea transcendentă a lui Hristos, alături de bunăvoința Lui față de fiii oamenilor. El descrie cu multe detalii perfecțiunile Persoanei Sale, ale slujirilor Lui și ale lucrării Sale. El afirmă că Hristos este Fiul lui Dumnezeu, care a fost făcut Moștenitor al tuturor lucrurilor, și că El este strălucirea gloriei Tatălui și imaginea expresă a Persoanei Sale. Demonstrația deplină pe care autorul a făcut-o cu privire la superioritatea nemăsurată a lui Hristos față de îngeri – și totuși atât de infinită era supremația Lui și atât de mare a fost dragostea Lui față de cei care I-au fost dați de Tatăl, încât

a ocupat voluntar un loc mai prejos de cel al făpturilor cerești, dar „a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile” (Evrei 2:17). În slujirile Sale, El este revelat ca Profetul suprem, vocea finală a dumnezeirii Lui (Evrei 1:1-2), Împăratul glorios (1:8) și „Marele Preot milos și vrednic de încredere” (2:17). În lucrarea Lui, Hristos face „ispășire pentru păcatele norodului” (2:17), trăind veșnic pentru a face mijlocire pentru ei (7:25) și ca „să îi ducă pe mulți fii la slavă” (2:10).

Atât de uimitor a fost harul acestei Ființe auguste, încât El nu doar că a fost părtaș naturii acelor pe care a venit să îi mântuiască, ci a și pătruns pe deplin în circumstanțele lor, supunându-se neputințelor lor, fiind ispitit în toate aspectele ca și ei, cu excepția corupției interioare. El Și-a vărsat sângele prețios și a murit de o moarte rușinoasă, în locul lor și pentru ei, și toate acestea pentru a descoperi realitatea și bogăția îndurării Sale față de păcătoși, pentru a aprinde un foc în inimile lor și pentru a le atrage dorințele celor credincioși față de El. Apostolul subliniază una dintre consecințele binecuvântate ale faptului că Fiul Său întrupat a intrat în părtășie cu poporul Său aflat în suferință.

Mai întâi, Domnul slavei S-a coborât în lumea acestor ispite. Scriptura trebuie înțeleasă întotdeauna în cea mai largă latitudine posibilă, motiv pentru care „a ispiti” are sensul de a pune la test, de a supune la încercări și neazuri, sau de a îndemna la rău. Hristos a fost testat de Dumnezeu și ispitit de oameni și de diavolul. În al doilea rând, El „a suferit” în timp

ce a fost ispitit. Acele ispite n-au fost niște banalități, niște lucruri teoretice, ci au fost reale și dureroase. Nici nu putea fi altfel, căci nu doar că El a fost părtaș tuturor sensibilităților omenești, ci sfințenia Lui a perceput acut fiecare formă a răului. În al treilea rând, amintirea suferințelor Lui Îl face să fie mai sensibil la suferințele noastre.

„Prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”. Haideti să ne gândim mai întâi la caracterul prețios și veșnic al acestor cuvinte pentru cei cărora le-au fost adresate la început. Sfinții evrei fuseseră convertiți în zilele lui Hristos și sub predicarea apostolilor, dar acum se aflau în circumstanțe deosebite, fiind greu încercați. Concetățenii lor neconvertiți îi priveau ca apostazi de la Legea lui Moise și despărțiți de Iehova însuși. Nu doreau să mai aibă niciun fel de părtășie cu ei, ci îi priveau cu cel mai mare dispreț și îi tratau cu cea mai mare cruzime. Aceste lucruri au condus la privațiuni și necazuri deosebite, așa că ei „au dus o mare luptă de suferințe”, fiind „puși ca privește în mijlocul ocărilor și necazurilor”, chiar prin „răpirea averilor” lor (Evrei 10:32-34), și toate acestea datorită loialității lor continue față de Hristos. De aceea, ei erau puternic ispitiți să abandoneze mărturia creștină, să-și reia locul sub iudaism și, astfel, să scape de alte necazuri. Și aceasta este situația credincioșilor aflați adeseori în circumstanțe asemănătoare aceluia din textul de față. Apostolul le reamintește tuturor că Hristos a fost aspru ispitit și că El S-a supus unor încercări

mai grele decât ale noastre, însă El a îndurat aceleași lucruri și a ieșit biruitor din toate. Apoi apostolul i-a asigurat că Mântuitorul era în măsură să îi susțină, să îi mângâie și să îi întărească pe toți.

Există și în zilele noastre creștini care se află în circumstanțe asemănătoare acelorale ale evreilor asupriți din vremea apostolului. Lumea îi urăște și face acest lucru proporțional cu fidelitatea și asemănarea lor cu Hristos. Unii sunt tratați aspru de rudele lor necredincioase. Alții suferă de pe urma acțiunilor rele ale falșilor convertiți. Alții experimentează mustrarea divină și lucrarea providenței lui Dumnezeu, sau trec prin apele suferinței și ale bolii dureroase. În astfel de momente, Satana este deosebit de activ, lansându-și atacurile înfocate și ispitindu-i în felurite moduri.

Dar iată odihna și eliberarea – odihna reală, prezentă și suficientă. Îndreaptă-ți inima și privirea către Mântuitorul, și gândește-te cât de potrivit este El ca să te ajute. El este îmbrăcat în umanitatea noastră și, de aceea, poate să „vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți”.

Lucrurile prin care El a trecut Îl fac capabil să aibă milă de noi. El știe totul despre situația ta, îți înțelege pe deplin încercările și cântărește tăria ispitei prin care treci. El nu este un spectator indiferent, ci este alături de tine, plin de compasiune. El a plâns la mormântul lui Lazăr și rămâne același astăzi, cum era și ieri. El este credincios în răspunsul pe care îl dă la

apelurile poporului Său.

„El poate să vină în ajutor”, indiferent de forma pe care ispita sau încercarea o îmbracă. „Ajutor” este un cuvânt cuprinzător: el poate însemna prietenie, poate însemna ajutor pentru cei în nevoie, și poate însemna tărie pentru cel slab. Dar termenul din limba greacă este și mai izbitor și frumos în expresivitatea lui, având sensul unei persoane care se grăbește ca răspuns la un strigăt disperat după ajutor, alergând literalmente la chemarea altuia. Sfântul Ioan Gură de Aur a interpretat acest lucru în felul următor: „El Își întinde mâna cu toată dorința către cei credincioși”.

O ilustrație binecuvântată o putem găsi în cazul când Hristos Își întinde mâna pentru a-l prinde pe Petru, atunci când acesta a început să se scufunde în mare (Matei 14:30-31). Așa îi ajută Mântuitorul pe cei ce sunt ai Lui.

Aceeași bunăvoință plină de blândețe a fost exemplificată și mai profund când Îl vedem ilustrat ca Bunul Samaritan ce îngrijește de călătorul muribund (Luca 10:33-35). „El poate”. Expresia din greacă implică deopotrivă puterea și dorința de a face un lucru. Hristos este deopotrivă competent, gata și dornic să Își ajute poporul.

În El nu găsim vreo ezitare. Dacă există ezitare, ea se află întotdeauna în noi. „De aceea și poate să îi mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25),

iar aceasta vorbește deopotrivă despre dorință, disponibilitate și putere.

În decursul călătoriei Sale pe acest Pământ, Hristos a fost întotdeauna gata să vindece bolile trupești. Îți poți imagina că El nu ar fi gata să le slujească sufletelor tulburate? Să piară acest gând! El a fost mereu la dispoziția celor orbi, a celor șchiopi, a celor ciungi, da, chiar a celor leproși, oameni cu totul respingători. El a fost mereu pregătit, nu S-a plâns niciodată că slujba ar fi prea grea, n-a făcut pasul înapoi când a fost chemat să aline suferința, chiar dacă L-a costat acest lucru – „din El ieșea o putere” (Luca 6:19) – deși dacă a fost întâmpinat de necredință chiar din partea celor față de care S-a purtat ca un Prieten. Așa cum parte din misiunea Lui de atunci a fost să-i vindece pe cei bolnavi, parte din misiunea Lui de astăzi este să îi aline pe cei cu inima zdrobită. Ce Mântuitor avem! Dumnezeuul atotputernic este Omul plin de blândețe. Cel ce este infinit de înălțat față de noi, în gloria Sa prezintă și în natura Sa de la început, este Acela care a devenit trup și sânge, care a trăit pe același Pământ cu noi, a trecut prin aceleași necazuri și a suferit deopotrivă cu noi, ba chiar mai aspru. Cât de potrivit este El, așadar, să acopere orice nevoie! Aruncă toate îngrijorările tale asupra Lui, știind că El îngrijește de tine.

Oricare ar fi circumstanțele tale, Mântuitorul tău, care îți vine în ajutor, este suficient și Se alătură situației tale cu toată compasiunea. El știe ce înseamnă să fii obosit și istovit (Ioan

4:6; Marcu 4:36). El știe ce înseamnă să suferi de foame și de sete. Ești fără casă? El nu a avut niciun loc unde să-și plece capul. Te afli în circumstanțe în care trebuie să trăiești sărac? El S-a născut în sărăcie și a fost pus într-un staul. Ești lovit de durere? El a fost omul durerii. Ești neînțeleș de ceilalți credincioși? Așa a fost și El de către propriii ucenici. Oricare ar fi starea ta, Hristos o cunoaște foarte bine. El a experimentat toate neputințele omului, și nu le-a uitat. Ești atacat de Satana? Așa a fost și El. Este mintea ta chinuită uneori de gânduri rele? Diavolul L-a ispitit la idolatrie chiar pe Domnul. Ești într-o stare atât de disperată încât să crezi că vei ajunge să îți pui capăt vieții? Satana L-a provocat pe Hristos să Se arunce de pe zidul templului. Hristos a fost „în toate lucrurile ispitit ca și noi, dar fără păcat”.

Îngerii pot manifesta milă, dar ei nu pot avea sentimentele unui om. Prin contrast, compasiunea lui Hristos Îl determină să vină în ajutor. În anumite situații, El face acest lucru înainte de ceasul ispitei, și într-o varietate de căi. El pregătește sufletul pentru ea, avertizându-l dinainte, la fel cum a făcut cu Israelul când a avut de suferit în Egipt (Gen. 15:13) și cu Pavel (F.A. 9:16) – iar în cazul nostru, făcând ca acțiunile providenței Lui să anunțe venirea ispitei, pregătindu-ne pentru ele, așa cum Hristos a fost uns cu Duhul Sfânt înainte ca diavolul să Îl ispitească, ori înmuind inima cu o conștientizare a bunătății Sale, ceea ce ne determină să spunem: „Cum aș putea să fac eu un rău atât de mare și să păcătuiesc împotriva

lui Dumnezeu?” (Gen. 39:9).

El ne susține atunci că ne aflăm în ispită, în anumite cazuri prin aplicarea cu putere a unei porunci sau a unei făgăduințe, care susține inima ancorată în mijlocul furtunii. În alte cazuri, El face acest lucru printr-o intervenție providențială care previne punerea în aplicare a intenției rele, sau chiar prin îndepărtarea ispitei. În alte situații, El aduce în inimile noastre dovada suficienței harului Său (2 Cor. 1:2). El ne susține și după ce am fost ispitiți, dându-ne un duh de întristare și zdrobire (Luca 22:61-62), determinându-ne să ne mărturisim păcatele. Așa cum îngerii I-au slujit după conflictul Său cu Satana, tot așa El ne slujește nouă. Apoi, indiferent cât de dureroasă ar fi situația ta sau cât de acută ar fi suferința ta, aleargă la Hristos după odihnă și eliberare, și contează pe ajutorul Lui! Când copilul este bolnav, mama lui vine și îi stă la căpătâi (Isaia 66:13).

16

CHEMAREA LUI HRISTOS

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

Chiar dacă aceste cuvinte par să fie foarte cunoscute pentru creștini, există o nevoie presantă ca ele să fie cercetate cu atenție. Puține părți ale Cuvântului lui Dumnezeu au fost tratate mai superficial ca aceasta. Unii vor recunoaște că aceste versete ne cheamă să medităm la ele cu rugăciune, dar puțini vor conștientiza că un pasaj așa de „simplu” ar necesita un studiu aprofundat. Mulți consideră că i-au înțeles deja sensul, așa că nu fac niciun efort sârguincios de a se apropia de înțelesul termenilor lui. Simplul fapt că un verset este atât de frecvent citat nu este o dovadă că i-am fi conștientizat importanța și sensul, însă obișnuința cu el ne-a îndepărtat de cercetarea lui atentă și ni l-a făcut să fie mai puțin interesant,

astfel că nu îi înțelegem sensul.

Există o diferență uriașă între a fi obișnuiți cu felul în care sună un verset al Scripturii și a pătrunde în sensul acestuia. Veacul nostru este marcat de lenevie mentală și de superficialitate. Străduința este detestată și sarcinile se fac repede, iar regula este ca studiul să fie făcut cât mai succint, nu în mod necesar să fie făcut bine. Aceeași atitudine greșită se vede și în ceea ce se predică de la amvoane și în ceea ce se publică pe paginile tipărite. Astfel, pasaje ca acesta capătă în mod obișnuit o analiză superficială. Nimeni nu este preocupat de contextul lui și nu se vede nicio străduință de a-i înțelege coerența, adică relația dintre o clauză și alta, ca să nu mai zic de cercetarea sârguincioasă și de explicarea termenilor din el.

Dacă a existat vreodată un pasaj al Scripturii care să fie mutilat și ca sensul lui să fie corupt, avem aici cel mai bun exemplu. În mod obișnuit este citat doar un fragment din el, în timp ce mare parte din ceea ce rămâne este ocolit. O chemare specifică este distorsionată pentru a ilustra o invitație generală și vagă, ignorând intenționat termenii folosiți acolo de Mântuitorul. Chiar și atunci când clauza de început este citată, nimeni nu face vreo vreun efort să arate ce anume implică „a veni la Hristos”, așa că ascultătorul este lăsat să presupună că înțelege deja sensul acestui concept. Slujirile și calitățile speciale în care Fiul lui Dumnezeu este ilustrat, anume ca Domn și Stăpân, ca Prinț și Profet, sunt ignorate sau înlocuite. Făgăduința condiționată făcută de Hristos este falsificată

prin a o transforma într-una necondiționată, ca și cum „odihna” Lui nu ar putea fi obținută prin a lua „jugul Lui” asupra noastră, sau prin a „învăța” de la El.

Criticile noastre pot fi respinse cu răutate de un mare număr de persoane care frecventează bisericile, care nu suportă să audă cum cineva ar putea fi criticat. Totuși, dacă ei sunt pregătiți să „trăiască fără grijă în Sion” (Amos 6:1), dacă nu le pasă dacă sunt amăgiți sau nu, dacă au o încredere în oameni care merge până acolo încât sunt gata să accepte învățături de cea mai mare valoare ca lucruri de mână a doua, și dacă refuză să își cerceteze temelia credinței și starea inimilor, atunci noi trebuie să îi lăsăm (Matei 15:14). Există însă unii oameni care își prețuiesc sufletele atât de mult încât consideră că niciun efort nu este prea mare pentru a vedea dacă sunt în realitate în posesia cunoștinței mântuitoare a adevărului lui Dumnezeu, dacă au înțeles cu adevărat termenii mântuirii date de El, și dacă zidesc sau nu pe o temelie solidă.

Apropie-te de acel pasaj. Iată, el începe cu, „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*” și se încheie cu, „*veți găsi odihnă pentru sufletele voastre*”. Aici nu se vorbește despre două feluri de odihnă, cum au presupus unii, ci despre una și aceeași, anume despre odihna spirituală, mântuitoare. Tot așa, nu avem de-a face cu două aspecte diferite ale acestei odihne, ci cu o singură odihnă, privită din două perspective diferite. În prima, este avută în vedere suveranitatea divină, „vă voi da”; în cealaltă, este accentuată responsabilitatea

omului – „veți găsi”. În clauza de început, Hristos afirmă că El este Dătătorul odihnei. În ceea ce urmează, El specifică termenii în care El dă această odihnă, sau, altfel spus, condițiile pe care trebuie să le satisfacem dacă vrem să obținem acea odihnă. Odihna este dată fără plată, însă doar aceluia care respectă cerințele revelate de Dătătorul odihnei.

„*Veniți la Mine*”. Cine face această chemare? Hristos, vei răspunde. Adevărat, dar în ce calitate? Vorbește Hristos ca Împărat, poruncindu-le supușilor Lui; în calitate de Creator, adresându-se făpturilor Sale; ca Medic, invitându-i pe bolnavi; sau ca Domn, învățându-i pe slujitorii Lui? Poți face o distincție în mintea ta între Persoana lui Hristos și slujba Lui? Poți face o deosebire clară între slujba Sa ca Profet, ca Preot și ca Împărat? Consideri că astfel de deosebiri sunt deopotrivă necesare și utile? Atunci de ce se plâng oamenii când atragem atenția la diferitele relații în care este Domnul nostru față de noi, și la importanța observării calităților specifice în care El acționează în diferite momente? Atenția acordată unor astfel de detalii face diferența între înțelegerea corectă și cea greșită a unui pasaj.

Pentru a răspunde la întrebarea noastră legată de calitatea specifică în care Hristos a lansat această chemare, este necesar să observăm versetele de dinaintea celui selectat. Pentru cei care vor să cântărească bine și cu grijă orice pasaj, atenția acordată contextului este una dintre primele preocupări. Matei 11 vor-

bește despre Ioan Botezătorul, care fusese aruncat în închi-soare, de unde a trimis la Hristos câțiva mesageri, pentru a-și lămuri anumite chestiuni legate de El (v. 2-3). Apoi Domnul nostru l-a apărat public pe înaintemergătorul Lui și a lăudat slujirea lui unică (v. 4-15). După ce a lăudat slujirea lui Ioan Botezătorul, Hristos i-a muștrat pe cei care avuseseră privilegiul de a se bucura de ea, întrucât nu profitaseră de ea, ci disprețuiseră și respinseseră atât slujirea lui, cât și pe a lui Hristos. Atât de depravați erau oamenii din acele vremuri, încât îl acuzaseră pe Ioan de a fi posedat de demoni, iar pe Hristos de a fi un lacom de mâncare și un băutor de vin (v. 16-19).

Unul dintre cele mai serioase pasaje din Sfânta Scriptură (v. 20-24) relatează câteva dintre cele mai înfricoșătoare cuvinte care au ieșit vreodată de pe buzele Fiului lui Dumnezeu. El a muștrat cetățile unde fuseseră făcute cele mai puternice lucrări ale Sale, pentru că locuitorii acestora „nu s-au pocăit” (v. 20). Observați că Hristos a refuzat să accepte corupția și perversitatea oamenilor, și i-a acuzat de păcatele lor. Antinomienii ar face bine să observe că Hristosul lui Dumnezeu a fost departe de a ignora responsabilitatea omului sau de a scuza nepuința spirituală a acestuia, susținând că omul este cu totul responsabil și vrednic de învinuit pentru lipsa lui de pocăință.

„Nepocăința intenționată este marele păcat care condamnă mulțimile de oameni ce se bucură de predicarea Evangheliei, care îi va condamna pe veci, mai mult decât pe oricare alți păcătoși. Doctrina deosebită pe care

deopotrivă Ioan Botezătorul, Hristos și apostolii au predicat-o, a fost cea a pocăinței: lucrul esențial care trebuia să se vadă atât în atitudinea cât și în faptele oamenilor, prin schimbarea minților și a căilor lor, abandonându-și păcatele și întorcându-se la Dumnezeu, lucruri pe care acești oameni nu voiau să le facă. Textul nu spune că ei nu L-au crezut, căci mulți dintre ei aveau un fel de credință că Hristos era un învățător venit de la Dumnezeu, ci că ei nu se pocăiau, altfel spus, credința lor nu a condus la transformarea inimilor și la reformarea vieților lor. Hristos i-a mustrat pentru toate păcatele pe care le aveau pentru a-i aduce la pocăință, dar pentru că ei nu se pocăiau, El i-a acuzat pentru refuzul lor de a fi vindecați” (Matthew Henry).

Păcatul specific pentru care Hristos i-a mustrat a fost acela al nepocăinței. Circumstanța agravantă a păcatelor lor fusese că aceste cetăți au fost martore la lucrările miraculoase ale lui Hristos, căci El locuise în ele pentru câțiva timp și făcuse acolo multe miracole și vindecări. Unele locuri din această lume se bucură de mijloacele harului mai mult decât altele. La fel cum anumite părți ale Pământului primesc ploi mai bogate decât altele, anumite țări și orașe au primit favoarea de a fi beneficiare ale predicării mai curate a Evangheliei și a unor revărsări mai bogate ale Duhului decât altele. Dumnezeu este suveran în distribuția darurilor Sale, atât cele naturale cât și cele spirituale, și „cui i s-a dat mult, i se va cere mult” (Luca 12:48). Cu cât oportunitățile noastre sunt mai mari, cu atât mai mari sunt și obligațiile noastre. Cu cât argumentele

pe care le avem pentru a ne pocăi sunt mai puternice, cu atât mai ticăloasă este nepocăința noastră. De aceea și Ziua Judecării va fi mai aspră. Hristos notează lucrările Sale puternice printre noi, și va ține socoteală de acestea în judecata pe care ne-o va face.

„*Vai de tine, Horazine! Vai de tine, Betsaido!*” (Matei 11:21). Hristos a venit în această lume pentru a revărsa binecuvântare asupra ei. Totuși, dacă Persoana Lui este disprețuită, dacă autoritatea Lui este respinsă și dacă îndurările Sale sunt ignorate, ceea ce mai rămâne sunt răzbunările Sale înfrișate. Dar oare cât de mulți dintre cei ce ne vizitează bisericile mai aud ceva din aceste lucruri? Foarte adesea, cel ce se ridică la amvon trasează în mod intenționat linia de demarcație așa încât să caute doar să fie pe placul celor din biserică, scoțând din mesajul lui lucrurile nepopulare și neatractive. Sufletele sunt amăgite atunci când Hristosul Scripturii este înlocuit cu un Hristos sentimental, când fericirile Lui (Matei 5) sunt accentuate, dar avertismentele Sale (Matei 23) sunt ignorate.

Pentru a accentua și mai mult păcatul nepocăinței lor, Domnul nostru a spus că cetățenii din Horazin și Betsaida erau mai răi în inimile lor decât Neamurile pe care aceștia le disprețuiau. El a susținut chiar că, dacă Tirul și Sidonul s-ar fi bucurat de privilegiile lor, „de mult s-ar fi pocăit, cu sac și cenușă”. Unele dintre binecuvântările pe care creștinismul de astăzi le disprețuiește ar putea să fie primite cu inima largă în

multe părți ale lumii păgâne.

„Noi nu suntem suficient de competenți pentru a rezolva orice dificultate sau pentru a înțelege complet acest subiect, dar va fi suficient să știm că Hristos cunoștea că inimile evreilor nepocăiți erau mai împietrite în răzvrătire și vrăjmășie și mai puțin deschise să fie afectate de învățătura și de minunile Lui decât ar fi fost inimile locuitorilor din Tir și Sidon, motiv pentru care condamnarea lor finală va fi proporțional mult mai mare” (Thomas Scott).

Pe de o parte, acest pasaj nu este singur în felul în care pune problema (Ezec. 3:6) și, pe de altă parte, pocăința despre care vorbește Hristos nu este în mod necesar cea care duce la viața veșnică. Însă mult mai serioase sunt cuvintele înfricoșătoare ale lui Hristos (Matei 11:23-24) prin care El a anunțat condamnarea cetății Capernaum, care avusese parte de favori atât de mari. Ca urmare a privilegiilor indescrivibile de care se bucurau locuitorii ei, părea că Cerul se apropie de ei. Totuși, pentru că inimile lor erau atât de legate de lume, acești oameni au batjocorit astfel de binecuvântări, și de aici a venit condamnarea lor, exprimată prin faptul că ei aveau să fie „aruncați în locuința morților [în Iad, KJV]” (Isaia 14:15). Pe cât fuseseră de mari privilegiile de care ei s-au bucurat, pe atât de înfricoșătoare avea să fie condamnarea acelor care au abuzat de ele. Cu cât mai înalt este locul până la care omul este ridicat, cu atât mai fatală îi va fi căderea. Onorabilul oraș Capernaum este comparat apoi cu nerușinata cetate Sodoma, pe

care, din cauza enormității neleguirii ei, Dumnezeu a distrus-o cu foc și pucioasă. Domnul Isus stătuse în principal în Capernaum la începutul lucrării Lui publice, acela fiind locul unde fuseseră făcute multe dintre minunile și vindecările Sale. Totuși, atât de împietriți erau locuitorii ei și atât de alipiți de păcatele lor, încât au refuzat să alerge la El pentru vindecarea sufletelor lor. Dacă astfel de lucrări puternice ar fi fost făcute de El în Sodoma, locuitorii acestei cetăți ar fi fost afectați, iar orașul lor ar fi rămas în istorie ca un monument al îndurării divine.

„De aceea, vă spun că, în ziua judecății, va fi mai ușor pentru ținutul Sodomei decât pentru tine” (v. 24). Da, cititorul meu, chiar dacă ai putea să nu auzi nimic despre aceasta de la amvon, există o zi a judecății care va cădea asupra acestei lumi. Ea este „ziua mâniei și a arătării dreptei judecăți a lui Dumnezeu”, care îi va răsplăti fiecăruia după faptele lui; ea este ziua „când, după Evanghelia mea, Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” (Rom. 2:5, 16). „Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău” (Ecl. 12:14). „Domnul știe să îi izbăvească din încercare pe oamenii cucernici, și să îi păstreze pe cei nelegiuți, ca să fie pedepsiți în ziua judecății” (2 Petru 2:9). Pedepsa pe care Dumnezeu o va aplica va fi proporțională cu oportunitățile date omului, și pe care el le-a respins. Ea va fi proporțională cu privilegiile ce i-au fost acordate, pe care le-

a batjocorit. Tot așa, ea va fi în directă proporție cu lumina revărsată asupra omului, pe care acesta a stins-o. Cu totul insuportabilă va fi condamnarea acelor care au abuzat de cele mai mari oportunități și binecuvântări cerești.

„În vremea aceea, Isus a luat cuvântul și a zis: ,Te laud, Tată, Doamne al Cerului și al Pământului, pentru că ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți, și le-ai descoperit pruncilor” (Matei 11:25). Legătura dintre versetul acesta și cele precedente ne aduce multă lumină. Acolo, Domnul Isus spune că majoritatea lucrărilor Lui puternice nu produc niciun efect bun asupra celor ce le-au văzut, așa încât aceștia au rămas nepocăiți. Atât de mică a fost influența prezenței Sale asupra celor din Capernaum, unde a petrecut mare parte din timpul Său, încât soarta ei va fi mai rea decât a Sodomei. Hristos privește apoi de pe Pământ către Cer și găsește consolare în suveranitatea lui Dumnezeu și în siguranța absolută a legământului Lui. De la musturarea nepocăinței oamenilor, Hristos Se întoarce pentru a-I aduce mulțumiri Tatălui.

Este nevoie de un avertisment în acest moment, căci suntem ființe înclinate către extreme. În paragrafele de mai de vreme ne-am referit la cei care L-au înlocuit pe adevăratul Hristos cu unul sentimental, însă cititorul nu trebuie să tragă de aici concluzia că trebuie să credem într-un Hristos stoic, unul rece, lipsit de sentimente. Nicidecum. Hristosul Scripturii este Om perfect și Dumnezeu Fiul, având sentimente omenești. Da, El

este capabil să manifeste simțăminte mai adânci decât oricare dintre noi, care avem facultăți afectate de păcat.

Domnul Isus nu a rămas neafectat de durere atunci când a pronunțat condamnarea asupra acelor cetăți, și nici nu le-a privit cu o indiferență fatalistă când și-a găsit mângâierea în suveranitatea lui Dumnezeu. Scriptura trebuie comparată cu Scriptura: Acela care a plâns pentru Ierusalim (Luca 19:41) nu a rămas nemișcat când a prevăzut soarta insuportabilă a cetății Capernaum. Faptul că El a fost „Omul durerii” exclude o astfel de idee. Un avertisment asemănător este util de adresat acelor hiper-calviniști care își însușesc un stoicism fatalist:

„Pare un lucru clar că cei care sunt indiferenți în ce privește Evanghelia, care rămân satisfăcuți cu gândul că aleșii vor fi mântuiți și nu manifestă nicio preocupare pentru păcătoșii încă adormiți, trag o concluzie greșită dintr-o învățătură adevărată, și nu știu de ce duh sunt mânați. Isus a plâns pentru cei care piereau în păcatele lor. Pavel avea o durere profundă și o întristare a inimii față de evrei, chiar dacă despre ei a spus că „i-au omorât pe Domnul Isus și pe proroci, pe noi ne-au prigonit, nu plac lui Dumnezeu și sunt vrăjmași ai tuturor oamenilor” (1 Tes. 2:15). Este potrivit ca noi, chiar dacă admirăm harul electiv în ceea ce ne privește, să îi deplângem pe ceilalți. În ce privește lucrurile tainice care Îi aparțin lui Dumnezeu, noi nu știm dacă nu cumva cei care în prezent nu ne oferă speranțe să îi vedem mântuiți și aduși în final la cunoștința adevărului. De

aceea, trebuie să fim răbdători după modelul Tatălui nostru ceresc, și să ne străduim ca, prin orice mijloace înțelepte și potrivite, să îi îndemnăm la pocăință, știind că ei nu pot fi mai departe de Dumnezeu decât eram noi înșine, prin natura noastră” (John Newton).

Fiind Omul perfect și „Slujitorul tăierii împrejur” (Rom. 15:8), Domnul Isus a simțit absența răspunsului față de eforturile Sale sânguinoase. Acest lucru reiese clar din plângerea Lui: „Degeaba am muncit, în zădar și fără folos Mi-am istovit puterea” (Isaia 49:4). Observați, însă, felul în care El Și-a găsit mângâierea: „Dreptul Meu este la Domnul și răsplata Mea la Dumnezeul Meu” (Isaia 49:4). Astfel, atât prin limba profesitorilor cât și aici, în Matei 11:25-26, Domnul Isus a căutat mângâierea în fața descurajării la vederea necredinței oamenilor în Evanghelie, retrăgându-Se în suveranitatea lui Dumnezeu.

„Putem să avem parte de o încurajare deosebită dacă privim în sus, către Dumnezeu, când în jurul nostru nu vedem altceva decât lucruri care să ne producă depresie și descurajare. Este trist să vedem cât de nepăsători sunt cei mai mulți oameni cu privire la fericirea lor, dar este un lucru aducător de mângâiere să ne gândim că Dumnezeul înțelept și credincios va împlini eficace obiectivele și interesele care țin de gloria Sa” (Matthew Henry).

Hristos a făcut aluzie aici la suveranitatea lui Dumnezeu, folosind trei detalii. În primul rând, El Se referă la Tatăl Său ca „Domnul Cerului și al Pământului”, adică la faptul că El

este Stăpânul unic al acestora. În special atunci când Satana pare să stăpânească peste sfera de jos, este bine să ne amintim că Dumnezeu „face ce vrea cu oastea Cerurilor” și „cu locuitorii Pământului”, astfel că „nimeni nu poate să stea împotriva mâinii Lui” (Dan. 4:35, KJV). În al doilea rând, El a afirmat: „Ai ascuns aceste lucruri de cei înțelepți și pricepuți”. Lucrurile care țin de mântuire sunt ascunse de ochii celor suficienți în ei înșiși și care se complac în păcat, fiind lăsați în întunericul naturii lor. În al treilea rând, prin a spune, „și le-ai descoperit pruncilor”. Prin lucrarea eficace a Duhului Sfânt se face o descoperire divină față de cei care sunt neajutorați în ochii lor. Atitudinea perfectă a Mântuitorului este exprimată în aceste cuvinte: „Da, Tată, Te laud, pentru că așa ai găsit Tu cu cale!”

„Toate lucrurile Mi-au fost date în mâini de Tatăl Meu; și nimeni nu-L cunoaște deplin pe Fiul, afară de Tatăl; tot astfel nimeni nu-L cunoaște deplin pe Tatăl, afară de Fiul, și acela căruia vrea Fiul să i-L descopere” (Matei 11:27). Acest verset ne oferă legătura nemijlocită între suveranitatea harului divin menționat (v. 25-26) și comunicarea acelui har prin Hristos (v. 28-30).

Chestiunile legate de harul divin au fost hotărâte și asigurate în legământul cel veșnic, iar revărsarea lui se face prin Hristos, ca Mijlocitor al acelui legământ. În primul rând, avem de-a face aici cu trimiterea grandioasă pe care Mijlocitorul a primit-o de la Tatăl: toate lucrurile necesare pentru administrarea legământului I-au fost date lui Hristos (Matei 28:18).

În al doilea rând, avem de-a face cu demnitatea deosebită a Fiului: aici este afirmată dumnezeirea esențială și absolută a lui Hristos, așa încât nu putem trage nicio concluzie falsă din clauza precedentă. Chiar dacă S-a coborât pe Pământ în chip de Rob, natura și demnitatea lui Hristos au rămas aceleași cu ale Tatălui. Ca Mijlocitor, Hristos primește totul de la Tatăl, însă ca Dumnezeu-Fiul, El este egal cu Tatăl în Persoana Lui de necuprins.

În al treilea rând, avem de-a face cu lucrarea Mijlocitorului, lucrare care este prezentată prin descoperirea Tatălui față de cei care I-au fost dați Fiului. Astfel, contextul din Matei 11 ni-L descoperă pe Hristos în următoarele calități: ca Acela care îi mustră pe cei nepocăiți; ca Acela care pronunță condamnarea gravă asupra acelor nemișcați de lucrările Sale puternice; ca Acela ce anunță Ziua Judecății, declarând că pedeapsa îi așteaptă pe cei care au batjocorit îndurările Evangheliei și că ea va fi mai gravă decât pedeapsa Sodomei; ca Acela care a afirmat suveranitatea deosebită a lui Dumnezeu, care ascunde și revelează lucrurile care țin de mântuire; ca Mijlocitor al legământului; ca Fiu egal cu Tatăl; și ca Acela prin care Tatăl este revelat.

PERSOANELE CHEMATE

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). După ce am cercetat contextul acestor cuvinte, așa încât să putem vedea mai bine legătura

dintre ele și calitățile specifice în care este ilustrat Hristos, ar trebui să privim acum către persoanele cărora s-a adresat pasajul, acelea care au fost invitate la Cel ce dă odihna. Acest lucru va scoate la iveală anumite diferențe existente între comentatorii biblici. Unii vorbesc despre o arie îngustă a acestei chemări a lui Hristos, alții o ilustrează ca fiind mai largă. Observați, totuși, că toți comentatorii biblici importanți limitează această chemare specifică la o clasă specială:

„El îi invită la Sine pe cei despre care recunoaște că sunt rânduți să devină ucenicii Lui. Chiar dacă El este gata să Îl descopere pe Tatăl față de toți – marea majoritate a oamenilor nu sunt interesați să vină la El, pentru că ei nu sunt afectați de o convingere legată de nevoia lor. Ipocriții nu se preocupă de Hristos, pentru că ei sunt intoxicați de propria neprihănire și nu sunt înfomețați, nici însetați după harul Lui. Cei ce sunt alipiți de lucrurile acestei lumi nu prețuiesc viața cerească în niciun fel. De aceea, ar fi zadarnic ca Hristos să invite pe cineva din aceste categorii, motiv pentru care El Își îndreaptă privirile către cei ticăloși și zdrobiți. El vorbește despre ei ca fiind ‚împovărați’ și ‚trudiți’, și nu se referă aici în general la cei apăsați de depresii și dureri, ci la cei copleșiți de păcatele lor, care simt în interiorul lor sentimentul copleșitor al alarmei la gândul mâniei lui Dumnezeu, fiind gata să se prăbușească sub greutatea unei astfel de poveri” (Jean Calvin).

„Iată care sunt persoanele invitate, anume cei trudiți și împovărați. Pentru cel obosit de păcatul lui, acesta este

un cuvânt venit la vremea potrivită (Isaia 50:4). Cei care simt povara Legii ceremoniale, un jug imposibil de dus, unul îngreunat chiar de tradiția bătrânilor (Luca 11:46), aceștia sunt chemați să vină la Hristos, iar jugul lor va fi ușurat. Această povară trebuie înțeleasă mai degrabă ca povara păcatului, atât în ce privește vinovăția, cât și în ce privește puterea lui. Doar astfel de oameni sunt invitați să își găsească odihna în Hristos, pentru că doar ei sunt sensibili și își conștientizează păcatul ca o povară, suspinând sub greutatea lui, ei fiind nu doar convinși de răutatea păcatului, a păcatului lor, ci și zdrobiți în suflet din cauza lui. La Hristos sunt invitați cei cu adevărat bolnavi de păcat, obosiți de slujirea lumii și a firii pământești, cei care își văd starea spirituală tristă și periculoasă ca urmare a păcatului, și care simt durere și frică din cauza lui: cei asemenea lui Efraim, a fiului risipitor, a vameșului, a celor care l-au auzit pe Petru predicând, a lui Pavel (F.A. 9), a temnicerului (Ier. 31:18-20; Luca 15:17; F.A. 2:37; 16:29-30). Aceștia sunt cei ce au avut parte de lucrarea pregătitoare necesară pentru a căpăta iertarea și pacea” (Matthew Henry).

Cine sunt persoanele invitate aici? Cei „trudiți”, termenul din greacă exprimând sârguința și truda, și cei „împovărați”. Aceste expresii trebuie limitate la lucrurile spirituale, altfel ar cuprinde întreaga omenire, chiar și pe cei mai împietriți și mai încăpățânați împotriviți ai lui Hristos și ai Evangheliei. Vorbindu-le oamenilor religioși auto-neprihăniți, un autor spunea:

„Tu eviți păcatele grosolane, și poate că ai o formă de evlavie. Cel mai rău lucru la care te gândești că poate fi spus despre tine este că îți folosești toate gândurile și orice mijloc ca să nu ajungi sub pedeapsa Legii, că îți acumulezi bani, îți alături casă după casă și teren după teren, sau că îți petreci zilele în nepăsare totală, umblând pe calea inimii tale, fără să îți pese de vreun alt lucru. Vei spune că aici îți găsești plăcerea și că insiști asupra ei, așa că nu ești nici împovărat și nici trudit. De aceea, este clar că nu te afli printre persoanele pe care Hristos le invită aici ca să aibă parte de odihna Lui” (John Newton).

În ultima perioadă au existat mai mulți predicatori care au analizat acest pasaj (Matei 11:28) ca și cum Domnul Isus ar fi lansat o invitație nelimitată, privind termenii Lui ca fiind suficient de generali și largi în aria lor pentru a-i include pe păcătoșii de orice categorie. Ei au presupus că expresia „cei trudiți și împovărați” se referă la ticăloșia și robia pe care căderea le-au adus asupra rasei omenești, lucru dovedit prin faptul că ființele omenești nefericite caută zadarnic satisfacția și împlinirea în lucrurile temporare și în emoții, străduindu-se să găsească fericirea în plăcerile păcatului. „Ticăloșia universală a omului este ilustrată de ambele ei părți – în formele active și pasive ale acesteia” (Fausset & Brown). Acești oameni trudesesc după a-și găsi împlinirea și mulțumirea în satisfacerea poftelor lor, lucru care nu face decât să adauge la ticăloșia stării lor, devenind din ce în ce mai împovărați în robia față de păcat.

Este adevărat că cei nemântuiți „se ostenesc pentru foc” și „se trudes degeaba [după orice deșertăciune, KJV]” (Hab. 2:13), că ei „muncesc degeaba” (Ier. 51:58) și „s-au trudit în vânt” (Ecl. 5:16). Este adevărat că ei „cântăresc argint pentru un lucru care nu hrănește” și „își dau câștigul muncii pentru ceva care nu satură” (Isaia 55:2), căci „ochiul nu se mai satură privind, și urechea nu obosește auzind” (Ecl. 1:8). La fel de adevărat este că cei neregenerați sunt împovărați, un „popor încărcat de fărădelegi” (Isaia 1:4) — însă ei sunt total insensibili față de starea lor groaznică. „Truda nebunului îl obosește pe cel ce nu cunoaște drumul spre cetate” (Ecl. 10:15). Mai mult, „cei răi sunt ca marea înfuriată, care nu se poate liniști, și ale cărei ape aruncă afară noroi și mâl. Cei răi n-au pace” (Isaia 57:20-21). Ei nu au nici pacea conștiinței și nici odihna inimii. Ar fi complet incorect să afirmăm că acestea sunt personajele invitate de Hristos să vină la El pentru a găsi odihna.

Noi preferăm acea perspectivă pe care o aveau autorii din vechime. În urmă cu aproape un secol a început să își facă loc printre noi o atitudine de larghețe, așa încât până și cei care erau sănătoși în învățătura lor au fost afectați, chiar pe nesimțite. Membrii bisericilor și cei ce le frecventau au devenit tot mai înclinați să respingă lucrurile pe care le considerau parte din „rigiditatea” și „îngustimea” înaintașilor lor, iar cei de la amvoane s-au simțit nevoiți să dilueze acele aspecte ale adevărului care erau respingătoare pentru mintea firească, dorind astfel să își păstreze popularitatea. Laolaltă

cu invențiile moderne, cu mijloacele tot mai rapide de călătorie și cu cele de răspândire a știrilor, și-a făcut loc și ceea ce a fost etichetat drept „o perspectivă mai largă” și „o atitudine mai iubitoare”. Îmbrăcându-se în hainele unui înger de lumină, Satana a avut succes în a transforma multe locuri ale adevărului în cuiburi de arminianism, și, unde nu a avut succes, calvinismul adevărat a ajuns să fie diluat într-un așa-zis calvinism moderat.

Acestea sunt lucruri serioase, pe care nimeni nu le poate nega dacă a studiat istoria Bisericii cum se cuvine. Creștinismul nu a ajuns în starea actuală dintr-o dată. Situația lui spirituală din zilele noastre este mai degrabă rezultatul unei deteriorări îndelungi, care a avut loc cu pași mărunți. Otrava mortală a ereziei a fost introdusă câte puțin aici, câte puțin acolo, iar cantitatea care a fost injectată a crescut pe măsură ce a fost manifestată tot mai puțină împotrivire față de ea.

Odată ce atracția către tot mai mulți convertiți a absorbit din ce în ce mai mult atenția Bisericii și i-a captivat energia, standardul doctrinei a fost coborât, sentimentalismul a înlocuit convingerile, iar metodele carnale au înlocuit porunca Scripturii. Într-un timp relativ scurt, mulți dintre cei care au fost trimiși pe câmpul de misiune au ajuns în marea majoritate arminieni, predicând „o altă evanghelie”. Acest lucru a produs o schimbare și în țările de unde ei au provenit, și am văzut curând cum interpretările Scripturii date de la amvon s-au aliniat „noului spirit” care deja cuprinsese creștinismul.

Deși nu pot spune că tot ce se găsește în lumea modernă este rău sau că tot ceea ce s-a petrecut în vechime a fost bun, nu există nicio umbră de îndoială că mare parte din ceea ce este prezentat bombastic drept „progresul” creștinismului din ultimele două secole a fost, de fapt, un drum constant în jos, nu în sus – tot mai departe de Dumnezeu, nu către El, ci tot mai mult către întuneric, nu către lumină. De aceea, trebuie să cercetăm cu o atenție dublă orice perspective religioase care deviază de la învățătura comună a reformatorilor și a puritanilor evlavioși. Nu trebuie să fim închinători ai celor din vechime, ca atare, dar ar trebui să privim cu suspiciune acele interpretări „largi” ale Cuvântului lui Dumnezeu, care au devenit populare în ultima vreme.

Ar trebui să arătăm unele dintre motivele pentru care noi nu credem că Hristos le făcea o invitație largă maselor ușuratic, care umblau înnebunite după plăceri și care n-aveau niciun apetit pentru Evanghelie sau nicio preocupare pentru lucrurile veșnice. Această chemare nu a fost adresată celor lipsiți de evlavie, celor nepăsători, mulțimii lumești, ci mai degrabă acelor împovărați de conștientizarea păcatului și care tânjeau după odihna conștiinței.

În primul rând, Domnul Isus Hristos n-a primit nicio trimitere din Cer de a aduce odihna sufletului asupra tuturor, ci doar asupra aleșilor lui Dumnezeu. „Căci M-am pogorât din Cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis. Și voia Celui ce M-a trimis, este să nu pierd nimic din tot ce Mi-

a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi” (Ioan 6:38-39). Acest lucru a dat tonul întregii Sale lucrări.

În al doilea rând, Domnul Isus a practicat întotdeauna ceea ce a predicat. El le spunea ucenicilor Lui: „Să nu le dați câinilor lucrurile sfinte, și să nu aruncați mărgăritarele voastre înaintea porcilor, ca nu cumva să le calce în picioare, și să se întoarcă să vă rupă” (Matei 7:6). De aceea, am putea noi oare să credem că Domnul nostru sfânt îi invita pe cei lipsiți de preocupare să vină la El pentru lucrurile de care inimile acestora erau dezgustate? Le-a dat oare slujitorilor Lui acest exemplu? Cu siguranță că nu, căci cuvântul pe care El l-a lăsat ca ucenicii Lui să îl prezinte membrilor acestei generații intoxicate de plăcere este următorul: „Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată” (Ecl. 11:9).

În al treilea rând, contextul imediat este complet în afara armoniei cu interpretarea „mai largă” ce i-a fost dată în zilele noastre. Hristos a pronunțat cele mai solemne avertismente și condamnări asupra celor care L-au disprețuit și respins (Matei 11:20-24), El rămânând mulțumit cu suveranitatea lui Dumnezeu și fiind mulțumitor Tatălui pentru că ascunsese de cei înțelepți în ei înșiși lucrurile care țineau de pacea lor veșnică, însă le-a descoperit pruncilor (v. 25-26). Pe acești „prunci” îi invită El să primească odihna, pentru că pe Hristos Îl vedem prezentat ca Acela trimis de Tatăl ca să Îl descopere tocmai

acestor oameni (v. 27).

Nu trebuie să concluzionăm că nu credem într-o Evanghelie disponibilă universal sau că ne opunem ofertei generale a lui Hristos adresată tuturor celor ce o aud. Nicidecum. Poruncile Lui sunt mult prea clare ca să lase loc de interpretări greșite. Stăpânul nostru ne-a poruncit să îi „predicăm Evanghelia oricărei făpturi”, cel puțin atât cât ne permite providența divină, iar esența mesajului Evangheliei este că Hristos a murit pentru păcătoși și este gata să-l primească pe orice păcătos dornic să Îl accepte în termenii Evangheliei. Domnul Isus a anunțat scopul întrupării Sale în termeni suficient de generali pentru a-l încuraja pe orice om care dorește cu adevărat mântuirea să creadă în El. „N-am venit să îi chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși” (Matei 9:13). Chiar dacă puțini sunt aleși, totuși mulți sunt chemați (Matei 20:16). Noi înțelegem alegerea noastră prin a veni la Hristos ca niște păcătoși pierduți, punându-ne credința în sângele Lui spre iertarea și acceptarea noastră de către Dumnezeu.

În frumoasa lui predică pe marginea cuvintelor care ne stau înainte, John Newton a subliniat că, atunci când David a fugit în pustie de mânia lui Saul, „toți cei ce se aflau în nevoie, care aveau datorii sau care erau nemulțumiți, s-au strâns la el, și el a ajuns căpetenia lor. Astfel, s-au unit cu el aproape patru sute de oameni” (1 Sam. 22:2). Totuși, David a fost disprețuit de cei care, asemenea lui Nabal (1 Sam. 25:10), trăiau în chip ușuratic. Ei nu credeau că David putea să ajungă rege

peste Israel, așa că au preferat favoarea lui Saul, pe care Dumnezeu îl respinsese. La fel a fost în cazul Domnului Isus. Chiar dacă era Persoană divină, investită cu toată autoritatea, harul și toate binecuvântările, și chiar dacă fusese profețit că El urma să fie Regele tuturor celor care aveau să asculte de glasul Lui, majoritatea oamenilor n-au văzut în El nicio frumusețe care să Îl facă atractiv pentru ei, n-au simțit nicio nevoie după El și, de aceea, L-au și respins. Puțini au fost cei conștienți de povara păcatelor lor și, astfel, au crezut Cuvântul Lui și au venit la El după odihnă.

ODIHNA LUI HRISTOS

Ce a vrut Domnul Isus Hristos să spună atunci când i-a îndemnat pe toți cei trudiți și împovărați să vină la El?

În primul rând, este evident că El Se referea la mai mult decât un act fizic de a se apropia de El pentru a-L auzi predicând. Aceste cuvinte le-au fost adresate pentru prima dată celor care se aflau deja în prezența Lui. Mulți dintre cei ce Îl însoțiseră în lucrare și fuseseră martori ai minunilor Lui nu au venit niciodată la El în acest sens. Același lucru rămâne valabil și în zilele noastre. Unii oameni nu văd în a veni la Hristos decât o apropiere banală prin rânduiești, anume să vină să asculte o predică, să participe la ritualul botezului sau la Cina Domnului. A veni la Hristos în sensul în care El a lansat această invitație înseamnă o apropiere a sufletului de El, o dorință după El, o căutare a Lui, o primire și îmbrățișare personală a Lui,

prin credință.

A veni la Hristos sugerează în primul rând o părăsire a ceva anume, întrucât fâgăduința divină este aceasta: „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare” (Prov. 28:13).

De aceea, venirea la Hristos denotă să întoarcem spatele lumii și să ne îndreptăm inimile către Acela care este singura noastră nădejde. Înseamnă să abandonăm orice idol și să ne predăm în mâna domniei Sale. A veni la Hristos înseamnă să respingem neprihănirea noastră și dependența de meritele noastre, și să ne îndreptăm inimile către Hristos, în supunere iubitoare față de El și cu încredere în Persoana Lui. A veni la Hristos înseamnă o abandonare totală a eului și o predare totală a ființelor noastre în mâna îndurării Lui. Venirea la Hristos înseamnă supunerea voinței noastre în fața autorității Lui, pentru a fi stăpâniți de El și pentru a-L urma oriunde ne îndreaptă. Pe scurt, venirea la Hristos se petrece atunci când întreg sufletul unui păcătos auto-condamnat se îndreaptă către un Hristos întreg, folosind toate facultățile lui, răspunzând la cerințele Lui și fiind pregătit pentru o încredere fără rezerve în El, iubindu-L sincer și slujindu-L cu devotament.

Astfel, a veni la Hristos comportă îndreptarea întregului suflet către El. Probabil că acest lucru necesită câteva explicații. În suflet există trei facultăți principale: mintea, dorințele și voința. Întrucât fiecare dintre acestea au operat și au fost

afectate de despărțirea noastră inițială de Dumnezeu, ele sunt și trebuie să fie active și în întoarcerea noastră la Hristos.

Despre Eva stă scris că „a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit, și că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, și a mâncat” (Gen. 3:6). Mai întâi, ea „a văzut că pomul era bun de mâncat”, adică a perceput acel lucru cu rațiunea, trăgând o concluzie în mintea ei. Mai apoi, pomul era „plăcut de privit”. Acela a fost răspunsul dorințelor ei. După aceea, „pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea”. Aici vedem acțiunea voinței ei. Ceea ce a pus în aplicare voința a fost acțiunea: „A luat deci rodul și a mâncat”. Așa se petrec lucrurile și în venirea păcătoșului la Hristos. În primul rând, există o percepție și judecată cu mintea, când ea este iluminată și adusă în punctul de a conștientiza nevoia profundă după Hristos și că El este potrivit să împlinească acea nevoie. Inteligența și rațiunea Îl văd pe Isus ca „bun de mâncat”, întrucât El este Pâinea vieții, spre hrănirea sufletelor noastre.

În al doilea rând, există o stârnire a dorințelor noastre. Înainte, noi nu vedeam nicio frumusețe în Hristos ca să ni-L facă atractiv, dar acum El este „plăcut de privit” sufletelor noastre. Inima se întoarce de la dragostea pentru păcat la dragostea de sfințenie, de la eu la Mântuitorul.

În al treilea rând, în venirea la Hristos există un exercițiu al voinței, căci El le-a spus celor care nu Îl primesc: „Nu vreți

să veniți la Mine, ca să aveți viața” (Ioan 5:40). Acest exercițiu al voinței constă din predarea ființelor noastre înaintea autorității Lui.

Nimeni nu va veni la Hristos atâta vreme cât rămâne în necunoștință de El. Minte trebuie să accepte că El este potrivit ca păcătoșii să se apropie de El înainte de a se îndrepta rațional către El, așa cum este descoperit în Evanghelie. Tot astfel, inima nu poate să vină la Hristos câtă vreme Îl urăște sau este alipită de lucrurile trecătoare ale acestei lumi. Dorințele trebuie să fie atrase către El. „Dacă nu-L iubește cineva pe Domnul nostru Isus Hristos, să fie anatema!” (1 Cor. 16:22). La fel de clar este că niciun om nu va veni la Hristos atâta timp cât voința Lui este împotrivoare față de Domnul, căci ceea ce învinge vrăjmășia și-l face pe păcătos să Îl caute pe Dumnezeu în ziua puterii Sale (Ps. 110:3) este iluminarea minții și aprinderea dorințelor sale. Observați că aceste exerciții ale celor trei facultăți ale sufletului corespund în caracterul lor celor trei slujiri și calități ale lui Hristos: mintea este iluminată de El ca Profet, dorințele sunt mișcate prin lucrarea Lui ca Preot, iar voința se supune autorității Sale ca Împărat.

În zilele lucrării Sale de pe Pământ, Domnul Isus S-a oprit pentru a sluji nevoilor trupurilor oamenilor, și nu puțini au fost cei care au venit la El și au fost vindecați. În aceasta putem să Îl vedem în Isus pe Marele Medic al sufletelor și putem deosebi ce este cerut din partea păcătoșilor pentru ca ei să primească vindecarea spirituală din mâna Lui.

Cei care Îl căutau pe Hristos pentru vindecarea trupească erau convingși de puterea Lui deosebită, de dorința Lui plină de dragoste și de nevoia lor urgentă. Observați însă că, la fel ca în zilele noastre, această convingere legată de suficiența Domnului și de disponibilitatea Lui de a-Și oferi ajutorul a fost diferită de la un caz la altul. Sutașul a vorbit cu încredere deplină: „Zi numai un cuvânt, și robul meu va fi tămăduit” (Matei 8:8). Leprosul s-a exprimat ceva mai îndoielnic: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți” (Matei 8:2). Un altul a vorbit mai vag: „Dacă poți face ceva, fie-Ți milă de noi și ajută-ne” (Marcu 9:22), dar chiar și în acel caz, Răscumpărătorul nu avea să rupă trestia frântă și nici să stingă fitilul care încă fumează, ci, în dragostea Lui, a făcut o nouă minune.

Observați, însă, că în fiecare dintre aceste cazuri a existat o apropiere personală și reală de Hristos. Tocmai această apropiere a fost dovada credinței lor, chiar dacă acea credință era cât un grăunte de muștar. Acești oameni nu s-au mulțumit doar să audă de faima Lui, ci s-au folosit de ea. Ei L-au căutat spre folosul lor, au venit la El cu situația lor și au implorat compasiunea Lui. Așa trebuie să fie și în cazul celor tulburați în chestiunile sufletești. Credința mântuitoare nu este pasivă, ci operativă. Mai mult, credința acelor care L-au căutat pe Hristos pentru odihnă fizică, trupească, a refuzat să accepte să fie împiedicată de vreun lucru. Mulțimile de oameni au încercat în zadar să îl oprească pe orb să strige după Hristos (Marcu 10:48). Știind că Hristos putea să îi dea vederea, el a strigat cu atât mai

tare. Chiar și atunci când Hristos părea să aibă o rezervă deosebită, femeia nu a acceptat să plece decât după ce cererea ei a fost împlinită (Matei 15:27).

17

ODIHNA LUI HRISTOS

„*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă*” (Matei 11:28). Într-un mesaj pe marginea acestor cuvinte, John Newton sublinia:

„Dispensația Evangheliei poate fi comparată cu cetățile de refugiu din Israel. În general, era un privilegiu și o onoare pentru acel popor care avea astfel de refugii rânduite divin, dar valoarea lor reală a fost cunoscută și experimentată de puțini oameni. Doar cei care se găseau într-o astfel de situație puteau să le prețuiască cum se cuvine. La fel este situația Evangheliei lui Hristos: ea este cel mai înalt privilegiu și cea mai mare cinste cu care se poate lăuda o națiune creștină, dar ea nu poate fi înțeleasă și prețuită cu adevărat decât de sufletele trudite și împovărate, care au conștientizat starea ticăloasă a naturii lor, care sunt oboșite de truda păcatului și care au văzut cum această Lege încălcată i-a vânat asemenea răzbunătorului sângelui din vechime. Aceasta este singura considerație care îi împiedică să se prăbușească într-o disperare abjectă, anume că

Dumnezeu le-a furnizat, în harul Lui, un remediu, prin Evanghelia Lui, care începe prin cuvintele lui Hristos: „Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă”.

Dacă sufletele trezite, convinse și tulburate și-ar însuși mângâierea deplină a acestei invitații binecuvântate și i-ar asculta termenii, bocetul lor s-ar sfârși, însă ignoranța ce rămâne, lucrarea necredinței și împotrivirea Satanei își dau mâinile pentru a le împiedica. Unii vor spune: „Nu mă calific să vin la Hristos, căci inima mea este atât de împietrită și conștiința mea atât de insensibilă, încât nu îmi simt povara păcatelor așa cum ar trebui, nici nu conștientizez cum se cuvine nevoia după odihna lui Hristos”. Alții vor spune: „Mă tem că nu vin la El cum trebuie. Văd din Scriptură și aud de la amvon că pocăința este cerută de la mine și că o cerință absolută pentru ca eu să fiu mântuit este credința. Totuși, sunt îngrijorat că nu știu dacă pocăința mea este sinceră și suficient de profundă, sau dacă am o credință mai bună decât una pur mentală, adică mai mult decât acceptul mental al realităților din Evanghelie”.

Putem descoperi de la cei care au căutat vindecarea de la Hristos ce înseamnă invitația pe care El o face către cei ce au căutat acceptul lui Dumnezeu și au avut de înfruntat cerințele Legii Sale. În primul rând, aceștia au fost convinși de puterea și dorința Lui de a vindeca, ca și de nevoia lor profundă după ajutorul Lui. La fel este în situația mântuirii. Păcătosul trebuie să fie convins că Hristos poate să mântuiască, că El

este gata să îi primească pe toți cei ce sunt bolnavi de păcat și vor să fie vindecați. În al doilea rând, ei se apropie de El. Ei nu sunt mulțumiți doar să audă de Numele Său, ci doresc do- vada puterii Lui, care face minuni. De aceea, păcătosul nu doar că îi dă credit mesajului Evangheliei, ci se simte nevoit să Îl caute pe Hristos și să își pună credința în El.

Cei care L-au căutat pe Hristos ca Medic al sufletelor au continuat să umble cu El și au devenit ucenicii Lui. Ei L-au primit ca Domn și Stăpân al lor, renunțând la orice lucru care nu era după voia Lui (Luca 9:23, 60), au dovedit ascultare de poruncile Lui și au acceptat să fie părtași la ocara Lui. Unii au avut din partea Lui o chemare clară, asemenea lui Matei, care stătea în biroul său vamal, indiferent față de poruncile lui Hristos, până când Domnul i-a spus: „Vino după Mine” (Matei 9:9). Aceste cuvinte au fost însoțite de putere și i-au copleșit inima, despărțindu-l într-o clipă de lucrurile lumești. Alții au fost atrași de El prin Duhul Sfânt, într-un mod mai tainic, cum a fost cazul lui Natanael (Ioan 1:46) sau al femeii înlăcrimate (Luca 7:38). Un altul a venit la Domnul fără vreo altă intenție decât să obțină viața pentru fiul lui (Ioan 4:53), dar a primit mai mult decât se așteptase și a crezut, alături de întreaga lui familie.

Aceste lucruri sunt relatate în Scriptură spre încurajarea noastră. Domnul Isus nu Se mai află pe Pământ în formă vi- zibilă, dar El a promis prezența Lui spirituală, iar ea a rămas prin Cuvântul Său, prin slujitorii Lui și prin poporul Său,

până la sfârșit. Păcătoșii împovărați nu trebuie să plece într-o călătorie dificilă pentru a-L găsi pe Mântuitorul, căci El este întotdeauna aproape, ori de câte ori Evanghelia Lui este predicată (F.A. 17:27). „Pe când iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: ‚Să nu zici în inima ta: ‚Cine se va sui în Cer?’ (Să Îl pogoare adică pe Hristos din Cer). Sau: ‚Cine se va pogori în Adânc?’ (Să Îl scoale adică pe Hristos din morți). Ce zice ea deci? ‚Cuvântul este aproape de tine: în gura ta și în inima ta’. Și cuvântul acesta este cuvântul credinței, pe care-l propovăduim noi” (Rom. 10:6-8). Dacă nu poți veni la Hristos cu o inimă zdrobită și cu o conștiință împovărată, atunci vino la El pentru aceste lucruri.

„Ai cumva un simțământ al poverii tale care te face să spui că nu poți să vii la Hristos? Atunci gândește-te că aceasta nu este o lucrare, ci o odihnă. Ar putea spune cineva că este atât de împovărat, încât nu poate accepta să se despartă de povara lui? Ar putea pretinde altcineva că este atât de trudit, încât nu poate să se oprească sau să se așeze, ci trebuie să se forțeze să meargă mai departe? Greutatea poverii tale, în loc să fie o obiecție, constituie chiar motivul pentru care ar trebui să vii imediat la Hristos, căci doar El poate să te elibereze. Dar poate că tu te gândești că nu vii cum trebuie. Întrebarea mea este aceasta: Cum ar trebui să vii? Dacă vii ca un păcătos nevrednic și neajutorat, lipsit de neprihănire, fără vreo speranță, dar cu privirile ațintite doar către meritele, lucrarea și Cuvântul lui Hristos, vii cum trebuie. Nu există nicio altă cale de a fi acceptat.

Vrei mai întâi să te învii și să capeți putere, să îți speli păcatele, să te eliberezi de povara ta, și după aceea, să vii la El așa încât Hristos să facă acest lucru pentru tine? Fie ca Domnul să te ajute să vezi nebunia și lipsa de rațiune a necredinței tale” (John Newton).

În Scriptură nu există nicio promisiune că Dumnezeu îl va răsplăti pe căutătorul nepăsător, indolent și cu inima nehotărâtă, ci El a afirmat: „Mă veți căuta, și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ier. 29:13). El are un moment potrivit pentru fiecare dintre cei pe care îi primește. El știa cât de mult timp așteptase acel om sărman să fie pus în fântâna din Betesda (Ioan 5:6), iar când ceasul a sosit, El l-a vindecat. Așadar, acțiunea se găsește pe această cale: unde Cuvântul Lui este predicat și cercetat cu sârguință în spațiul privat al casei tale. Dedică-te mult rugăciunii. Intră în dialog cu poporul Său, și Hristos poate să îți Se descopere pe neașteptate, așa cum a făcut în cazul celor doi ucenici care mergeau către Emaus.

„*Vă voi da odihnă*”. Ce făgăduință! Niciun om nu-ți poate promite aceasta, indiferent cât de evlavios și spiritual ar fi. Avraam, Moise sau David nu ar fi putut să îi cheme pe cei trudiți și împovărați să vină la ei, cu siguranța că le-ar putea da odihnă. A-i da odihnă sufletului este un lucru dincolo de puterea celei mai înălțate ființe create. Nici măcar îngerii cei sfinți nu sunt capabili să le dea odihnă altora, căci ei sunt dependenți de harul lui Dumnezeu pentru propria odihnă. Astfel, această făgăduință a lui Hristos și-a dovedit unicitatea.

Nici Confucius, nici Buddha și nici Mohamed nu au făcut vreodată o astfel de promisiune. Nu a fost un simplu om Acela care a rostit cuvintele: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. El era Fiul lui Dumnezeu. El l-a creat pe om și, de aceea, El este singurul care îl poate restaura. El este Prințul păcii, fiind capabil să ne dea odihnă.

Întrucât Hristos este singurul care îi poate da odihnă sufletului, nicio odihnă adevărată nu poate exista separat de El. Creatura nu poate să ne dea odihnă. Lumea nu poate să o dea. Noi nu o putem produce prin puterile noastre. Unul dintre cele mai patetice lucruri din această lume este să vezi cum oamenii necredincioși caută în zadar fericirea și mulțumirea în lucrurile materiale. În final, ei descoperă că toate acestea nu sunt decât niște vase sparte, care nu pot ține apă. Observați-i cum se duc către preoți și predicatori, către penitențe sau posturi, către lectură și rugăciune, descoperind însă, așa cum a fost cazul fiului risipitor atunci când „a început să ducă lipsă”, căci „nimeni nu îi dădea nimic” (Luca 15); sau puteți privi la sărmana femeie care „suferise mult de la mulți doctori; cheltuisese tot ce avea, și nu simțise nicio ușurare; ba încă îi era mai rău” (Marcu 5:26). Necredincioșii, învățați sau neînvațați, „nu găsesc calea păcii” (Rom. 3:17).

Avem suficiente motive să fim mulțumitori pentru momentul când conștientizăm, în propria experiență, că nimeni nu ne poate face vreun lucru bun spiritual, ci doar Hristos. Aceasta este o lecție dificilă pentru om, pentru că nu avem

înclinația naturală de a o învăța. Acest lucru nu ține de inima noastră naturală, ci de mândria demonică din ea, care ne face să ne simțim suficienți în noi înșine, până în clipa când harul divin ne smerește. Parte din lucrarea plină de har a Duhului Sfânt este să ne despartă de dependența noastră firească, să zdrobească proptelele pe care le așezăm sub noi, și să ne facă să vedem că Isus Hristos este singura noastră nădejde. „În niciun altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți” (F.A. 4:12). Și acest adevăr a fost ilustrat într-un fel uimitor prin porumbelul trimis de Noe. „Dar porumbelul n-a găsit niciun loc ca să-și pună piciorul, și s-a întors la el în corabie, căci erau ape pe toată fața Pământului. Noe a întins mâna, l-a luat, și l-a băgat la el în corabie” (Gen. 8:9). Important este că însuși numele „Noe” are sensul de „odihnă” (Gen. 5:29); el a căpătat odihna doar când porumbelul nu s-a mai întors. Așa este și situația păcătosului. Care este natura acestei odihne pe care Hristos le-o dă tuturor celor care vin la El?

„Termenul din limba greacă exprimă mai mult decât odihna, mai mult decât simpla relaxare după trudă; el denotă și împrăspătare. Un om obosit după ce a purtat o povară grea vreme îndelungată va avea nevoie nu doar ca acea povară să îi fie îndepărtată, ci va avea nevoie de hrană și înviorare pentru a-și restaura atitudinea și vivacitatea, și pentru a-și recăpăta puterea pierdută. Aceasta este odihna Evangheliei. Ea nu doar că pune capăt străduințelor noastre lipsite de rod, ci ne

aduce o veste suavă care ne înviorează. În Evanghelia avem parte nu doar de pace, ci și de bucurie în credință” (John Newton).

Astfel, avem de-a face cu o odihnă spirituală, cu una care satisface sufletul, o „odihnă pentru suflet”, așa cum spune Mântuitorul în acest pasaj. Ea este o odihnă pe care lumea nici nu o poate da, nici nu o poate lua.

ODIHNA PREZENTĂ

Atunci când ne îndreptăm către aspectele particulare ale naturii acestei odihne, putem face deosebirea între formele ei prezente și cea viitoare. În ce privește formele prezente ale odihnei, putem vedea mai înainte de toate că avem de-a face cu o eliberare din căutarea deșartă și obositoare care îl copleșește pe păcătos înainte ca Duhul Sfânt să îi deschidă ochii pentru a-și vedea nebunia și pentru a-l îndrepta să caute bogățiile adevărate. Vrednici de milă sunt cei care, deși sunt creați pentru veșnicie, își cheltuie energiile rătăcind de la un obiect la altul, umblând după ceea ce nu satisface, murind puțin câte puțin prin dezamăgiri repetate. Așa este cazul tuturor celor din lume până în momentul când vin la Hristos, căci El scrisese despre toate plăcerile acestei lumi că „oricui bea din apa aceasta, îi va fi iarăși sete” (Ioan 4:13). Solomon, de exemplu, care a avut parte de tot ceea ce i-a dorit inima și și-a satisfăcut orice poftă, a descoperit că „totul este deșertăciune și goană după vânt” (Ecl. 1:14). Hristos Își eliberează

poporul tocmai din această tulburare a sufletului, căci El spune că „oricui va bea din apa, pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete” (Ioan 4:14).

În al doilea rând, această odihnă constă din ușurarea și liniștirea conștiinței tulburate. Doar acela care a fost convins de Duhul Sfânt apreciază acest sens al odihnei. Când omul se simte împins de tulburarea conștiinței sale să strige că „săgețile Celui Atotputernic m-au străpuns, sufletul meu le suge otrava, și groaza Domnului bagă fiori în mine” (Iov 6:4); când blestemul Legii încălcate a lui Dumnezeu tună și fulgeră în urechile omului, când are o conștientizare interioară a mâniei lui Dumnezeu și a terorilor unei judecăți viitoare care pot să cadă oricând asupra sufletului lui, atunci conștiința lui se află într-o agitație de nedescris.

Când în inimă are loc o lucrare autentică a Duhului Sfânt, noi exclamăm: „Căci săgețile Tale s-au înfipt în mine, și mâna Ta apasă asupra mea. N-a mai rămas nimic sănătos în carnea mea, din pricina mâniei Tale; nu mai este nicio vlagă în oasele mele, în urma păcatului meu” (Ps. 38:2-3). Când vedem pentru prima dată dragostea uimitoare a lui Dumnezeu pentru noi și cât de ticălos I-am răsplătit noi acest lucru, suntem zdrobiți în inimă. Când venim la Hristos prin credință, toate aceste lucruri se schimbă. Atunci când Îl vedem murind în locul nostru și știm că acum nu mai există nicio condamnare pentru noi, povara de nesuportat este îndepărtată și cade de pe conștiințele noastre, iar în sufletele noastre se așază o

pace care întrece orice cunoștință.

În al treilea rând, această odihnă este una a eliberării de sub stăpânirea și puterea păcatului. Și în acest caz, doar cei care sunt obiectul harului Său îi pot înțelege sensul. Oamenii aflați încă în păcatele lor și în întuneric spiritual n-au nicio preocupare pentru gloria lui Dumnezeu, fiind indiferenți dacă purtarea lor este sau nu pe placul Lui. Ei nu au nicio vedere clară asupra păcătoșeniei păcatului și nu conștientizează felul în care păcatul îi stăpânește complet.

Doar atunci când Duhul lui Dumnezeu le iluminează mințile și le convinge conștiințele, doar atunci își pot vedea ticăloșia și grozăvia stării. Doar atunci descoperă puterea vrăjmașului lor interior și neputința de a-l învinge, în măsura în care ei încearcă să-și reformeze căile. Eliberarea este căutată în zadar în hotărâri și străduințe prin puterile lor. Chiar și după ce sunt înviați și încep să înțeleagă Evanghelia, pentru o vreme (adesea una îndelungată) viața lor seamănă mai degrabă cu o luptă decât cu o odihnă. Totuși, pe măsură ce creștem mai mult în trăirea în Hristos și ne despărțim tot mai mult de puterile noastre, extrăgându-ne forța și tăria din El, prin credință, obținem o odihnă și în acest aspect.

În al patrulea rând, există o odihnă de faptele noastre. Pe măsură ce credinciosul conștientizează mai clar suficiența lucrării încheiate a lui Hristos, el este eliberat de Lege în experiența lui de viață, și vede că nu îi mai este dator. Ascultarea

lui nu mai este una legală, ci una evanghelică, nu motivat de frică, ci de recunoștință. Slujirea lui față de Domnul nu este una servilă, ci una de bunăvoie, cu bucurie. Ceea ce era cândva o povară, acum a devenit o încântare. El nu mai caută să câștige favoarea lui Dumnezeu, ci acționează ca urmare a conștientizării zâmbetului lui Dumnezeu îndreptat către el. În loc să îl facă nepăsător, acest lucru îl stârnește să caute și mai mult să Îl glorifice pe Acela care Și-a dat Fiul ca jertfă pentru el. Astfel, robia este înlocuită de libertate, sclavia de înfiere și truda de odihnă. Sufletul se odihnește de-acum în Cuvântul neschimbător al lui Hristos și Îl urmează consecvent atât când trece prin lumină, cât și prin întuneric.

ODIHNA VIITOARE

Există de asemenea o *odihnă viitoare*, dincolo de ceea ce poate fi experimentat aici, și pe care încă nu o putem înțelege, în ciuda tuturor ideilor pe care ni le putem face despre gloria care îl așteaptă pe poporul lui Dumnezeu.

Mai întâi, în Cer va exista o odihnă perfectă față de toate păcatele, căci nimic nu va putea pătrunde acolo, nimic care ar pângări sau tulbura pacea noastră. Nicio limbă nu poate spune ce va însemna această odihnă pentru noi, și ce va presupune să fim eliberați total de corupțiile interioare. Cu cât mai aproape umblă credinciosul cu Domnul și cu cât mai intimă este părtașia lui cu El, cu atât mai amar urăște acesta tot ce se găsește în el și tot ce luptă constant împotriva dorințelor

lui după sfințenie. De aceea, apostolul a exclamat: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24). Totuși, nu vom duce cu noi această povară dincolo de mormânt.

În al doilea rând, atunci vom fi eliberați chiar și de a vedea păcatele altora. Inimile noastre nu vor mai fi îndurerate de răutățile care umplu azi Pământul. Asemenea lui Lot din Sodoma, și noi suntem întristați de comportamentul celor păcătoși.

„Cine dintre cei care au câtuși de puțină dragoste pentru Domnul Isus, o câtuși de puțină licărire a adevăratei sfințenii, un neînsemnat simț al valorii sufletului în inima lui, poate vedea ceea ce se petrece printre noi fără a se cutremura? Cât de deschis, cu cât curaj și cu câtă nerușinare sunt încălcate poruncile lui Dumnezeu! În ce fel este disprețuită Evanghelia Lui și în ce modalități de neconceput este abuzată răbdarea Lui și sfidată puterea Sa!” (John Newton).

Dacă aceea a fost starea spirituală a lumii în urmă cu 200 de ani, ce ar putea scrie acest autor dacă ar trăi în zilele noastre, fiind martor nu doar al răutății unei lumi păgâne, ci și al ipocriziei creștinismului?

Atunci când cel credincios vede felul în care Domnul este dezonorat în casa acelor care pretind că sunt prietenii Lui, adesea el va gândi în felul următor: „O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura și aș găsi undeva odihnă!” (Ps. 55:6).

În al treilea rând, odihna viitoare va fi una perpetuă în relație cu orice fel de suferințe exterioare experimentate aici, pe Pământ, întrucât în Cer nimeni nu va mai tulbura poporul lui Dumnezeu. Sfântul nu va mai trăi în mijlocul unei generații păgâne, așa încât aceasta nu îl mai poate persecuta. Chiar dacă suferințele sunt necesare și, când sunt sfințite, ne sunt și de ajutor, ele sunt greu de suportat. Totuși, vine o zi când aceste necazuri nu vor mai fi folositoare și nici trebuincioase, căci aurul curat va fi despărțit de zgură până în acea clipă. Furtunile vieții vor fi lăsate în urmă, și o liniște neîntreruptă va fi partea credinciosului pe veci. Acolo unde nu va mai fi păcat, nu va mai fi nici întristare. Dumnezeu „va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut” (Apoc. 21:4).

În al patrulea rând, vom avea parte de o odihnă față de ispitele Satanei. Cât de des tulbură el odihna prezentă a credincioșilor! Cât de des au ei motive să spună asemenea apostolului, „ne-a împiedicat Satana” (1 Tes. 2:18)! Cel rău caută în felurite moduri să îi împiedice de la folosirea mijloacelor comune ale harului, să le ridice tot felul de obstacole atunci când ei încearcă să mediteze asupra Cuvântului sau să se roage. Diavolul nu poate suporta să îl vadă fericit pe vreunul dintre copiii lui Hristos, așa că încearcă neîncetat să îi tulbure bucuria. Un motiv pentru care Dumnezeu permite acest lucru este ca ei să se asemene tot mai mult Capului lor. Când

Hristos era aici, pe Pământ, diavolul L-a vânat și L-a hărțuit continuu. Chiar și atunci când credincioșii ajung în ceasul despărțirii de această lume, marele vrăjmaș caută să le fure siguranța, însă nu îi poate vâna mai mult de atât. Chiar dacă ei se vor despărți de trup, vor fi prezenți cu Domnul, despărțiți pe veci de posibilitatea ca adversarul lor să îi mai atingă.

În final, credincioșii se vor odihni acolo de dorințele neîmplinite. Când un om este născut cu adevărat din Duhul, el dorește să se despartă de păcat pentru totdeauna. El tânjește după asemănarea perfectă cu chipul lui Hristos și după părțasia neîntreruptă cu El. Totuși, astfel de dorințe nu sunt împlinite total în această viață. În schimb, natura cea veche din interiorul credinciosului se împotrivește constant naturii lui noi, ducându-l în captivitate față de legea păcatului (Rom. 7:23). Moartea aduce însă eliberarea finală de corupțiile interioare, așa că el este făcut „un stâlp în Templul Dumnezeului Meu, și nu va mai ieși afară din el” (Apoc. 3:12). În dimineața învierii, trupul celui credincios va fi „făcut asemenea trupului slavei Sale” (Fil. 3:21) și fiecare dorință a sufletului lui va fi împlinită. Schimbarea de la har la glorie va fi la fel de radicală pe cât a fost schimbarea de la natura păcătoasă la har.

18

JUGUL LUI HRISTOS

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Aceasta nu este o invitație largă, adresată nedefinit maselor nepăsătoare, ci mai degrabă este chemarea plină de har adresată acelor care caută pacea inimii cu seriozitate, dar care sunt încă plecați sub povara vinovăției. Ea este adresată acelor care tânjesc după odihna sufletului, dar nu știu cum poate fi obținută și nici unde se găsește. Unor astfel de persoane, Hristos le spune: „Veniți la Mine, și Eu vă voi da odihnă”. Dar El nu lasă totul aici. El continuă să explice. Domnul nostru face afirmația clară că El este Dătătorul odihnei. În versetele următoare, El prezintă specific termenii pe baza cărora dă această odihnă, condițiile pe care trebuie să le îndeplinim dacă vrem să o căpătăm. Odihna este dată fără plată, dar doar celor care ascultă de cerințele revelate de Dătătorul ei.

„Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29). Prin aceste cuvinte, Hristos a dat glas condițiilor pe baza cărora oamenii pot obține

odihna sufletului. Iată, lor li se cere să ia jugul Lui asupra lor. Jugul este o figură de stil. Forța acesteia poate fi înțeleasă când punem în contrast vitele care aleargă sălbatic pe câmp cu cele care sunt înhămate la un plug, caz în care stăpânul lor le poate folosi și dirija energia. De aceea, noi citim că „este bine pentru om să poarte un jug în tinerețea lui” (Plâng. 3:27). Asta înseamnă că, dacă cei tineri nu sunt disciplinați, dacă nu sunt aduși în supunere și învățați să asculte de superiorii lor, cel mai probabil se vor transforma în fii ai lui Belial, niște răzvrățiți nestăpâniți împotriva lui Dumnezeu și a omului. Atunci când Domnul l-a luat în mâna Lui pe Efraim și l-a muștrat, El a deplâns situația acestuia, descriindu-l ca „un junc nedepins la jug” (Ier. 31:18).

Omul firesc se naște natural „ca mânzul unui măgar sălbatic” (Iov 11:12), complet nestăpânit, încăpățânat, hotărât să meargă pe drumul lui cu orice preț. Întrucât și-a pierdut ancora odată cu trista cădere în păcat, omul este asemenea unui vapor aflat în întregime la mâna vânturilor și a valurilor. Inima lui este nestăpânită și aleargă sălbatică spre propria pierzare. Astfel, ea are nevoie de jugul lui Hristos, dacă vrea să capete odihna sufletului. Într-un sens mai larg, jugul lui Hristos are sensul dependenței complete, al ascultării necondiționate și al supunerii fără rezerve înaintea Lui. Credinciosul Îi datorează acest lucru lui Hristos pentru că El este de drept Domnul și Răscumpărătorul lui plin de dragoste. Hristos are un drept dublu asupra lui: el este creația mâinilor Sale

și de la Hristos își are ființa, alături de toate capacitățile și facultățile. Hristos l-a răscumpărat și, de aceea, are un drept suplimentar asupra lui. Sfinții sunt posesia răscumpărată a Altuia, motiv pentru care Duhul Sfânt spune: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți-L dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:19-20).

„*Luați jugul Meu asupra voastră*”, iar Hristos vrea să spună prin aceasta să îți predai ființa în fața domniei Lui, să te supui stăpânirii Lui și să îți însușești voia Lui. Matthew Henry scria:

„Noi suntem chemați să venim la Hristos ca Profet, Preot și Împărat, să fim mântuiți, învățați și călăuziți de El, ca Stăpân al nostru. Așa cum boii sunt înjugați pentru a se supune vooi stăpânului lor și pentru a lucra sub controlul lui, tot așa cei care vor să primească odihna sufletului de la Hristos sunt chemați să se supună înaintea Lui ca Stăpân al lor. El a murit pentru poporul Său, așa încât membrii acestuia să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ,ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei’ (2 Cor. 5:15). Domnul nostru cel sfânt cere supunere absolută și ascultare deplină, în toate lucrurile, atât în viața interioară cât și în cea exterioară, ba chiar să facem ,orice gând rob ascultării de Hristos’ (2 Cor. 10:5). Este trist că aceste lucruri nu sunt predicate insistent, ci pretențiile înalte pe care Mântuitorul le

face sunt diluate într-o încercare de a face Evanghelia Lui mai acceptabilă pentru cei necredincioși”.

În trecut lucrurile erau diferite, când cei care se ridicau la amvon nu scoteau nimic din Cuvânt, din ceea ce le era de folos celor ce îi ascultau. Dumnezeu a onorat o predicare credincioasă de felul acesta, dând ungera Duhului Său Sfânt, așa încât Cuvântul a fost aplicat cu putere. Iată un astfel de exemplu:

„Nicio inimă nu se poate deschide cu adevărat față de Hristos dacă nu este făcută dornică, printr-o deliberare adecvată, să Îl primească alături de crucea suferințelor Sale și de jugul ascultării de El: ‚Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze... Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine’ (Matei 16:24; 11:29). Orice excepție de la oricare dintre aceste condiții constituie o barieră eficace în calea unirii cu Hristos. Domnul privește asupra celui suflet ca nefiind vrednic de El, dacă face o astfel de excepție: ‚Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine’ (Matei 10:38). Dacă tu crezi că Hristos nu este vrednic de orice fel de suferință, de a pierde totul pentru El, de a suporta orice ocară, El te consideră nevrednic să porți numele ucenicului Său. Astfel, în ce privește îndatoririle ascultării, denumite ‚jugul’ Lui, acela care nu va primi jugul lui Hristos nu poate primi nici iertarea și nici vreun alt beneficiu al sângelui Său” (John Flavel, 1689).

„*Luați jugul Meu asupra voastră*”. Observați atent că jugul nu este pus asupra noastră de altcineva, ci de noi înșine.

Acesta este un act clar din partea aceluia care caută odihna de la Hristos, fără de care odihna Domnului nu poate fi obținută. Este un act specific al minții, o supunere conștientă în fața autorității Sale, pentru a fi stăpâniți doar de El. Saul a luat acest jug asupra lui atunci când, fiind convins de răzvrătirea lui și cucerit de conștientizarea compasiunii Mântuitorului său, el a spus: „Doamne, ce vrei să fac?” (F.A. 9:5). A lua jugul lui Hristos asupra noastră are sensul de a lăsa deoparte dorințele și voința noastră, și de a ne supune complet față de suveranitatea Lui, recunoscând domnia Lui peste noi într-o modalitate practică. Hristos cere din partea ucenicilor Lui mai mult decât slujirea cu buzele; El cere o ascultare în dragoste față de toate poruncile Sale: „Nu oricine-Mi zice: ‚Doamne, Doamne!’ va intra în Împărăția Cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în Ceruri. De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele și le face, îl voi asemăna cu un om cu judecată, care și-a zidit casa pe stâncă” (Matei 7:21, 24).

„Luați jugul Meu asupra voastră”. Venirea noastră la Hristos implică în mod necesar să întoarcem spatele față de tot ceea ce Îi este împotrivor. „Să se lase cel rău de calea lui, și omul nelegiuit să se lase de gândurile lui, să se întoarcă la Domnul care va avea milă de el, la Dumnezeuul nostru, care nu obosește iertând” (Isaia 55:7). De aceea, a lua jugul Lui presupune să aruncăm jugul pe care l-am purtat mai înainte, jugul păcatului și al Satanei, jugul plăcerii de sine și al propriei voințe. „Doamne, Dumnezeuul nostru, alți stăpâni afară de

Tine au stăpânit peste noi” a mărturisit Israelul din vechime (Isaia 26:13). Apoi ei au adăugat, „dar acum numai pe Tine, și numai Numele Tău îl chemăm”. Astfel, a lua jugul Lui asupra noastră denotă o schimbare de stăpân, o schimbare conștientă și bucuroasă din partea noastră. „Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați-I lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii... Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?” (Rom. 6:13, 16).

„*Luați jugul Meu asupra voastră*”. Acest lucru poate suna ca un paradox – cei care trudes și sunt împovărați să fie invitați să vină la Hristos după „odihnă”, dar apoi să ia asupra lor un „jug”. Totuși, în realitate nu avem de-a face cu așa ceva. În loc ca jugul lui Hristos să aducă o apăsare și o robie, el produce o libertate reală, singura libertate adevărată. Domnul Isus le-a spus celor care credeau în El: „Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, sunteți în adevăr ucenicii Mei; veți cunoaște adevărul, și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:31-32). Mai înainte de orice, trebuie să existe o „rămânere în Cuvântul Lui”, o umblare constantă în El. Pe măsură ce facem acest lucru, El împlinește făgăduința Sa: „Veți cunoaște adevărul” – Îl vom cunoaște într-o modalitate experimentală, Îl vom cunoaște puterea și fericirea. Consecința este că „adevărul vă va face liberi”

– liberi de prejudecăți, de ignoranță, de nebunie, de încăpățănare, eliberați de robia grea și dureroasă a Satanei și de puterea păcatului. În felul acesta, ucenicul ascultător descoperă că poruncile divine sunt „legea desăvârșită, legea slobozeniei” (Iacov 1:25). David spunea: „Voi umbla în loc larg, căci caut poruncile Tale” (Ps. 119:45).

Odată ce jugul era așezat, cei doi boi erau alăturați la plug. Jugul este, așadar, o metaforă a unirii practice. Acest lucru reiese clar din versetul următor: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși. Căci ce legătură este între neprihănire și fărădelege? Sau cum poate sta împreună lumina cu întunericul?” (2 Cor. 6:14). Copiilor lui Dumnezeu le este interzis să intre în orice fel de relații apropiate cu necredincioșii, să se căsătorească cu ei, să formeze parteneriate de afaceri sau să aibă orice unire religioasă cu ei. Acest jug vorbește despre o unire care conduce la o comuniune apropiată. Hristos îi invită pe cei care vin la El pentru odihnă să intre într-o unire practică cu El, așa încât să se poată bucura de părtășie. Așa s-au petrecut lucrurile în cazul lui Enoh, care „a umblat cu Dumnezeu” (Gen. 5:24). Dar „merg oare doi oameni împreună, fără să fie învoiți?” (Amos 3:3). Evident că nu. Ei trebuie să se alătore având un scop unic, anume de a-L glorifica pe Dumnezeu.

„*Luați jugul Meu asupra voastră*”. Hristos nu ne cere să purtăm ceea ce El nu a purtat. O, cât de minunat este acest lucru! „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus:

El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce” (Fil. 2:5-8). Acela care era egal cu Dumnezeu „n-a crezut ca un lucru de apucat”. El, Domnul slavei, a luat asupra Lui „chip de rob”. Fiul lui Dumnezeu a fost „născut din femeie, născut sub Lege” (Gal. 4:4). „Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși” (Rom. 15:3); „M-am pogorât din Cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis” (Ioan 6:38). Acesta a fost jugul pe care El l-a purtat cu bucurie, supunându-Se complet voii Tatălui, într-o ascultare plină de dragoste față de poruncile Lui. Aici, El ne spune: „Luați jugul Meu asupra voastră”. Faceți ceea ce Eu am făcut, iar voia lui Dumnezeu să fie voia voastră.

John Newton sublinia aceste lucruri identificând trei aspecte ale jugului lui Hristos:

„În primul rând, acesta este *jugul mărturiei Lui*, prin care îmbrăcăm uniforma creștină și ne însușim steagul și stindardul Căpeteniei noastre. Aceasta nu este o îndatorire neplăcută, ci o încântare. Cei care au gustat și au văzut că Domnul este plin de har, nu își pot închipui că ar putea să se rușineze de El și de Evanghelia Lui. Ei vor să le spună tuturor ceea ce Domnul a făcut pentru sufletele lor. Așa a fost cazul lui Andrei și al lui Filip (Ioan 1:41, 43), ca și al femeii din Samaria (Ioan 4:28-

29). Așa cum spunea cineva, mulți proaspăt convertiți au mai degrabă nevoie de zăbală decât de bici în acest lucru, ca urmare a înflăcăării dragostei lor. Niciun creștin n-ar trebui să se teamă vreodată să își arate culorile reale. Fără îndoială că el nu ar trebui să le ascundă nici măcar dinaintea celor care îl detestă. Nimeni nu va greși dacă va lua aminte la acest îndemn: ‚Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă’ (1 Petru 3:15). Noi suntem în pericolul de a lepăda ucenicia noastră doar atunci când, asemenea lui Petru, Îl urmăm pe Hristos ‚de departe’.

În al doilea rând, acesta este *jugul poruncilor Lui*. Sufletul cucerit de har acceptă aceste porunci și își găsește bucuria în ele, chiar dacă noi suntem înnoiți doar în parte. Când poruncile lui Hristos stau în opoziție directă față de voința omului sau ne cheamă să ne sacrificăm mâna sau ochiul drept, chiar dacă Domnul Se va asigura că cei ce depind de El vor fi biruitori în final, pe aceștia îi va costa o luptă ca să fie ascultători de El. De aceea, când ei cunosc cât de mult datorează puterii Lui care lucrează în ei, putere care îi face capabili să învingă, în același timp ei vor manifesta o convingere vie legată de slăbiciunea lor. Avraam a crezut în Dumnezeu și ascultarea de El i se părea o fericire, dar, când i s-a poruncit să își jertfească singurul fiu, aceea nu a fost o încercare ușoară a sincerității și ascultării sale. Toți cei care sunt părtași credinței lui sunt expuși, mai devreme sau mai târziu, aceleiași chemări a datoriei, și vor trebui să se lupte cu dictatele cărnii și sângelui.

În al treilea rând, acesta este *jugul acțiunilor providenței Lui față de noi*. Dacă ne bucurăm de favoarea Domnului, în mod cert nu ne vom bucura de favoarea celor care Îl urăsc. El ne-a avertizat clar de aceasta: ‚Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar, pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea’ (Ioan 15:19). Este complet inutil să ne închipuim că, acționând prudent și circumspect, am putea să evităm acest lucru. ‚Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți’ (2 Tim. 3:12).

Nu putem scăpa de ‚ocara lui Hristos’ decât prin lipsa credințioșie, ascunzând lumina sub obroc și compromițând adevărul, încercând în felul acesta să slujim la doi stăpâni. El a fost urât de această lume și ne-a chemat să fim părtași suferințelor Lui. Această părtășie este parte din jugul pe care El îl cere de la ucenicii Lui. Mai mult, ‚Domnul mustră pe cine iubește’.

Da, este un lucru greu să suportăm împotrivirea lumii, dar mai greu este să îndurăm nuiua Domnului. Fiecare pământească încă există în noi și se împotrivesc cu putere atunci când voințele noastre sunt îndreptate pe căile lui Dumnezeu.

Totuși, vom fi învățați gradual să spunem ca și Hristos: ‚Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?’ (Ioan 18:11)” (John Newton).

„Și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Din nou, trebuie să atragem atenția asupra importanței

de a observa ordinea în care Dumnezeu aşază lucrurile aici. Aşa cum nu poate exista luarea jugului Său asupra noastră decât după ce „venim la El”, tot aşa nu putem „învăţa de la El”, în sensul avut în vedere aici, decât după ce am luat jugul Său asupra noastră, după ce am predat nevoile noastre voii Lui şi ne-am supus autorităţii Sale. Această învăţare este mai mult decât una intelectuală, fiind o învăţare practică, eficace şi transformatoare.

Orice om poate să capete o cunoaştere teologică asupra Persoanei şi a doctrinei lui Hristos, chiar printr-un efort asidu. El poate obţine o gândire clară asupra blândeţii şi a smereniei Lui, dar care este foarte diferită de a învăţa de la El aşa încât să fie „schimbaţi în acelaşi chip al Lui, din slavă în slavă” (2 Cor. 3:18).

Pentru a „învăţa” de la El trebuie să ne supunem complet Lui şi să fim în părtăşie apropiată de El.

De ce anume este nevoie ca să învăţăm de la El? Ce să facem ca să devenim obiectele admiraţiei în lumea religioasă? Sau cum să obţinem o astfel de înţelepciune încât să fim capabili să rezolvăm toate tainele? Cum să realizăm astfel de lucruri măreţe aşa încât să avem superioritate între fraţi? Nu, nu aceasta ne dorim, căci „ce este înălţat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15). Atunci ce doreşti să facem, Doamne? Iată ce: „Învăţaţi de la Mine, căci Eu sunt blând şi smerit cu inima”. Acestea sunt harurile pe

care trebuie să le cultivăm cel mai mult, roadele pe care grădinarul le prețuiește mai presus de orice. Despre primul dintre ele se spune că este „omul ascuns al inimii, în curăția nepieritoare a unui duh blând și liniștit, care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu” (1 Petru 3:4); despre celălalt, Domnul a spus: „Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie; dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite” (Isaia 57:15). Credem cu adevărat aceste pasaje ale Scripturii?

„*Căci Eu sunt blând*”. Ce este blândețea? Putem descoperi cel mai bine răspunsul la această întrebare prin a observa acest cuvânt în alte versete. De exemplu, avem versetul unde ni se spune că „Moise însă era un om foarte blând, mai blând decât orice om de pe fața Pământului” (Num. 12:3). Aici se face referire la blândețea atitudinii lui Moise când s-a confruntat cu o opoziție nedreaptă. În loc să replice cu rău, el s-a rugat pentru vindecarea Mariei. Departe de a fi expresia slăbiciunii, așa cum își închipuie lumea, blândețea este puterea omului care poate să își stăpânească atitudinea atunci când este provocat, înfrânându-și resentimentele când este tratat cu răutate și refuzând să se răzbune. De asemenea, duhul blând și smerit are de-a face cu supunerea unei soții față de soțul ei (1 Petru 3:1-6), cu purtarea ei blândă care trebuie să fie „curată și în temere” (v. 2), asemenea Sarei, care „îl asculta pe Avraam și-l numea domnul ei” (v. 6). Ea este inseparabil legată de bunătate: „blândețea și bunătatea lui Hristos” (2 Cor. 10:1); „plini de

blândețe față de toți oamenii” (Tit 3:2). „Duhul blândeții” se află în contrast izbitor cu folosirea de către apostol a „nuielei” (1 Cor. 4:21).

Astfel, putem spune că „blândețea” este opusul încăpățănării. Ea este maleabilă și nu opune rezistență, așa cum este lutul în mâinile olarului. Atunci când Creatorul Cerului și al Pământului a exclamat, „Eu sunt vierme, nu om” (Ps. 22:6), El S-a referit nu doar la adâncimile inegalabile ale rușinii în care S-a coborât de dragul nostru, ci și la starea Sa smerită și supusă față de voia Tatălui. Un vierme nu are puterea de a se împotrivi, cu atât mai puțin atunci când calci pe el. Astfel, în Slujitorul perfect nu a existat nimic care să se împotrivescă voii lui Dumnezeu. Îl putem privi în măreția blândeții, când a stat ca un miel înaintea celor ce-L tundeau, așezându-Se în mâinile dreptului Judecător. În contrast cu El se află Satana, care este ilustrat ca „marele balaur roșu” (Apoc. 12:3), în vreme ce Mielul este simbolul blândeții și al bunătății.

Blândețea lui Hristos se manifestă în disponibilitatea Lui de a deveni Capul legământului pentru poporul Său și de a lua natura noastră, în a Se supune părinților Săi în decursul copierii Sale, în a Se supune rânduiei botezului și în întreaga Sa ascultare de voia Tatălui. El nu S-a răzbunat niciodată. El nu Și-a prețuit viața, ci Și-a dat-o liber pentru alții. Avem nevoie să învățăm de la El, așa încât să nu devenim importanți și mari în ochii noștri, ci să vedem cum să ne lepădăm de noi înșine, cum să devenim maleabili și cum să fim slujitori, nu doar slujitorii

Lui, ci și slujitorii fraților noștri.

„*Căci Eu sunt blând și smerit cu inima*”. Așa cum blân-
dețea este contrară răutății încăpățânate, tot așa smerenia este
reversul prețuirii de sine și al neprihănirii de sine. Smerenia
înseamnă coborârea în ochii noștri. Ea este mai mult decât a
refuza să ne luptăm pentru drepturile noastre. Deși El a fost
o Persoană atât de măreață, acest har a fost ilustrat de Hristos
cu prioritate. „Fiul omului n-a venit să I Se slujească, ci El să
slujească” (Matei 20:28); „Eu sunt în mijlocul vostru ca cel ce
slujește” (Luca 22:27). Iată-L pe Hristos împlinind datoria de
jos a spălării picioarelor ucenicilor Săi. El era singurul născut
în această lume care putea să-Și aleagă casa și circumstanțele
nașterii. Dar ce mustrare la adresa mândriei noastre nebunești
a fost alegerea făcută de El! Cititorul meu, cu adevărat trebuie
să învățăm de la El, dacă vrem ca această floare aleasă a Para-
disului să înflorească în grădina sufletelor noastre.

19

HRISTOS, PROFETUL

Domnul Isus a rostit o invitație minunată însoțită de o făgăduință prețioasă: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:28-29) – apoi a trecut la a face cunoscute condițiile acelei făgăduințe. El le-a spus celor care aveau conștiințele doborâte de povara vinovăției și care erau nerăbdători să găsească odihna sufletelor lor: „Veniți la Mine și odihniți-vă”. Odihna Lui nu poate fi obținută decât dacă acceptăm și satisfacem cerințele Sale, anume să luăm „jugul Lui” asupra noastră și să „învățăm de la El”. A lua jugul Lui Hristos asupra noastră înseamnă să supunem voințele noastre înaintea Lui, să ne predăm sub autoritatea Lui și să consimțim să fim conduși de El. Haideți să analizăm acum ce înseamnă să „învățăm de la El”.

Hristos este Profetul arhetipal, simbolizat de toți profeții Vechiului Testament. Doar El S-a calificat să ne facă cunoscută pe deplin voia lui Dumnezeu. „După ce le-a vorbit în chime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în

multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul” (Evrei 1:1-2). Hristos este Marele Învățător al Bise-ricii Sale, pe când toți ceilalți Îi sunt subordonați și sunt rân-duitți de El. „El i-a dat pe unii apostoli; pe alții, proroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desă-vârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos” (Efes. 4:11-12).

Hristos este Marele Păstor, Cel care Își hrănește turma, iar păstorii pe care El îi folosește se află sub autoritatea Lui și învață de la El, primind de la El hrana pentru turma lui Hris-tos. Hristos este Cuvântul personal în care și prin care sunt ilustrate perfecțiunile divine în chip minunat. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu; singurul Lui Fiu, care este în sinul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut” (Ioan 1:18). Astfel, trebuie să venim la Hristos pentru a fi învățați doctrina ce-rească și pentru a crește în credința noastră sfântă.

„*Învățați de la Mine*”. Hristos nu este doar portavocea fi-nală a lui Dumnezeu, Acela prin care voia divină este procla-mată pe deplin, ci El este în același timp marele Exemplu pus înaintea poporului Său. Hristos a făcut mai mult decât să pro-povăduiască adevărul, El devenind întruchiparea autentică a lui. El a făcut mai mult decât să rostească voia lui Dumnezeu, fiind exemplificarea personală a acesteia. Cerințele divine au fost prezentate și ilustrate perfect în caracterul și comporta-mentul Domnului Isus. În aceasta, El a diferit radical de toți cei dinaintea Lui, și de toți cei de după El. Viețile profeților

(Vechiul Testament) și ale apostolilor (Noul Testament) aruncă în jurul lor raze slabe de lumină, căci ei n-au fost decât niște reflectări ale adevăratei Lumini. Hristos este „Soarele neprihănirii” motiv pentru care este pe deplin îndreptățit să ne spună: „Învățați de la Mine”. În învățătura Lui n-a existat nicio eroare, în caracterul Lui n-a fost nici cea mai mărunță pată, iar în comportamentul Lui nici cea mai mică greșală. Viața pe care El a trăit-o stă înaintea noastră ca standard perfect al sfințeniei, ca model perfect pe care să îl urmăm.

Când vrăjmașii Lui L-au întrebat, „Cine ești Tu?”, El a răspuns: „Ceea ce de la început vă spun că sunt” (Ioan 8:25). Forța aceluia răspuns remarcabil, așa cum este exprimată în limba greacă, este ilustrată mai clar în dicționarul lui Bagster: „Tot ce v-am arătat deja”. Ca răspuns la interogarea lor, Fiul lui Dumnezeu a afirmat că El era în sens absolut și esențial ceea ce El a declarat și demonstrat de la bun început că este. El a vorbit despre „lumină”, și era acea Lumină. El a vorbit despre „adevăr”, și El era adevărul – întruparea, personificarea și exemplificarea adevărului. Nimeni altul nu putea spune cu adevărat „Eu sunt”. Copiii lui Dumnezeu pot spune adevărul și pot umbla în adevăr, dar ei nu sunt Adevărul. Hristos este! Un creștin poate face ca lumina lui să strălucească, dar nu el este Lumina. Hristos era Lumina, și în felul acesta vedem înălțată unicitatea Lui. „Îl cunoaștem pe Cel ce este adevărat” (1 Ioan 5:20); nu doar „pe Cel ce ne-a învățat adevărul”, ci pe „Cel ce este adevărat”.

Întrucât doar Domnul Isus putea emite această pretenție – Eu sunt „ceea ce de la început vă spun că sunt”, ca și cum ar fi spus că El este întruchiparea vie și exemplificarea personală a tot ceea ce a propovăduit, anume că El este Modelul perfect care noi să Îl urmăm – El a putut să spună, „învățați de la Mine”. „Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Deoarece noi purtăm Numele Lui, trebuie să imităm sfințenia Sa. „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11:1).¹ Cei mai buni dintre oameni rămân oameni chiar și în cea mai bună stare a lor. Oamenii își au erorile și greșelile lor, pe care și le recunosc fără rezerve, motiv pentru care, în lucrurile în care ei diferă de Hristos, și noi trebuie să fim diferiți de ei. Niciun om, oricât de înțelept sau sfânt ar fi, nu constituie și nu ne oferă regula perfectă pe care să o urmăm. Standardul perfecțiunii se găsește doar în Hristos. El este regula și standardul umblării fiecărui creștin. „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Fil. 3:12). Chiar dacă nu reușim să ne ridicăm la înălțimea învățaturii unui astfel de standard în această viață, ținta noastră nu ar trebui să fie deloc una inferioară.

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a

¹ O traducere care reflectă mai bine sensul original este „Călcați pe urmele mele atâta vreme cât și eu calc pe urmele lui Hristos”. – n.tr.

trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Și multe motive pot fi date drept dovezi în acest sens. Este zadarnic ca vreun om să pretindă că este creștin dacă nu dovedește acest lucru atât în dorința cât și în străduința lui de a urma exemplul pe care Hristos l-a lăsat poporului Său. Așa cum spuneau puritanii, „fie omul se îmbracă cu viața lui Hristos, fie leapădă Numele lui Hristos. Omul trebuie să-și dovedească mâna de creștin în faptele sfințeniei și ascultării, altfel limba și pretențiile de a fi creștin nu sunt credibile în niciun fel”. Dumnezeu Și-a predestinat poporul „să fie asemenea chipului Fiului Său” (Rom. 8:29). Lucrarea începe aici și va fi adusă la perfecțiune după moarte, însă acea lucrare nu va fi încheiată în Cer dacă ea nu a început pe Pământ.

„Putem mai degrabă să nădăjduim că am putea fi mântuiți fără Hristos decât să credem că suntem mântuiți fără a ne asemena cu Hristos” (John Flavel).

Această conformare practică între Fiul lui Dumnezeu și fiii Lui este indispensabilă relației dintre ei în har, adică relației dintre trup și Cap. Credincioșii sunt membrele unui organism viu al cărui Cap este Hristos, iar despre membre se spune următorul lucru: „Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Duh, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie Greci, fie robi, fie slobozi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Duh” (1 Cor. 12:13). Despre Hristos este scris: „El l-a pus totul sub picioare și l-a dat căpetenie peste toate lucrurile, Bisericii, care este trupul Lui, plinătatea Celui ce împlinește

totul în toți” (Efes. 1:22-23). Așa cum Hristos, Capul, este pur și sfânt, așa trebuie să fie și membrele. Un animal cu cap de om ar fi o monstruozitate. Pentru cei senzuali și păcătoși, a pretinde asemănarea și unirea cu Hristos înseamnă să-L reprezinte greșit înaintea lumii, ca și cum trupul Său tainic ar fi asemenea chipului lui Nebucadnețar, având capul din aur și picioarele din fier și lut (Dan. 2:32-33).

Această asemănare cu Hristos este ilustrată ca necesară rezultând din părtășia pe care toți credincioșii o au cu El în același Duh al harului și sfințeniei. Hristos este „cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Rom. 8:29), iar Dumnezeu L-a uns cu „un untdelemn de bucurie, mai presus de tovarășii Lui de slujbă” (Ps. 45:7). Acel untdelemn al bucuriei este o emblemă a Duhului Sfânt, iar Dumnezeu îi dă același lucru fiecăruia dintre tovarășii Lui. Acolo unde se găsește același Duh și același principiu de viață, acolo trebuie să fie produse aceleași roade și fapte, după măsura Duhului harului care a fost primită. Acesta este motivul pentru care Duhul Sfânt le este dat credincioșilor. „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului, și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3:18).

De asemenea, însăși onoarea lui Hristos cere conformarea creștinilor după exemplul Lui. În ce alt fel ar putea ei să le astupe gurile acelor care Îl resping pe Stăpânul lor și să apere Numele Lui binecuvântat de ocară lumii? Cum poate Înțelepciunea să Își apere copiii dacă nu în felul acesta? Cei răi nu

vor citi relatarea inspirată a vieții Sale din Scriptură, așa că este nevoie cu atât mai mult ca perfecțiunile Sale să fie puse înaintea lor în viețile copiilor Lui. Lumea vede ceea ce noi practicăm și aude ceea ce mărturisim. Atâta vreme cât nu există consecvență între pretențiile și practica noastră, nu-L putem glorifica pe Hristos înaintea unei lumi care Îl respinge.

Așadar, trebuie să existe o conformare interioară cu Hristos înainte de a exista o asemănare în exterior. Trebuie să existe o unire experimentală înainte de a exista una practică. Cum am putea să ne asemănăm cu El în faptele exterioare ale ascultării dacă nu ne asemănăm cu El în acele izvoare de unde decurg astfel de fapte? Trebuie să trăim în Duhul înainte de a umbla în Duhul (Gal. 5:25). „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Fil. 2:5), căci mintea trebuie să dicteze asupra tuturor celorlalte facultăți ale omului. De aceea, ni se spune că „umblarea după lucrurile firii pământești, este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace” (Rom. 8:6). Care a fost „gândul care era și în Hristos Isus”? A fost gândul abandonării Sale în devotament față de Tatăl. Faptul că noi trebuie să începem cu asemănarea interioară față de Hristos este evident din pasajul nostru, căci, după ce a spus, „învățați de la Mine”, El a adăugat imediat, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima”.

Trebuie să acordăm atenție ordinii stabilite de Domnul nostru în acest pasaj, unde El insistă că nu putem „învăța de la El”, în sensul avut în vedere aici, până nu am luat „jugul”

Lui asupra noastră, adică dacă nu ne-am predat ființele în mâna Lui. Hristos nu ne cheamă la o simplă învățare intelectuală de la El, ci la una experimentală, efecace și transformatoare. Pentru a obține acest lucru, trebuie să ne supunem complet înaintea Lui. John Newton sugera că mai există o relație între aceste două lucruri: nu doar că luarea jugului lui Hristos asupra noastră este o cerință indispensabilă pentru a învăța de la El, ci și învățarea noastră de la El constituie mijlocul rânduitor de El care să ne facă în măsură să putem purta jugul Său.

„*Învățați de la Mine*”. Nu trebuie să ne temem să venim la El după ajutor și învățătură, „căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Avem aici un motiv de încurajare. Nu trebuie să eziți să vii la El, căci înaintea ta este Creatorul Cerului și al Pământului, Împăratul împăraților și Domnul domnilor. El este Acela înaintea căruia toți îngerii Cerului se pleacă aducându-I laudă, și totuși este Prietenul păcătoșilor. El este în măsură să rezolve fiecare problemă a noastră și să ne dea putere chiar și atunci când suntem în cel mai slab punct al vieților noastre. Întrucât El este om și a avut toate sensibilitățile omului, El poate să fie milostiv față de „slăbiciunile noastre”.

„*Învățați de la Mine*”. Motivul pentru care aceste lucruri pot să pară dificile ține de mândria și nerăbdarea din inimile noastre. Pentru a remedia aceasta, trebuie să Îl luăm pe Hristos ca exemplu al nostru. El nu ne cere nimic altceva decât ceea ce El a împlinit înaintea noastră și în contul nostru,

și El marchează acea cale pentru noi, așa încât să putem vedea urmele pașilor Lui de-a lungul ei. Acesta este un argument puternic, o călăuzire suavă, jugul lui Hristos, jug pe care îl dă tuturor celor care Îl iubesc, și pe care l-a purtat El însuși. El nu este asemenea fariseilor, pe care i-a muștrat tocmai din acest motiv, căci ei puneau asupra oamenilor poveri grele, dificil de purtat, dar ei înșiși nu le mișcau nici măcar cu unul dintre degetele lor (Matei 23:4). Ești îngrozit de dificultățile care țin de mărturia ta, predispus să manifesti resentimente față de cei care ți se împotrivesc? Învață de la Isus, admiră și imită perseverența Lui: „Uitați-vă dar cu luare aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine” (Evrei 12:3). Fă o comparație între tine și El, între suferințele pe care El le-a îndurat și acelea la care ești chemat, și cu siguranță că vei fi rușinat atunci când te vei plânge. Admiră și imită blândețea Lui, căci atunci când oamenii s-au purtat rău cu El, Hristos nu S-a răzbunat. Când El a suferit, nu a amenințat pe nimeni, ci a plâns pentru vrăjmașii Lui și S-a rugat pentru ucigașii Lui. Să aveți același gând, care era și în Hristos Isus.

Ți se pare greu să umbli cu perseverență pe calea poruncilor Lui, mai ales în anumite situații, când înțelepciunea lumească și insistențele cărnii și sângelui se ridică cu putere împotriva ta? Învață de la Isus! El nu Și-a plăcut Lui Însuși (Rom. 15:3). El nu a considerat că era chemat la o viață sigură și ușoară, ci a dus până la capăt voia Tatălui Său ceresc. Cere-

I lui Isus să te întărească cu putere în suflet, așa încât să porți onorabil numele de ucenic al Lui, să te poți asemena Lui în fiecare aspect al vieții tale, și să strălucești ca lumina într-o lume întunecată și egoistă, spre gloria harului Său.

Ești ispitit să cârtești în situația acțiunilor providenței divine? Urmează-L pe Isus, Modelul tău. Atunci când suferințe de nedescris erau înaintea Lui, pe care avea să le îndure pentru păcătoși, El a spus: „Nu voi bea paharul, pe care Mi l-a dat Tatăl să-l beau?” (Ioan 18:11).

„Oare am putea să presupunem că noi putem să avem propria voință? Oare am putea să presupunem că noi avem permisiunea să mergem pe căile noastre? În special când reflectăm mai mult la faptul că suferințele Lui au fost suportate totalmente pentru noi, vom conștientiza că suferințele noastre sunt rânduite de El și au ca scop binele nostru, bunăstarea noastră spirituală și veșnică” (John Newton).

„*Învățați de la Mine*”. Hristos i-a învățat pe ucenicii Lui nu doar prin poruncă, ci și prin exemplu, nu doar prin vorbe, ci și prin viața Sa perfectă de ascultare față de voia Tatălui. Chiar în momentele când El rostea aceste cuvinte (Matei 11:29), Hristos purta „jugul” și era exemplul personal al blândeții și smereniei. Ce Învățător perfect este El, arătându-ne prin propria smerenie cum trebuie să se manifeste aceste haruri în practică! El nu S-a asociat cu nobilii și cu cei puternici, ci a făcut din pescari ambasadorii Lui, căutându-i pe oamenii

cei mai disprețuiți, așa încât a fost considerat „un prieten al vameșilor și al păcătoșilor” (Matei 11:19).

„Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”. Harurile cerești ale căror rădăcini alimentează toate celelalte trăsături duhovnicești din viețile noastre trebuie învățate doar de la Hristos. Facultățile și seminariile teologice nu ni le pot da, nici predicatorii și bisericile, și nici obsesia cu propria persoană. Ele pot fi învățate doar experimentându-le la picioarele lui Hristos, atunci când luăm jugul Lui asupra noastră. Ele pot fi învățate doar atunci când intrăm în părtășie cu El și când mergem pe urmele pașilor Lui, urmând exemplul pe care ni l-a lăsat. Ele pot fi învățate doar atunci când ne rugăm să ne asemănăm tot mai mult cu chipul Său și când, prin credință, căutăm puterea Duhului Său de a „face să moară faptele trupului” (Rom. 8:13).

Avem motive întemeiate să deplângem faptul că există atât de puțină blândețe și smerenie în noi! Ce mare nevoie avem să mărturisim deficiențele noastre lamentabile înaintea lui Dumnezeu. Totuși, simpla deplângere a acestei situații nu ne îmbunătățește starea cu nimic. Trebuie să mergem la rădăcina nebuliei noastre și să o judecăm. De ce am eșuat să învăț să practic aceste haruri cerești? A trebuit oare să se spună despre mine cum se spunea în vechime despre Israel: „Efraim... un junc nedepins la jug”? Nu pot „învăța de la El” cu adevărat decât după ce duhul meu mândru este zdrobit și voința mea este predată complet lui Hristos.

A lua jugul lui Hristos asupra noastră și a învăța de la El trebuie să fie o practică de zi cu zi. Creștinismul este mai mult decât un crez sau un cod etic - el înseamnă să ne conformăm practic chipului Fiului lui Dumnezeu. Atât de mulți oameni fac marea greșală de a presupune că a veni la Hristos și a lua jugul Lui constituie un act unic, singular, care poate fi făcut odată pentru totdeauna. Nicidecum! A veni la Hristos și a lua jugul Lui este o acțiune continuă și zilnică: „Apropiati-vă [iar și iar] de El, piatra vie” (1 Petru 2:4). Trebuie să continuăm așa cum am început. Creștinul matur, care se află pe cale de 50 de ani, are nevoie de Hristos la fel de urgent pe cât a avut în prima clipă când a fost convins de starea lui pierdută. El trebuie să ia zilnic jugul Lui și să învețe de la Hristos.

20

ÎN SLUJBA LUI HRISTOS

„*Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*” (Matei 11:30). Așa cum am subliniat, termenul *jug* este folosit figurativ, fiind simbolul slujirii. Un astfel de instrument pune alături boii pentru a ara terenul sau pentru a trage de o căruță, așa că ei lucrau pentru stăpânul lor. Textul nostru se referă la slujirea lui Hristos, prin contrast cu slujirea păcatului și a Satanei. Diavolul le promite supușilor lui o vreme măreață dacă vor urma îndemnul lui, însă ei descoperă mai devreme sau mai târziu cum „calea celor stricați este pietroasă” (Prov. 13:15). Păcatul înșală. El își amăgește victimele făcându-le să își imagineze că se bucură de libertate în timp ce se complac în poftele firii pământești. Când sănătatea șubredă le sugerează că ar face bine să își schimbe căile, ei descoperă că sunt legați de acele obiceiuri, legături pe care nu le pot rupe. Păcatul este un stăpân mai crud decât erau egiptenii pentru evrei. Slujirea Satanei aduce poveri mult mai grele decât a pus faraon vreodată asupra robilor lui. Prin contrast, Isus spune că

„jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară”.

Această afirmație a Mântuitorului poate fi continuarea cuvintelor cu care El deschide acest pasaj. Acolo, El i-a invitat pe cei trudiți și împovărați, ceea ce poate fi înțeles în două sensuri: cei care erau bolnavi de păcat și copleșiți de conștientizarea vinovăției lor, și cei care se trudiseră să satisfacă cerințele sfințeniei divine, și care erau zdrobiți de neputința lor de a face asta. Cei care caută să împlinească litera Legii lui Dumnezeu, în loc să o găsească „ușoară”, descoperă că ea este foarte grea, la fel cum cei care se străduiesc să își producă o neprihănire proprie pentru a câștiga stima din partea lui Dumnezeu, descoperă că este o sarcină grea, nu una ușoară.

„*Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară*”. Dar care este mai precis relația dintre acest verset și cele de dinaintea lui? La care dintre clauzele anterioare este conectat mai direct? N-am putut descoperi vreun comentator care să facă o încercare foarte specifică de a răspunde acestei întrebări. Credem că este înțelept să legăm aceste cuvinte de încheiere ale Răscumpărătorului de fiecare dintre cuvintele Lui anterioare. Astfel, „luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”.

Avem aici o încurajare care ne este adresată să venim, și dovida că El ne va da odihna. „Luați jugul Meu asupra voastră”:

nu trebuie să te temi să faci asta, „căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară”. „Și învățați de la Mine”, căci Eu nu sunt doar „blând și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre”, ci „jugul Meu este ușor”.

„*Căci jugul Meu este ușor*”. Termenul corespunzător din limba greacă este redat diferit în mai multe traduceri, precum „bun”, „plăcut”, „ușor”. Nu există nimic care să rănească sau să facă rău, ci mai degrabă el este plăcut atunci când îl porți. Unii au ridicat întrebarea dacă Hristos a vorbit aici în sens absolut sau relativ. Altfel spus, a descris El ce este acel jug în sine, sau cum este văzut jugul de către poporul Său? Eu cred că ambele sensuri sunt incluse aici. Cu siguranță că jugul sau slujirea lui Hristos este una ușoară și aducătoare de bucurie în sine, căci toate poruncile Lui sunt pline de înțelepciune și dragoste infinită, fiind gândite spre binele celor care le primesc. Departe de a fi un tiran aspru care impune sarcini grele doar de dragul de a-și manifesta autoritatea, Hristos este un Stăpân plin de har, care are în vedere bunăstarea și interesul cel mai înalt al supușilor Lui. Poruncile Lui nu sunt împovărătoare în ele însele, ci benefice. „Tatăl minciunii” este cel care afirmă că jugul lui Hristos este dificil și apăsător.

Însă aici nu avem de-a face doar cu ideea că jugul lui Hristos este „ușor” în sine, ci și cu faptul că el este așa în sensul sau în felul în care poporul Său îl percepe. Dacă ei fac ceea ce Hristos îi îndeamnă, așa va fi acest jug. Cei neregenerați consideră că jugul lui Hristos este greu și neplăcut, căci acesta lovește în

natura lor carnală. Slujirea lui Hristos este un chin pentru cei îndrăgostiți de lume și care își găsesc bucuria și fericirea în poftele ei pământești. Prin contrast, pentru acela a cărui inimă a fost captivată de Hristos, a se afla sub jugul Lui este un lucru plăcut. Dacă venim la Hristos pentru a fi înnoțiți zilnic prin harul Lui, pentru a ne supune proaspăt stăpânirii Sale; dacă stăm la picioarele Lui pentru a învăța de la El blândețea și smerenia; dacă ne bucurăm de părtășie spirituală cu El și beneficiem de odihna Lui, atunci orice ne va porunci El va fi un lucru încântător pentru noi și vom vedea noi înșine că „toate cărările ei [înțelepciunii] sunt niște cărări pașnice” (Prov. 3:17).

Creștinul poate descoperi aici cea mai concludentă dovadă că în inima lui a început o bună lucrare a harului. Cât de multe suflete sărmene sunt profund agitate în acest aspect. Ele se întreabă continuu: „Am fost oare convertit cu adevărat, sau mă aflu în starea mea firească?” Ele rămân într-un suspans inutil și perpetuu, pentru că nu aplică metodele biblice ale confirmării credinței lor. În loc să se măsoare prin standardul și regula Cuvântului, ei așteaptă o anumită senzație extraordinară în inima lor. Mulți au fost însă amăgiți în acest aspect, căci Satana poate produce emoții fericite în inimă și impresii profunde în minte.

Mult mai bună este mărturia unei conștiințe iluminate. Când judecăm lucrurile prin Cuvântul lui Dumnezeu, vedem că jugul lui Hristos este ușor.

Acest principiu funcționează în ambele direcții. Dacă descoperim practic că jugul lui Hristos este ușor și că povara Lui este ușoară, ce putem spune despre numărul uriaș al acelor creștini care, prin comportamentul lor, ilustrează adesea că slujirea Domnului pare împovărătoare? Am putea să concluzionăm că ei fac parte din acea categorie care au un nume că trăiesc, dar sunt morți, chiar dacă sunt membri ai bisericilor evanghelice? (Apoc. 3:1). Cu siguranță că nu putem accepta că Hristos ar fi făcut o afirmație falsă despre jugul Său. De aceea, ne rămâne o singură alternativă. Suntem obligați să îi privim ca străini de evlavie pe cei care consideră că viața de părtășie cu Domnul și dedicarea față de slujirea Lui ar fi plictisitoare sau grele.

Nu mă înțelegeți greșit. Noi nu susținem că viața creștină ar fi numai un covor de trandafiri, sau că, atunci când o persoană vine la Hristos și ia jugul Lui, necazurile ei se sfârșesc. Nicidecum. Dimpotrivă, într-un sens real, problemele abia atunci încep. Cuvântul lui Dumnezeu spune că „toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Tim. 3:12). Purtarea jugului lui Hristos ne unește cu El, iar unirea cu El ne duce în „părtășia suferințelor Lui” (Fil. 3:10). Membrii trupului lui Hristos sunt părtași experienței Capului lor. Lumea L-a urât și L-a persecutat, așa că îi urăște și pe cei care poartă chipul Lui. Cu cât umblăm mai aproape de Hristos, cu atât mai mult ne vom confrunta cu împotrivirea Satanei, căci mânia lui este provocată atunci când descoperă

că a pierdut încă unul dintre captivii lui.

Acela care vine cu adevărat la Hristos și ia jugul Său asupra lui nu doar stârnește ura Satanei și a lumii, ci devine și subiectul conflictelor interioare. Natura coruptă care a existat în el de la naștere nu este eliminată și nici rafinată atunci când el devine creștin. Ea rămâne neschimbată în el, însă acum el este conștient de prezența și de răutatea ei. Mai mult, acea natură rea se opune în fiecare clipă naturii sfinte pe care a primit-o la nașterea din nou. „Căci firea pământească pofteste împotriva Duhului, și Duhul împotriva firii pământești: sunt lucturi potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5:17). Pentru copilul lui Dumnezeu, această descoperire a plăgii din inima lui și a faptului că în interior există o împotrivire față de dorințele și aspirațiile sfinte constituie sursa unei tulburări profunde. De aceea, el își deplânge adeseori starea: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

Nu putem spune că viața creștină este una lipsită de nori, dar nu trebuie să avem impresia că soarta credinciosului este departe de a fi invidiată, și că starea lui ar fi mai rea decât a celui necredincios. Nicidecum. Dacă creștinul folosește sârguincios mijloacele rânduite de Dumnezeu, el va intra în posesia unei păci care întrece orice pricepere și va experimenta bucurii pe care cei lumești nu le pot înțelege. Lumea poate să se frământa și diavolul poate să răcnească împotriva creștinului, însă o conștiință iluminată, zâmbetul lui Dumnezeu, părtășia cu ceilalți

credincioși și siguranța veșniciei ce va fi petrecută alături de Preaiubitul său constituie o compensație bogată pentru cel credincios. Ce anume se găsește în jugul lui Hristos care stârnește o vrăjmășie atât de mare, și totuși credinciosul îl percepe ușor? Atunci când căutăm să răspundem acestei întrebări, facem bine dacă ne folosim întrucâtva de unele dintre ideile lui John Newton.

În primul rând, spune el, cei care poartă jugul lui Hristos acționează dintr-un principiu care face ca toate lucrurile să pară ușoare. Acesta este dragostea. Orice jug produce răni atunci când cel înjugat se împotrivesc, dar până și un jug din fontă va fi plăcut dacă va fi îmbrăcat cu lână. Aceasta face ca jugul lui Hristos să fie ușor pentru poporul Său. El este îmbrăcat în dragoste, dragostea Lui față de ei și dragostea lor față de El. Ori de câte ori șoldul devine rănit, privește la felul în care el este îmbrăcat. Așază potrivit îmbrăcămintea, și jugul nu va mai fi o povară pentru tine, la fel cum aripile nu sunt o povară pentru o pasăre, sau cum inelul de căsnicie nu este o povară pentru mire sau mireasă.

Scriptura vorbește despre perioada când Iacov i-a slujit unui stăpân aspru vreme de 7 ani pentru Rahela, și se spune că acești ani i s-au apărut câteva zile, „pentru că o iubea” (Gen. 29:20). Cât de diferit este când facem o sarcină dificilă, fie pentru un străin sau pentru un prieten drag, pentru un șef pretențios sau pentru o rudă apropiată! Dragostea face ca lucrarea cea mai dificilă să pară ușoară. Nu există dragoste ca a

acelui păcătos răscumpărat față de Cel care a murit în locul lui. Noi suntem gata să suferim mult pentru a căpăta dragostea aceluia pe care îl prețuim mult, chiar dacă nu suntem siguri de succes, dar când știm că dragostea este reciprocă, adăugăm putere la acea străduință. Credinciosul nu iubește cu incertitudine. El știe că Hristos l-a iubit înainte ca el să aibă câtuși de puțină dragoste pentru Mântuitorul. Da, Hristos l-a iubit chiar și atunci când inima lui era plină de vrăjmășie împotriva Sa. Această dragoste alimentează două motivații suave și eficiente în slujire:

O dorință de a fi plăcut Domnului. Iată întrebarea pe care dragostea o pune întotdeauna: ce pot face pentru a mulțumi, pentru a face fericit obiectul dragostei mele? Dragostea este întotdeauna gata să facă orice poate, și regretă că nu poate face mai mult. Nici timpul, nici greutatea și nici costul nu sunt lucruri care să îl oprească pe acela a cărui inimă este plină de o dragoste fierbinte. Prin contrast, lumea aceasta nu știe despre ce vorbim noi aici.

Oamenii lumești nu cunosc și nici nu apreciază principiile care îl motivează pe poporul lui Dumnezeu. Ei nu înțeleg de ce creștinul nu mai dorește să li se alăture în plăcerile păcatului, și ratează să vadă ce împlinire descoperă el în a citi Scriptura, în rugăciunea personală sau în închinarea comună. Oamenii din lume presupun că în mintea lui a intervenit vreo problemă, și îl îndeamnă să abandoneze astfel de exerciții plictisitoare, sfătuindu-l să le lase pentru cei care s-au apropiat de

mormânt. Față de toate acestea, credinciosul poate răspunde simplu: „Dragostea lui Hristos mă [con]strânge”.

O siguranță plăcută a acceptării. Ce diferit va fi când suntem în măsură să vedem dacă ceea ce facem va fi acceptat sau nu. Dacă avem motive să ne temem că acela pentru care facem un lucru nu apreciază eforturile noastre, vom găsi puțină bucurie în el și suntem ispitiți să abandonăm acel efort. Dar dacă avem motive sănătoase să credem că străduințele noastre vor fi întâmpinate cu un zâmbet de aprobare, cu cât mai ușoară ni se va părea truda și cu cât mai pregătiți vom fi să o facem cu toată puterea. Aceasta este încurajarea care îi stimulează pe ucenicii lui Hristos. Ei știu că El nu va trece cu vederea nici măcar cea mai neînsemnată slujire făcută în Numele Lui sau cea mai mică suferință îndurată de dragul Lui, căci până și un pahar cu apă rece dat în Numele Lui este considerat ca și cum I-ar fi fost dat direct lui Hristos: „Oricine vă va da de băut un pahar cu apă în Numele Meu, pentru că sunteți ucenici ai lui Hristos, adevărat vă spun că nu-și va pierde răsplata” (Marcu 9:41).

În al doilea rând, slujirea este și mai ușoară dacă este plăcută înclinațiilor și dorințelor noastre. Probabil că Esau ar fi făcut orice pentru a fi pe placul tatălui său, pentru a obține binecuvântarea. Dar nicio poruncă n-ar fi fost mai plăcută pentru el decât să fie trimis după vânat, pentru că era vânător (Gen. 25:27). Creștinul a primit de la Dumnezeu o natură nouă, fiind făcut „părtaș firii dumnezeiești” (2 Petru 1:4).

Așa cum acul magnetic se îndreaptă mereu către nord, principiul spiritual din cel credincios îi îndreaptă mereu atenția către Autorul lui. În consecință, Cuvântul lui Dumnezeu este hrana lui, părtășia cu El este dorința lui, poruncile lui Hristos sunt încântarea lui. Este adevărat, el încă suspină sub greutatea corupției interioare, dar aceasta face parte din povara păcatului, nu din jugul lui Hristos. El suspină pentru că nu poate să-L slujească mai bine. În măsura în care își folosește credința, creștinul se bucură de orice parte a jugului lui Hristos. Mărturisirea Numelui Lui este un privilegiu sfânt, poruncile Sale sunt un subiect de meditație folositoare, iar suferința de dragul lui Hristos este socotită o cinste înaltă.

În al treilea rând, povara lui Hristos este ușoară deoarece acelaia care o poartă îi este dat harul care îl susține. Slujirea în beneficiul unei persoane iubite ar fi impracticabilă dacă ai fi infirm sau neputincios. Tot așa, dacă ai fi șchiop, nu ai putea să faci o călătorie lungă pentru a-i sluji unui prieten, indiferent cât de drag ți-ar fi. Dar jugul lui Hristos este ușor în acest aspect, pentru că El îi dă suficientă putere celui care îl poartă. Ceea ce este dificil pentru carne și sânge, este ușor pentru har și credință. Este adevărat că, separat de Hristos, credinciosul „nu poate face nimic” (Ioan 15:5), dar la fel de adevărat este că el poate face „totul în Hristos”, care îl întărește (Fil. 4:13). Este adevărat că „flăcăii obolesc și ostenesc, chiar tinerii se clatină”, însă noi suntem asigurați divin că „cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc,

umblă, și nu ostenesc” (Isaia 40:30-31). Ce altceva am putea să cerem? Dacă nu suntem tari „în Domnul și în puterea tăriei Lui” (Efes. 6:10), este doar din cauza noastră.

Orice ne-ar cere Domnul să facem, dacă depindem de El în folosirea mijloacelor rânduite, mai mult ca sigur că El ne va echipa pentru a împlini lucrarea Lui. El nu este ca faraon, care să ne ceară să facem cărămizi, dar să nu ne dea paie pentru aceasta. Dimpotrivă, El promite: „Puterea ta să țină cât zilele tale” (Deut. 33:25). Moise se poate plânga, „eu nu sunt un om cu vorbirea ușoară”, dar Domnul îl asigură, „Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus” (Exod 4:10, 12). Pavel a recunoscut că nu „prin noi înșine suntem în stare să gândim ceva ca venind de la noi” și a adăugat că „destoinicia noastră, dimpotrivă, vine de la Dumnezeu” (2 Cor. 3:5). Astfel, oricare ar fi suferințele la care Domnul Își cheamă poporul să le îndure de dragul Lui, în mod cert El va da harul care să îl susțină. „Toată puterea... în Cer și pe Pământ” Îi aparține lui Hristos, motiv pentru care El poate să facă așa încât vrăjmașii noștri să fugă dinaintea noastră și să fim eliberați din gura leului. Chiar dacă El permite ca slujitorii Lui să fie bătuți și aruncați în închisoare, totuși cânteccele de laudă sunt puse în gurile lor (F.A. 16:25).

În final, faptul că jugul lui Hristos este ușor este dovedit și prin compensațiile bogate care îl însoțesc. Sub jugul păcatului ne-am cheltuit puterea pe lucruri care nu ne-au adus satisfacție, dar atunci când purtăm jugul lui Hristos, găsim

odihnă pentru sufletele noastre. Dacă trăim o viață în care vrem să îi fim pe plac eului și să căutăm propria onoare, ceea ce vom secera va fi pierzarea și ticăloșia.

Prin contrast, când ne lepădăm de noi înșine și Îl glorificăm pe Hristos, pacea și bucuria sunt ale noastre. Niciun om nu Îl slujește pe Hristos fără să fie răsplătit. În păzirea poruncilor Lui există o „răsplată mare” (Ps. 19:11) — nu ca o datorie, ci ca urmare a harului. Creștinul poate avea parte de multe lucruri care să îl întristeze, dar are lucruri mult mai multe care să îl înveselească și să îl conducă pe cale bucurându-se. El are acces neîngrădit la tronul de har, are parte de făgăduințe prețioase și de mângâierea Duhului Sfânt asupra sufletului său. El are un Prieten care îi este mai aproape decât un frate, un Tată iubitor care îi acoperă orice nevoie, ca și siguranța binecuvântată că, la ceasul rânduit, va merge într-o altă lume, unde nu mai există nici păcat și nici întristare, ci „bucurii nespuse” și „desfătări veșnice” (Ps. 16:11).

21

EXEMPLUL LUI HRISTOS

Atunci când oamenii s-au gândit dacă să Îl ia pe Hristos ca exemplu al lor, au făcut două greșeli grave. Este dificil să stabilim care dintre ele este mai rea și mai fatală. Mai întâi, cei care au ilustrat viața perfectă a Domnului Isus înaintea celor neconvertiți au spus că ei trebuie să Îl imite pentru a putea fi primiți de Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, ei au făcut din imitarea lui Hristos „calea mântuirii” pentru păcătoșii pierduți. Aceasta este o eroare gravă, căreia nu ne putem împotrivi cu suficientă hotărâre. Ea respinge depravarea totală și starea spirituală complet neajutorată a omului decăzut. Ea respinge necesitatea nașterii din nou. Ea anulează ispășirea accentuând viața fără pată a lui Hristos în detrimentul morții Sale jertfitoare. Ea înlocuiește credința cu faptele omului, eforturile creaturii cu harul divin, și lucrarea încheiată a Răscumpărătorului cu acțiunile imperfecte ale omului. Dacă cercetăm cu atenție Faptele Apostolilor și epistolele, vom observa că apostolii nu

au predicat niciodată imitarea lui Hristos ca fiind calea de a obține iertarea păcatelor și de a ne asigura pacea cu Dumnezeu.

Totuși, în ultimele generații, pendulul a fost dus la cealaltă extremă. Dacă, în urmă cu un secol, exemplul pe care Hristos l-a lăsat poporului Său a fost accentuat prea mult, cei din vremurile noastre ajung să îl minimizeze în importanță, și, chiar dacă i-au dat vreun loc în predicarea față de cei nemântuiți, loc pe care Scriptura nu îl susține, au ratat să îl accentueze înaintea creștinilor în măsura în care Scriptura o cere. Dacă cei din urmă cu un secol sunt acuzați că au folosit greșit exemplul lui Hristos în legătură cu îndreptățirea, noi ne facem vinovați de a fi ratat să îl folosim în legătură cu sfințirea. Deși este adevărat că perfecțiunile morale pe care Hristos le-a manifestat în decursul călătoriei Sale pământești sunt încă prezentate în multe locuri, auzim sau citim foarte rar despre cei care insistă că imitarea lui Hristos ar fi absolut esențială pentru păstrarea și mântuirea finală a credinciosului. Nu ar trebui ca marea majoritate a predicatorilor biblici să fie copleșiți de teama de a face o astfel de afirmație, ca să nu fie acuzați de legalism?

Domnul Isus Hristos nu este doar un model perfect și glorios al tuturor harurilor, sfințeniei, virtuții și ascultării, mai de preferat decât oricine altcineva, ci El este și singurul care atinge o astfel de perfecțiune. Scriptura ne arată că în viețile celor mai buni dintre cei sfinți există încă lucruri pe care

avem datoria să le evităm și lucruri pe care ar trebui să le urmăm. Există chiar momente când putem fi încurcați și ne este neclar dacă ar fi un lucru sigur să imităm sau nu astfel de oameni. Totuși, Dumnezeu ne-a oferit, în dragostea Lui, o regulă sigură care rezolvă această problemă. Dacă luăm aminte la ea, nu ne vom rătăci niciodată pe calea îndatoririlor noastre. Bărbații sfinți și femeile sfinte din Scriptură trebuie imitați doar în măsura în care ei înșiși s-au asemănat cu Hristos (1 Cor. 11:1). Cele mai bune dintre harurile lor și cele mai mari realizări în îndeplinirea îndatoririlor lor au fost pătate în diferite grade, însă în Hristos nu există nicio imperfecțiune, căci El nu a avut păcat și nu a păcătuit.

Hristos este nu doar Domnul perfect, ci și Omul model. De aceea, exemplul Lui este potrivit pentru toți credincioșii. Acest fapt remarcabil ne prezintă un aspect care nu a fost tratat cu atenția care i se cuvine. În persoana oricărui om, lucrurile cele mai distinctive sunt cele legate de rasa sau trăsăturile lui etnice. Chiar și cei mai deosebiți oameni pe care i-am cunoscut poartă cu ei în mod indubitabil semne ale eredității și mediului în care au trăit. Specificitățile rasiale sunt nepieritoare, pentru că putem vedea cum au fost unele persoane în cea mai profundă fibră a ființei lor. De exemplu, Luther a fost german, Knox scoțian, și, în ciuda inimii sale largi, Pavel era un evreu. Într-un contrast izbitor, Isus Hristos S-a ridicat deasupra eredității și a mediului Său de viață. Nimic local, trecător, național sau sectar nu l-a afectat personalitatea minunată.

Hristos este singurul Om cu adevărat unic. El aparține tuturor vârstelor și este înrudit cu toți oamenii, pentru că El este „Fiul Omului”. Acest lucru subliniază modelul universal pe care Hristos îl reprezintă ca exemplu pentru credincioșii din toate popoarele, ei toți putând găsi în El întruchiparea perfectă a idealului lor.

Acesta este cu adevărat un miracol și ilustrează perfecțiunea transcendentă din Omul Hristos Isus, lucru la care ne gândim foarte rar. Cât de remarcabil trebuie să fie ca un om convertit dintr-o țară anume să descopere în caracterul și comportamentul lui Hristos un model potrivit pentru el după cum este pentru un credincios dintr-o țară de la celălalt capăt al lumii. Cât de minunat că Hristos este exemplul potrivit pentru un convertit Zulu ca și pentru un născut din nou dintre germani! Nevoile lui Bacon și ale lui Isaac Newton au fost cu adevărat împlinite în Hristos în aceeași măsură în care au fost cele ale tânărului care a rămas anonim în istorie, dar care a spus: „Sunt un sărman păcătos, nimic altceva, dar Isus Hristos este totul în tot pentru mine”. Cât de remarcabil că exemplul lui Hristos este la fel de potrivit pentru credincioșii din secolul 20 pe cât a fost pentru cei din primul secol, și că El este potrivit pentru un copil creștin pe cât este pentru bunicul său.

El este rânduit de Dumnezeu tocmai cu acest scop. Un obiectiv pentru care Dumnezeu Și-a trimis Fiul să Se facă trup și să locuiască în această lume a fost ca El să fie un exemplu în

natura noastră trupească, adică a fost asemenea nouă în toate lucrurile, cu excepția păcatului. Astfel, El a demonstrat înaintea noastră acea înnoire după chipul Său în noi și ne-a arătat ce este ascultarea sfântă pe care o cere de la noi. Un astfel de exemplu a fost necesar așa încât să nu rătăcim niciodată în ce privește voia lui Dumnezeu manifestată în poruncile Lui, ci să avem o ilustrare glorioasă a lor înaintea ochilor noștri. Niciunul dintre aceste lucruri nu ne putea fi dat pe o altă cale decât în natura noastră. Natura îngerilor nu era potrivită pentru un astfel de exemplu de ascultare, mai ales în practicarea acelor haruri de care avem o nevoie specială în această lume. Ce exemplu puteau să ne ofere îngerii în răbdarea în suferințe, dacă natura lor este incapabilă de astfel de lucruri? Nu putem avea un exemplu perfect în natura noastră, ci doar în Cel care a fost sfânt și „despărțit de păcătoși” (Evrei 7:26).

Există multe pasaje ale Scripturii care ni-L prezintă pe Hristos ca Exemplu și Model al credinciosului: „Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29) — învățați din cursul vieții Mele și din cuvintele Mele. „După ce Și-a scos toate oile, merge înaintea lor; și oile merg după El, pentru că Îi cunosc glasul” (Ioan 10:4) — El nu cere de la noi nimic altceva decât ceea ce El a împlinit în propria Persoană. „Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13:15). „Dumnezeul răbdării și al mângâierii să vă facă să aveți aceleași simțăminte unii față de alții, după pilda lui Hristos Isus” (Rom.

15:5). „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Fil. 2:5). „Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre” (Evrei 12:1-2). „În adevăr, ce fală este să suferiți cu răbdare să fiți palmuiți, când ați făcut rău? Dar dacă suferiți cu răbdare când ați făcut ce este bine, lucrul acesta este plăcut lui Dumnezeu. Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:20-21). „Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6).

Exemplul este adeseori mai bun decât porunca. De ce? Pentru că o poruncă este mai mult sau mai puțin un lucru abstract, în timp ce exemplul prezintă înaintea noastră punerea concretă, în practică, a acelei porunci. De aceea, exemplul are un potențial mai mare de a atrage mintea spre imitare. Comportamentul acelor care ne sunt apropiați exercită o influență considerabilă asupra noastră, fie spre bine, fie spre rău. Realitatea aceasta este recunoscută clar și în Scriptură. De exemplu, suntem îndemnați următorul lucru: „Nu te împrieteni cu omul mânios și nu te însoți cu omul iute la mânie, ca nu cumva să te deprinzi cu cărările lui și să-ți ajungă o cursă pentru suflet” (Prov. 22:24-25).

Iată motivul pentru care Dumnezeu le-a poruncit evreilor să-i distrugă complet pe toți locuitorii din Canaan, așa încât să nu învețe să imite căile lor rele și să nu fie contaminați de exemplul lor (Deut. 7:2-4). În sens contrar, exemplul celor

evlavioși exercită o influență în bine, motiv pentru care ei sunt denumiți „sarea Pământului” (Matei 5:13).

În strânsă legătură cu acest principiu, Dumnezeu a rânduit ca imitarea caracterului și a comportamentului lui Hristos să fie un mijloc special pentru creșterea în sfințenie a poporului Său. Atunci când inimile copiilor Lui contemplă la ascultarea Sa sfântă, acest lucru are o eficacitate specială în creșterea lor în har, dincolo de orice alte exemple ar avea. Până și mântuirea vine asupra noastră când privim la Domnul Isus prin credință. „Întoarceți-vă la Mine, și veți fi mântuiți toți cei ce sunteți la marginile Pământului” (Isaia 45:22). Hristos este prezentat înaintea păcătosului în Evanghelie, alături de făgăduința că, oricine va privi la El cu credință, nu va pieri, ci are viața veșnică (Ioan 3:14). Acesta este un lucru special rânduit de Dumnezeu, și este făcut eficace prin Duhul Sfânt în beneficiul tuturor celor care cred. Tot astfel, Hristos este prezentat înaintea sfinților ca Marele model de ascultare și Exemplu de sfințenie, alături de făgăduința că, atunci când ei privesc la El în felul acesta, vor fi schimbați după chipul Său (2 Cor. 3:18). Răspunsul pe care noi îl manifestăm față de acest mijloc rânduit de Dumnezeu este privit ca o creștere în evlavie.

CE IMPLICĂ IMITAREA LUI HRISTOS

Dar haideți să trecem la detalii: ce anume implică imitarea lui Hristos de către sfinți? *În primul rând*, acest lucru presupune că ei sunt deja regenerați. Inimile ucenicilor Lui trebuie

să fie sfințite înainte ca viețile lor să poată fi conformate după chipul Său. Duhul și principiul ascultării trebuie să existe în suflet înainte de a putea avea loc o imitare exterioară a practicii lui Hristos. Această ordine este statuată clar în Scriptură: „Le voi da o altă inimă, și voi pune un duh nou în voi. Voi lua din trupul lor inima de piatră, și le voi da o inimă de carne, ca să urmeze poruncile Mele, să păzească și să împlinească legile Mele; și ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor” (Ezec. 11:19-20). Acela care se află încă în lanțurile fărădelegii și în groapa pierzării n-are nicio dorință după lucrurile spirituale. De aceea, pomul trebuie să fie făcut bun înainte de a putea produce roade bune. Trebuie mai întâi să trăim în Duhul, pentru ca apoi să umblăm în Duhul (Gal. 5:25). Ai putea foarte bine să îl îndemni pe etiopian să își schimbe pielea sau pe leopard să scape de petele de pe blana lui, căci vei avea același succes ca atunci când îl vei chema pe cel neconvertit să urmeze exemplul pe care Hristos l-a lăsat pentru poporul Său.

În al doilea rând, imitarea lui Hristos denotă clar că niciun creștin nu poate să își ducă viața sau să acționeze după propria voie. Cei care sunt o lege pentru ei înșiși acționează în sfidare față de Cel Preaînalt. „Știu, Doamne, că soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului, când umblă, să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23). Omul poate foarte bine să își dorească să fie propriul creator după cum își dorește să fie propria călăuză. Niciun om nu are, însă, înțelepciune suficientă pentru a se călăuzi pe sine. Când ne naștem

din nou, devenim conștienți de această realitate. Inimile noastre mândre sunt smerite și voințele noastre rebele sunt frânte, aceea fiind clipa începând de la care simțim nevoia de a fi călăuziți de un Altul. Strigătul inimii convertite este acesta: „Doamne, ce vrei să fac?” (F.A. 9:5). Și răspunsul Lui pentru noi este: urmează exemplul pe care ți l-am lăsat, învață de la Mine, și trăiește cum am trăit Eu.

În al treilea rând, dacă această imitare a lui Hristos implică în mod clar că niciun om nu poate pretinde că este propriul stăpân, la fel de evident este că, indiferent cât de înțelept sau sfânt ar fi, niciun creștin nu are dreptul și nu este calificat să stăpânească peste alții. Doar Hristos este rânduit și potrivit să fie Domn al poporului Său. Este un adevăr ceea ce citim în Cuvânt, anume „să nu vă leneviți, ci să călcați pe urmele celor ce, prin credință și răbdare, moștenesc făgăduințele” (Evrei 6:12) și să „ascultați de mai marii voștri, și fiți-le supuși, căci ei priveghează asupra sufletelor voastre, ca unii care au să dea socoteală de ele” (Evrei 13:17).

Totuși, aceste îndemnuri trebuie înțelese în contextul subordonării față de exemplul lui Hristos. Cei mai buni oameni rămân oameni chiar și în cele mai bune circumstanțe ale vieților lor. Ei își au propriile erori și greșeli și, acolo unde diferă de Hristos, datoria noastră este să fim diferiți de ei. Este foarte important să ne fie clar acest lucru, căci multe lucruri rele au rezultat din a le permite unora să îi lipsească pe alții de o parte vitală a libertății lor legitime.

Aici nu sugerăm nicidecum că Scriptura ne-ar permite un fel de democrație bisericească, căci așa ceva ar fi la fel de departe de adevăr pe cât este ierarhia romano-catolică la cealaltă extremă. Dumnezeu a pus prezbiteri în biserică, iar membrilor ei li se poruncește să asculte de aceștia. Totuși, slujba lor este una administrativă, nu una legislativă, așa încât datoria lor este să întărească poruncile lui Hristos, nu să inventeze reguli proprii. Pavel a afirmat: „Nu doar că am avea stăpânire peste credința voastră; dar vrem să lucrăm și noi împreună la bucuria voastră; căci stați tari în credință” (2 Cor. 1:24); iar Petru le-a spus prezbiterilor să conducă „nu ca și cum ar stăpâni peste cei ce le-au căzut la împărțeală, ci făcându-se pilde turmei” (1 Petru 5:3). Chiar dacă a fost umplut cu o mare măsură de duh de înțelepciune și sfințenie, Pavel nu merge mai departe decât este cuvenit: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos” (1 Cor. 11:1).¹

În al patrulea rând, imitarea lui Hristos ne sugerează clar că adevăratul creștinism este foarte strict și precis, nepermițând în niciun fel trăirea ușuratică sau complacerea în poftele firii pământești. Acest lucru trebuie accentuat mai ales în vremurile noastre, când vedem răspândindu-se peste tot o trăire ușuratică. Oamenii presupun că ei pot fi ucenici ai lui Hristos, dar că ar putea să ignore calea pe care El a mers. Ei își închipuie că pot să ocolească sarcina neplăcută a lepădării de

¹ O traducere care reflectă mai bine sensul original este „Călcați pe urmele mele atâta vreme cât și eu calc pe urmele lui Hristos”. – n.tr.

sine, și totuși să ajungă în Cer. Ce amăgire! Nevoia vitală a imitării atente a lui Hristos exclude orice fel de trăire ușuratică și respinge pretenția oricărui om de a fi un adevărat creștin, dacă nu ia aminte la exemplul Lui. Nici trăirea lumească și nici complacerea în voia proprie nu își poate găsi vreo protecție sub aripile Evangheliei. Regula neschimbătoare, obligatorie pentru toți cei ce pretind că sunt ai Lui, este aceasta: „Oricine rostește Numele Domnului, să se depărteze de fărădelege” (2 Tim. 2:19). Orice om trebuie fie să urmeze exemplul lui Hristos, fie să înceteze să pretindă că Îi aparține. El trebuie fie să meargă pe calea sfințeniei, fie toate cuvintele lui atent alese prin care sugerează că este credincios sunt lipsite de valoare.

În al cincilea rând, imitarea lui Hristos implică în mod necesar că până și cei mai buni oameni vor avea eșecurile și petele lor. Dacă viața lui Hristos este modelul nostru, atunci până și cel mai sfânt dintre ucenicii Lui este obligat să admită că nu atinge cu totul acest standard al responsabilității, și asta nu doar în câteva detalii, ci în fiecare aspect. Caracterul și viața Domnului Isus au fost fără pată și fără zbârcitură. De aceea, ele sunt atât de sus față de realizările noastre sărmane, încât ne umplem de rușine atunci când încercăm să ne comparăm cu El. Oamenii religioși satisfăcuți cu ei înșiși găsesc o plăcere în a se compara cu alții, așa cum făcea fariseul atunci când se uita la vameș. Sufletele amăgite, care presupun că sfințenia creștină constă în a se compara cu vreun

standard al perfecțiunii inventat de oameni, ar putea să se mândrească cu faptul că ar fi primit „a doua binecuvântare”, sau că ar avea „plinătatea ori botezul Duhului Sfânt”, însă toți cei care se compară onest cu perfecțiunile lui Hristos vor găsi un motiv suficient pentru a se smeri.

Acesta este un aspect de o importanță practică uriașă. Dacă îmi pun batista pe o masă de culoare închisă, ea ar putea să pară că este fără pată, dar dacă o așez pe un strat de zăpadă proaspăt căzut, imperfecțiunea albului batistei mele va ieși la iveală imediat. Dacă îmi compar viața cu aceea predicată de anumiți susținători ai „vieții victorioase”, aș putea concludi-o că am o trăire acceptabilă. Dar dacă mă compar cu sânguiniță cu standardul exemplului lui Hristos, va trebui să recunosc imediat, asemenea lui Petru din vechime, că nu fac altceva decât să Îl urmez „de departe”. Cu siguranță că nimeni n-a fost mai prolific în sfințenie și mai precis în ascultare decât Pavel, și totuși, când el s-a comparat cu Hristos, n-a avut altceva de spus decât aceasta: „Nu că am și câștigat premiul, sau că am și ajuns desăvârșit; dar alerg înainte, căutând să-l apuc, întrucât și eu am fost apucat de Hristos Isus” (Fil. 3:12).

În al șaselea rând, imitarea lui Hristos ca Model al nostru implică în mod clar sfințenia Lui inegalabilă, anume că sfințenia Lui este cu mult superioară sfințeniei tuturor făpturilor existente în Univers. De aceea, cea mai mare ambiție a creștinului este aceea de a se conforma chipului lui Hristos

(Fil. 3:10). Hristos are o dublă perfecțiune: o perfecțiune a Ființei, și o perfecțiune a faptelor Sale. Viața Lui trăită pe Pământ ne oferă regula perfectă, pentru că în aceasta nu a existat nici măcar o pată sau greșeală. El a fost „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși” și avem în El un astfel de Mare Preot (Evrei 7:26). În acest sens, conformarea creștinilor cu exemplul lui Hristos este deopotrivă testul și măsura tuturor harurilor lor. Cu cât se apropie cineva mai mult de acest Model, cu atât se apropie mai mult de perfecțiune.

În final, imitarea lui Hristos de către creștini, sub pedapsa invalidității pretențiilor lor de a fi părtași lui Hristos în vreun fel mântuitor, denotă în mod necesar că sfințirea și ascultarea sunt dovezile îndreptării și ale acceptării noastre înaintea lui Dumnezeu. Siguranța biblică nu poate fi obținută fără o ascultare sinceră și strictă. „Lucrarea neprihănirii va fi pacea, roada neprihănirii: odihna și liniștea pe vecie” (Isaia 32:17), nicidecum trăirea superficială și lumească.

„Noi nu avem siguranța spre sfințirea noastră, ci întotdeauna pe calea sfințirii. Oamenii pot vorbi mult despre pecetuirile nemijlocite și despre mângâierile Duhului, ignorând sfințenia sau ascultarea, însă eu sunt convins că, oricare ar fi amăgirea pe care și-ar putea-o însuși în acest fel, adevărata pace și mângâiere se găsesc și sunt de așteptat să fie găsite doar aici” (John Flavel, căruia îi sunt mult îndatorat pentru aceste 7 puncte).

„Și la aceasta ați fost chemați; fiindcă și Hristos a suferit

pentru voi, și v-a lăsat o pildă, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Noi am văzut că viața perfectă a lui Hristos este nu doar potrivită să fie modelul adecvat al sfințeniei și ascultării pe care poporul Lui să o imite, ci și că Dumnezeu a rânduit-o în mod expres cu acest scop. Astfel, noi avem o regulă sigură după care să trăim, Legea lui Dumnezeu fiind transpusă în termeni concreți, iar cerințele ei fiind așezate înaintea noastră printr-o ilustrare personală. De asemenea, viața Lui are ca scop smerirea inimilor noastre mândre, prin a ne descoperi cât de departe ne aflăm când ne comparăm cu standardul neprihănirii lui Dumnezeu. Mai mult, Dumnezeu a rânduit ca exemplul lui Hristos să fie urmat de poporul Lui, pentru ca Fiul Său să fie onorat de copiii Lui, pentru ca ucenicii Lui să se deosebească de această lume, și pentru ca ei să facă dovada realității pretenției lor de credincioși. De aceea, imitația lui Hristos nu este o chestiune opțională, ci obligatorie.

În acest aspect există o dificultate reală cu care se confruntă cei care caută harul cu sinceritate pentru a lua aminte la această poruncă divină. În ce aspecte specifice trebuie să Îl privim pe Hristos ca Modelul nostru? Toate lucrurile scrise despre El în Sfânta Scriptură sunt spre învățătura noastră, dar nu pe toate trebuie să le imităm. Există unele lucruri pe care Hristos le-a făcut ca Dumnezeu; de exemplu, El a făcut minuni. „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu de asemenea lucrez... În adevăr, după cum Tatăl înviază morții și le dă viață, tot așa și Fiul îi dă viață cui vrea” (Ioan 5:17, 21). „Dar, ca să

știți că Fiul omului are putere pe Pământ să ierte păcatele, ,Scoală-te', i-a zis El slăbănogului, ,ridică-ți patul și du-te acasă” (Matei 9:6). Nici măcar apostolii nu au făcut vreodată astfel de lucruri în numele lor sau prin puterea lor. Mai apoi, ca Mijlocitor, El a făcut lucrări meritorii, ispășind păcatele poporului Său și „aducând neprihănirea veșnică” (Dan. 9:24) pentru ei, obținând îndreptățirea și împăcarea lor. Tot așa, mijlocirea Lui asigură acum păzirea lor. Niciun alt om nu poate face nimic meritoriu în acest sens, căci, în cel mai bun caz, noi toți nu suntem decât „robi netrebnici” (Luca 17:10).

Chiar ca Om, Hristos a făcut lucruri extraordinare care nu sunt lăsate în Cuvânt pentru ca noi să le imităm, cum ar fi faptul că a postit 40 de zile și nopți, a mers pe apă, a petrecut o întreagă noapte în rugăciune (Luca 6:12) – și nu citim în Scriptură despre altcineva care să facă aceste lucruri. Astfel, El a făcut anumite lucrări temporare, specifice vremurilor când El a trăit, pe care nu suntem chemați să le imităm, cum ar fi faptul că a fost tăiat împrejur și că a păzit Paștele.

De aceea, care sunt lucrurile în care suntem chemați să Îl imităm pe Hristos?

În primul rând, trebuie să Îl imităm în toate acele îndatoriri morale care sunt cerute dintotdeauna și de la toți oameanii, care nu sunt nici extraordinare și nici temporare, și care sunt însumate în a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima și pe aproapele nostru ca pe noi înșine. *În al doilea rând*, trebuie

să Îl imităm în responsabilitățile care țin de chemarea fiecăruia dintre noi: copiii trebuie să asculte de părinții lor (Luca 2:51), cetățeni fiind, să ne plătim taxele (Matei 17:27), iar slujitorii să propovăduiască Evanghelia cu sârguință (Luca 8:1) și credincioșe (Evrei 3:2). *În al treilea rând*, trebuie să Îl imităm în toate lucrurile la care suntem chemați, când avem oportunități și motive legitime în acest sens (Matei 12:12; Ioan 8:59).

Asemănarea credinciosului cu Hristos trebuie să corespundă stărilor prin care El a trecut. Mai întâi, Hristos Isus a intrat în lume într-o stare smerită, și abia după aceea L-a răsplătit Dumnezeu înălțându-L, iar El a rânduit ca membrele să se asemene Capului lor. Ele sunt chemate să îndure suferințe înainte de a intra în slava promisă.

Ucenicii Domnului Isus trebuie să experimenteze o măsură de împotrivire, persecuție, ură și neazuri, iar ei fac acest lucru având în același timp nădejdea unei vieți viitoare mai bune. În aceasta, ei nu fac altceva decât să Îl urmeze pe Cel ce este „Căpetenia mântuirii lor”, Cel care îi desăvârșește prin suferințe (Evrei 2:10). Dumnezeu însuși a spus că, „dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El. Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu El” (2 Tim. 2:11-12).

Această ordine este inevitabilă: „Purtăm întotdeauna cu noi, în trupul nostru, omorârea Domnului Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru” (2 Cor. 4:10).

În același fel, creștinul este chemat să se conformeze acțiunilor speciale ale mijlocirii lui Hristos, adică moartea și învierea Lui. Acestea sunt de o importanță deosebită, căci ele nu ne sunt lăsate doar ca obiect al meditației, ci și ca mijloace care să ne influențeze în moartea noastră față de păcat și în trăirea în sfințenie. Dovada acestui fapt rezultă din acele efecte ale harului în noi care sunt atribuite acțiunilor mijlocirii lui Hristos care le corespund cel mai bine. Astfel, omorârea păcatului de către noi este asemănată răstignirii lui Hristos (Gal. 2:20); învierea noastră este asemănată învierii Lui (Fil. 3:10); iar concentrarea gândurilor noastre asupra lucrurilor cerești este asemănată înălțării Lui (Fil. 3:20) – așa încât toate aceste acțiuni ale lui Hristos sunt dovedite și reflectate în poporul Lui. Noi murim față de păcat așa cum Hristos a murit ca plată pentru păcat. Dacă vrem să vorbim și mai specific, noi suntem chemați să ne asemănăm lui Hristos în harurile Lui. Toate harurile și virtuțile Duhului au fost ilustrate în cea mai strălucitoare lumină și glorie în viața lui Hristos de pe Pământ. În primul rând, puritatea și sfințenia vieții Lui este prezentată ca model glorios pe care sfinții să îl imite. „Oricine are nădejdea aceasta în El, se curăță, după cum El este curat” (1 Ioan 3:3). Înainte de a trece la detalii în acest sens, haideți să subliniem lucrurile în care Hristos este unic și dincolo de abilitatea noastră de a-L imita. În esența ființei Sale, El a fost sfânt, căci El este „Sfântul lui Dumnezeu” (Marcu 1:24). El a venit imaculat în această lume, curat de orice fel de pată și de

orice urmă de corupție – „Sfântul care Se va naște din tine” (Luca 1:35). Apoi El a fost sfânt în mod eficace, El fiind Acela care îi face sfinți pe alții. Prin suferințele și sângele Lui, El a deschis un izvor „pentru păcat și necurăție” (Zah. 13:1). De asemenea, El este infinit de sfânt pentru că este Dumnezeu, astfel că sfințenia Lui ca Mijlocitor nu are margini, întrucât El a primit Duhul fără măsură (Ioan 3:34). În aceste aspecte particulare, El este inimitabil.

Dincolo de aceste excepții, sfințenia lui Hristos rămâne un model pentru noi. El a fost cu adevărat sfânt, fără pretenții nesuținute și nu într-un fel fictiv. Când prințul acestei lumi L-a ispitit, n-a putut găsi nimic defectuos în El (Ioan 14:30). Hristos era ca aurul curat. Fariseul poate pretinde că este sfânt, dar sfințenia lui este doar una exterioară. Sfințenia creștinului trebuie să fie una autentică, sinceră, fără disimulări. Hristos a fost sfânt în toate lucrurile și în toate momentele. Același sfințenie exemplară a caracterizat întreaga Sa viață, de la început și până la sfârșit, și la această țintă sunt chemați și ucenicii Lui. „După cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1:15). O, și ce inconsecvențe avem de deplâns, văzând că o clipă a vieții noastre este cerească, cealaltă pământească!

HRISTOS – MODELUL CREȘTINULUI

În primul rând, Hristos a fost exemplar de sfânt, un model pentru toți cei ce s-au apropiat de El, atât de sfânt încât

chiar și cei care au fost trimiși să Îl aresteze au trebuit să se întoarcă la stăpânii lor și să spună că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:46). Iar noi suntem chemați să Îl imităm și în această privință. Sfinții din Tesalonic au fost lăudați pentru că ei erau „o pildă pentru toți credincioșii din Macedonia și din Ahaia. În adevăr, nu numai că de la voi Cuvântul Domnului a răsunat prin Macedonia și Ahaia, dar vestea despre credința voastră în Dumnezeu s-a răspândit pretutindeni, așa că n-avem nevoie să mai vorbim de ea” (1 Tes. 1:7-8). Nimeni nu trebuie să plece din compania noastră decât fie convins de păcatele lui, fie zidit în credință. Hristos a fost de o sfințenie strictă. Provocarea Lui a fost aceasta: „Cine dintre voi Mă poate dovedi că am păcat?” (Ioan 8:46). Nici cel mai atent și mai neprietenos ochi nu putea găsi o cât de neînsemnată greșală în acțiunile Sale. Și aici este datoria noastră să Îl imităm pe Hristos: „Să fiți fără prihană și curați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină, în mijlocul unui neam ticălos și stricat, în care străluciți ca niște lumini în lume” (Fil. 2:15).

În al doilea rând, ascultarea lui Hristos de voia Tatălui Său este la rândul ei un model de imitat pentru creștini. „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus... S-a făcut ascultător până la moarte” (Fil. 2:5, 8). Ascultarea lui Hristos a fost necondiționată, voluntară și neforțată. „Atunci am zis: Iată-Mă că vin! - în sulul cărții este scris despre Mine - vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Ps. 40:7-8). El nu S-a răzgândit

mai târziu, când a suferit atât de dureros în împlinirea voci Tatălui. „Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața” (Ioan 10:17). Tot așa, creștinul este chemat să meargă pe urmele lui Hristos, nu cărtind și nu considerând că poruncile lui Dumnezeu ar fi apăsătoare. Ascultarea noastră trebuie să fie caracterizată de bucurie, dacă vrem să fie acceptată de Domnul. Priviți la supunerea Lui perfectă în grădina Ghetsimani. Și aici El ne-a lăsat un exemplu. Noi suntem chemați să nu cărtim nici măcar în fața celor mai „neplăcute” sarcini la care Dumnezeu ne cheamă. Fericit este creștinul care poate spune asemenea apostolului: „Eu sunt gata nu numai să fiu legat, dar chiar să și mor în Ierusalim pentru Numele Domnului Isus” (F.A. 21:13).

Ascultarea lui Hristos a fost cu totul altruistă. Ea a fost făcută fără obiective egoiste, ci numai spre gloria lui Dumnezeu. „Eu Te-am proslăvit pe Pământ, am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17:4). Hristos nu a căutat aprecierea oamenilor, ci marea dorință a sufletului Lui a fost aceasta: „Tată, proslăvește Numele Tău!” (Ioan 12:28). Această trăsătură trebuie să caracterizeze și ascultarea noastră. „Fiecare dintre voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora” (Fil. 2:4). Răurile ascultării lui Hristos au curs din izvorul dragostei Lui pentru Dumnezeu. „Să cunoască lumea că Eu Îl iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14:13). Fie ca același lucru să poată fi spus și despre noi, căci ascultarea lipsită de dragoste nu are nicio valoare înaintea lui

Dumnezeu. Ascultarea lui Hristos a fost constantă, până la ultima suflare. Și de la noi este cerut să nu „obosim în facerea binelui” (Gal. 6:9). „Fii credincios până la moarte” (Apoc. 2:10).

În al treilea rând, lepădarea de sine a lui Hristos este modelul credinciosului. „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, și să Mă urmeze” (Matei 16:24). Chiar dacă suntem chemați la o asemănare cu Hristos în acest sens, este clar că nu putem ajunge la un echivalent exact. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi” (2 Cor. 8:9). Cine poate măsura lucrurile la care Hristos a renunțat pentru noi, spre slava lui Dumnezeu și din dragostea pe care le-a purtat-o aleșilor Lui? Cât de neînsemnat este cel mai mare sacrificiu pe care suntem chemați să îl facem prin comparație cu El! Hristos nu avea nicio obligație de a Se lepăda de Sine pentru noi, dar El a pus asupra noastră cea mai categorică obligație de a ne lepăda de noi înșine de dragul Lui. Chiar dacă nu S-a aflat sub vreo obligație, El S-a lepădat de Sine de îndată, neopunându-Se nici în cele mai severe părți din aceasta. Așadar, haideți să nu se spună despre noi aceasta: „Toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos” (Fil. 2:21). Să nu permitem ca eul să fie iubit, gădilat și stârnit, ci mai degrabă lepădat și dat morții, căutând să fim plăcuți lui Hristos și proslăvindu-L, căci aceasta este marea noastră lucrare.

În al patrulea rând, acțiunea și sârguința lui Hristos în împlinirea lucrării lui Dumnezeu care I-a fost încredințată este un model pentru toți credincioșii. Despre El s-a spus că „umbla din loc în loc și făcea bine” (F.A. 10:38). Ce lucrare glorioasă a împlinit Hristos într-un timp atât de scurt! Aceasta a fost o lucrare pe care o vom sărbători de-a lungul întregii veșnicii prin laudele aduse de cei răscumparați, o lucrare către care El Și-a îndreptat toată inima. „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis și să împlinesc lucrarea Lui” (Ioan 4:34). Aceasta a fost o lucrare în care El nu a fost niciodată ezitant, în ciuda celei mai mari împotriviri. Timpul scurt pe care l-a avut la dispoziție L-a stârnit la cea mai mare sârguință. „Cât este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9:4). El a folosit toate oportunitățile și ocaziile: a discutat cu Nicodim în timpul nopții și i-a predicat Evanghelia femeii de la fântână, chiar dacă era obosit de călătoria Sa. Nimic nu I-a plăcut mai mult decât să fie abătut de la lucrarea Lui. „Înapoia Mea, Satano”, i-a spus El lui Petru când apostolul L-a îndemnat astfel: „Să nu Ți se întâmple așa ceva” (Matei 16:22-23).

Ar fi oare posibil ca ucenicii Lui să își cheltuie viețile pe deșertăciuni? Am putea să fim leneși când El a fost atât de sârguincios? Ce onoare ne-a dat Dumnezeu să ne cheme la slujirea Lui! Statornicia în lucrarea de ascultare constituie marele nostru mijloc de apărare în ceasul ispitei. „Domnul este cu

voi când sunteți cu El” (2 Cron. 15:2). Sânguina în umblarea după sfințenie este calea prin care devenim tot mai sfinți (Luca 8:18).

Harurile cresc pe măsură ce sunt folosite, acțiunile spirituale conduc la obiceiuri spirituale, iar talanții folosiți cu credințioșie sunt răsplătiți prin înmulțirea lor. Sânguina în lucrarea lui Dumnezeu este calea directă către a fi siguri de dragostea lui Dumnezeu (2 Petru 1:5-10). Sânguina în ascultare este cel mai sigur mod de apărare împotriva declinului spiritual. Răceala conduce la nepăsare, nepăsarea la neglijență, iar neglijența la apostazie. Cu cât mai sânguincioși vom fi în slujirea lui Dumnezeu, cu atât ne vom asemăna mai mult cu Hristos.

În al cincilea rând, caracterul inofensiv al vieții lui Hristos pe Pământ este un model excelent pentru toți cei ce fac parte din poporul Său. El n-a rănit pe nimeni și nu a oferit niciodată ocazia ca vreun om să fie rănit. El nu a fost doar sfânt, ci și nevătămător. El a renunțat la drepturile Sale personale pentru a evita să rănească pe cineva. Când oamenii L-au batjocorit, El „nu răspundea cu batjocuri” (1 Petru 2:23). Atât de curat și de prudent a fost Mântuitorul nostru în acțiunile Sale, încât atunci când vrăjmașii Lui au căutat prilej să Îl atace, nu au putut găsi nimic de învinuit (Ioan 19:4). Haideți să căutăm sânguincios harul de a putea imita această trăsătură binecuvântată a vieții Sale, așa încât să putem asculta de porunca lui Dumnezeu și să fim „fără prihană și cu rați, copii ai lui Dumnezeu, fără vină” (Fil. 2:15). Onoarea lui

Hristos, al cărui Nume îl purtăm, este legată de acțiunile noastre. Regula pe care El ne-a dat-o este aceasta: „Fiți dar înțelepți ca șerpii, și fără răutate ca porumbeii” (Matei 10:16).

În al șaselea rând, smerenia și blândețea lui Hristos sunt aduse înaintea noastră de El ca model pe care să îl imităm. „Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima” (Matei 11:29). El S-a smerit, luând chip de rob. El S-a coborât până la slujirea cea mai de jos, spălând picioarele ucenicilor.

Când S-a prezentat ca Împărat al Israelului, a făcut acest lucru în smerenie, călărind pe un măgăruș. „Iată, Împăratul tău vine la tine, blând” (Matei 21:5). El a spus: „Fiul omului n-a venit să I Se slujească, ci El să slujească” (Matei 20:28). El S-a coborât la nivelul celor mai de jos dintre oameni, mâncând cu „vameșii și cu păcătoșii” (Matei 9:11). În toate acestea, El ne-a lăsat un exemplu de urmat. Noi suntem chemați să ne „împodobim cu smerenie” (1 Petru 5:5), dând astfel doada asemănării noastre cu Hristos.

Mândria nu se potrivește aceluia care pretinde că este un ucenic al Domnului Isus. Ea doar trădează lipsa părtășiei cu Hristos, ca și necunoașterea tragică a propriei persoane. Nimic altceva nu Îl sfidează mai mult pe Dumnezeu și nimic nu înstrăinează sufletul mai repede de El. „Domnul este înălțat: totuși îi vede pe cei smeriți, și îi cunoaște de departe pe cei îngâmfați” (Ps. 138:6). Mândria este total nepotrivită situației când ne plângem de corupțiile noastre, și constituie

o serioasă pricină de poticnire pentru copiii lui Dumnezeu. Nu fi ambițios intrând în competiție cu oamenii mari ai acestei lumi, ci mulțumește-te să stai în apropierea micuților lui Hristos. Învăță smerenia la picioarele Lui. Fă dovada smereniei prin felul în care te porți (1 Petru 3:3). Ilustrează smerenia cultivând părtășia cu cei mai săraci membri ai turmei (Rom. 12:16). Arată acest lucru vorbind și purtându-te ca unul care este „cel mai neînsemnat dintre toți sfinții” (Efes. 3:8).

În al șaptelea rând, atitudinea de mulțumire a lui Hristos în starea Sa smerită din această lume constituie un model excelent de urmat pentru poporul Său. Partea Lui în această lume a fost una de o sărăcie extremă. El a fost copilul unor părinți obișnuiți, și s-a născut într-un staul. Atât de lipsit a fost de mângâierile acestei lumi, încât mare parte a timpului petrecut în această lume n-a avut unde să-și plece capul.

Atât de sărac a fost Isus, încât a trebuit să împrumute un ban pentru a-și plăti dărilor. Totuși, El nu a cârtit niciodată și nu s-a plâns. Mai mult, atât de mulțumit a fost El cu starea rânduită de Dumnezeu, încât a afirmat: „O moștenire plăcută mi-a căzut la sorți” (Ps. 16:6). Deși a avut de suportat cele mai degradante suferințe, El nu S-a împotrivit niciodată: „Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie” (Isaia 53:7).

O, dacă L-ar imita în aceste lucruri cei mai săraci dintre creștini, și dacă ar învăța să gestioneze o stare smerită într-un

duh mulțumitor, nu ar mai exista văicăreli și nici acuze față de Dumnezeu, indiferent de lipsurile sau necazurile pe care El le-ar aduce asupra lor!

„Cel mai neînsemnat și mai zdrobit creștin este deținătorul multor îndurări bogate și prețioase (Efes. 1:3; 1 Cor. 3:23). Ai păcatele iertate și Dumnezeu te privește cu pace? Atunci nu ai de ce să te mai plângi. Ai parte de multe făgăduințe care spun că Dumnezeu nu te va abandona în necazurile tale (Evrei 13:5). Întreaga ta viață a fost o experiență a credințioșiei lui Dumnezeu față de făgăduințele Lui. Cât de folositoare ți-au fost toate suferințele prin care ai trecut! Ele au curățat trupul tău de păcat, te-au înțărcat de această lume și te-au îndreptat către mântuire. De aceea, este irațional să îți arăți nemulțumirea! Momentul odihnei tale și al eliberării tale depline de toate necazurile se apropie, căci vremea este scurtă și n-ar trebui să te mai preocupi de lucruri trecătoare. Prin mâna lui Dumnezeu, moștenirea ta se apropie de tine și, indiferent prin ce lucruri grele ar trebui să treci, acestea sunt mult mai ușoare decât cele prin care Hristos a trebuit să treacă în această lume. Dacă El a fost mulțumit, de ce nu ai putea să fii și tu?” (John Flavel).

NECESITATEA IMITĂRII LUI HRISTOS

„Cine zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus” (1 Ioan 2:6). Principalul scop pe care apostolul l-a avut în epistola lui a fost acela de a ilustra anumite semne distinctive,

atât negative cât și pozitive, prin care să fie testate pretențiile oamenilor de a fi creștini (1 Ioan 5:13). În această lumină trebuie interpretat versetul nostru. Dovada părtășiei mântuitoare în Hristos este faptul că Îl imităm. Dacă s-ar insista în zilele noastre de la amvon cu toată credincioșia asupra acestui criteriu, mare parte din pretențiile seci care abundă acum în lumea creștină ar fi ieșit în mod clar la lumină. Aici, în versetul de față, este enunțată pretenția: „Cine zice că rămâne în El”, ceea ce se referă la a fi părtăș lui Hristos și a avea comuniune cu El. Singura cale prin care o pretenție de credință poate fi întărită este prin a trăi așa cum Hristos a trăit, urmând exemplul pe care El ni l-a lăsat.

Orice om este chemat să Îl imite pe Hristos pentru că, dacă nu face acest lucru, își reneagă propria pretenție de a purta Numele Lui. Necesitatea acestei imitări a lui Hristos este dovedită în mod convingător pe diverse căi. Ea este dovedită din ordinea stabilită a mântuirii, ordine care este neschimbătoare. Dumnezeu care a stabilit sfârșitul, a stabilit și mijloacele și ordinea prin care oamenii să ajungă acolo.

În primul rând, asemănarea cu Hristos este metoda stabilită de Dumnezeu prin care El va aduce multe suflete la slavă. „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați” (Rom. 8:29). Același Dumnezeu care i-a predestinat pe oameni la mântuire, i-a predestinat la asemănarea cu Hristos. Această

ordine a Cerului nu poate fi răsturnată niciodată, căci mai degrabă putem spera să fim mântuiți fără Hristos decât să fim mântuiți fără asemănarea cu Hristos.

În al doilea rând, natura lui Hristos implică această asemănare, făcând-o absolut necesară. Astfel, trupul lui Hristos nu ar trebui să fie eterogen, Capul fiind de o natură diferită de restul trupului, căci cât de monstruos și de dezagreabil ar putea să arate organismul! Acest trup trebuie să Îl reprezinte pe Hristos înaintea lumii, iar dacă părțile lui nu sunt armonioase, imaginea pe care lumea ar putea să o aibă ar putea fi mai degrabă una de felul următor: „Capul chipului acestuia era de aur curat; pieptul și brațele îi erau de argint; pânțele și coapsele îi erau de aramă; fluierile picioarelor, de fier; picioarele, parte de fier și parte de lut” (Dan. 2:32-33). Hristos, Capul, este curat și sfânt, astfel că El este foarte nepotrivit pentru membrele lumești. Acesta este motivul pentru care, atunci când a făcut descrierea trupului lui Hristos, apostolul a caracterizat mădularele lui ca fiind de aceeași natură și calitate ca ale Capului trupului: „Cum este Cel ceresc, așa sunt și cei cerești. Și după cum am purtat chipul celui pământesc, tot așa vom purta și chipul Celui ceresc” (1 Cor. 15:48-49). Acea imagine sau asemănare cu Hristos, care va fi completă și perfectă după înviere, trebuie să înceapă de aici, prin lucrarea de regenerare.

În al treilea rând, această asemănare și conformare cu

Hristos este ilustrată ca necesară din părtășia pe care toți credincioșii o au cu El în același Duh al harului și sfințeniei. Credincioșii sunt denumiți „tovarășii” lui Hristos (Ps. 45:7), pentru că ei sunt părtăși aceluiși Duh, ca și Hristos. Dumnezeu ne dă același Duh, Duhul pe care El L-a turnat din plin asupra lui Hristos. Acolo unde există același Duh și același principiu de viață, trebuie să rezulte aceleași acțiuni și aceleași roade, după proporția și măsura Duhului harului care este dat. Acest motiv este întărit și mai mult prin scopul pe care Dumnezeu îl are prin infuzarea Duhului harului, căci din Ezechiel 36:27 rezultă clar că sfințenia și ascultarea practică constituie țelul pentru care Duhul a fost dat.

Însăși slujba Duhului lui Dumnezeu existent în oameni este aceea de a le deschide mințile, de a le îndrepta dorințele către lucrurile cerești, de a le curăța inimile de zgura pământească, și de a le pregăti pentru o viață de sfințenie și ascultare. Natura Lui este una care produce schimbări în cei în care locuiește, așa încât să poarte același chip ca al lui Isus Hristos, Capul lor ceresc (2 Cor. 3:18).

În al patrulea rând, necesitatea acestei imitări a lui Hristos poate fi susținută plecând de la scopul și obiectivul arătării lui Hristos înaintea lumii într-un trup de carne. Chiar dacă noi detestăm învățătura socinienilor, care susțin că viața exemplară a lui Hristos constituie întreg scopul întrupării Sale, nu vrem să mergem la extrema cealaltă și să pierdem un adevăr prețios. Noi susținem că satisfacerea dreptății lui

Dumnezeu prin sângele Său a fost scopul și obiectivul principal al întrupării Lui, potrivit pasajului din Matei 20:28. De asemenea, noi afirmăm că un alt scop mareț și obiectiv al întrupării lui Hristos a fost acela de a pune înaintea noastră un model de sfințenie pe care să îl imităm, căci așa vorbește apostolul: El „ne-a lăsat o pildă, ca să călcăm pe urmele Lui” (1 Petru 2:21). Exemplul lui Hristos aduce asupra credincioșilor o obligație deosebită de a-L imita: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus” (Fil. 2:5).

În al cincilea rând, imitarea lui Hristos de către noi este unul dintre acele obiective deosebite la care fiecare om este chemat, dacă vrea să fie recunoscut de Hristos printre ucenicii Lui. „Oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu” (Luca 14:27). „Dacă Îmi slujește cineva, să Mă urmeze” (Ioan 12:26). Dacă suntem credincioși sinceri, acesta trebuie să fie obiectivul nostru.

De aceea, suntem chemați la imitarea strictă a lui Hristos, nu doar prin porunca lui Hristos, ci și prin consimțământul nostru. Dacă pretendem că suntem ai lui Hristos, dar inimile noastre nu și-au dat niciodată acordul de a-L urma și de a imita exemplul Lui, atunci nu suntem decât niște ipocriți și ne amăgim, fiind total diferiți de caracterul credincioșilor, așa cum este el ilustrat în Scriptură. Cei care sunt ai lui Hristos sunt descriși în Cuvântul lui Dumnezeu ca aceia care nu umblă după firea pământească, ci după îndemnurile Duhului.

În al șaselea rând, onoarea lui Hristos face necesară asemănarea creștinilor cu exemplul Său, altfel în ce mod vom putea ajunge să astupăm gurile rele și critice, apărând Numele lui Hristos de ocara lumii? Cum poate Înțelepciunea să fie îndreptățită în copiii ei, dacă nu pe această cale? Prin ce mijloace am putea să eliminăm oportunitățile pe care unii le așteaptă și le folosesc, pentru a critica nedrept creștinismul, dacă nu prin a ne asemena și a ne duce viețile după exemplul lui Hristos.

„Lumea are ochi să vadă ceea ce noi practicăm și urechi să audă ceea ce pretindem că este credința noastră. De aceea, fie arătăm și demonstrăm potrivire între pretenția și practica noastră, fie nu putem spera vreodată să apărăm Numele și onoarea Domnului Isus” (John Flavel).

CONCLUZII

Din ceea ce s-a spus până acum putem extrage câteva concluzii.

În primul rând, dacă toți cei ce pretind că sunt părtași lui Hristos în sens mântuitor sunt chemați la imitarea strictă a Lui, rezultă că, în felul acesta, creștinismul este acuzat pe nedrept de lume pentru relele și tulburările provocate de falșii credincioși.

Nimic nu poate fi mai illogic decât aceste acuzații, întrucât creștinismul respinge cu hotărâre acțiunile superficiale și

scandaloase ale tuturor falșilor convertiți, motiv pentru care el nu poate fi blamat pentru acestea. „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat, și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie” (Tit 2:11-12). Acest lucru este un argument solid în favoarea creștinismului, pentru că până și oamenii răi tânjesc să se folosească de numele lui, chiar dacă fac acest lucru doar pentru a-și acoperi păcatele.

În al doilea rând, dacă toți preinșii convertiți își anulează pretenția de a fi ai lui Hristos pentru că nu se străduiesc cu sinceritate și sârguință să imite sfințenia vieții Sale, atunci cât de mic trebuie să fie numărul creștinilor reali din această lume! Dacă vorbim folosind cuvinte alese, dar fără a trăi potrivit lor, dacă lansăm pretenția că suntem creștini fără o viață practică sfântă, dacă suntem membri în biserică fără să ne lepădăm de noi înșine și fără să mergem pe calea îngustă, și dacă toate acestea ar fi suficiente pentru a valida pretenția de creștini, atunci o proporție considerabilă a populației lumii ar putea pretinde că aparține poporului lui Dumnezeu. Dar dacă Hristos spune că ai Lui sunt doar aceia care Îi urmează exemplul, atunci turma Lui trebuie să fie cu adevărat una mică. Vasta majoritate a acelor care pretind că sunt creștini au doar un nume că trăiesc, dar sunt morți. Cerințele lui Hristos sunt prea rigide pentru ei. Aceștia preferă calea cea lată, unde se găsește majoritatea oamenilor (Rom. 6:13).

În al treilea rând, ce vremuri binecuvântate am putea trăi dacă adevărații creștini ar trăi consecvent în această lume! Cum ar ajunge ei să îi smerească pe cei mândri, să îi zdrobească pe cei încăpățânați și să îi apropie de Dumnezeu pe cei carnali. Lumea perversă a acuzat adesea creștinismul de faptul că a constituit cauza tuturor tulburărilor din istorie, dar nimic altceva decât creștinismul curat, în puterea lui, nu poate vindeca epidemiile răului din lume. Dacă marea majoritate a semenilor noștri ar fi fost regenerați prin Duhul lui Dumnezeu și făcuți să trăiască după modelul lui Hristos, în sfințenie, în blândețe și lepădare de sine, închisorile noastre ar fi goale, armatele ar putea fi desființate, geloziiile și dușmăniile ar pieri, iar locurile pustiite de războaie ar putea respira ușurate. Deșertul s-ar bucura și ar înflori ca un trandafir. Aceasta este marea diferență dintre cei sfinți și lumea care zace în cel rău. Sfințenia constituie însăși atmosfera Cerului, dar ea este urâtă și vânată aici, pe Pământ.

În al patrulea rând, creștinii reali sunt cei mai buni prieteni pe care îi putem avea. Este un lucru binecuvântat să poți avea părtășie cu cei care caută cu adevărat să umble după exemplul lui Hristos. Sfințenia, gândirea cerească și harurile spirituale care au existat în El se găsesc, în măsura dată de Domnul, în toți ucenicii adevărați ai Lui. Ei Îi aduc laude Aceluia care i-a chemat din întuneric la lumină.

Ceva din roadele Duhului Sfânt se poate vedea în toți cei în care El locuiește. Totuși, trebuie să ne amintim că există

mari diferențe între un creștin și altul, și că până și cei mai buni creștini sunt sfințiți doar parțial. În marea majoritate a sfinților maturi există deopotrivă lucruri atractive și suave, dar și lucruri dezgustătoare și amare. Acest lucru ne oferă oportunitatea să ne purtăm poverile reciproc, în dragoste. Totuși, în ciuda tuturor neputințelor și corupțiilor lor, copiii Domnului sunt cei mai buni prieteni pe care îi putem avea pe acest Pământ. Ferice de cei care se bucură acum de părtășie cu cei în care se poate vedea chipul lui Hristos.

În al cincilea rând, dacă niciun om nu poate emite pretenția că este al lui Hristos decât dacă trăiește potrivit modelului Lui, atunci cât de lipsite de temei sunt toate așteptările oamenilor păcătoși, care umblă după poftele lor!

Nimeni nu este mai curajos în a pretinde privilegiile religiei cum sunt cei care resping îndatoririle ei. Mulțimi de oameni speră să fie mântuiți de Hristos, dar ei Îl refuză ca Stăpân. Astfel de nădejdi n-au nicio susținere scripturală. Ba mai mult, mărturia Scripturii stă chiar împotriva lor. „Nu știți că cei nedrepti nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu? Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurvarii, nici malahii, nici sodomiții, nici hoții, nici cei lacomi, nici bețivii, nici defăimătorii, nici hrăpăreții nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu” (1 Cor. 6:9-10).

„O, câte mii de speranțe deșarte sunt aruncate în țărână și câte mii de suflete sunt condamnate la Iad doar de acest verset al Scripturii” (John Flavel).

În contextul acesta, cât de mult se potrivește el creștinilor, îndemnându-i să „nu se potrivească chipului veacului acestuia”, ci să fie transformați „prin înnoirea minții lor” (Rom. 12:2)! Cum ar trebui să ne străduim să mergem pe urmele pașilor lui Hristos! Aceasta ar trebui să fie marea dorință a vieților noastre, după cum este țelul esențial al Evangheliei. Dacă Hristos S-a asemănat cu noi luând natura noastră asupra Lui, cât de normal este ca și noi să ne asemănăm cu El pe calea ascultării. El a venit în această lume sub Lege de dragul nostru (Gal. 4:4), așa că minimul lucru pe care-l putem face ca răspuns față de dragostea Lui este să luăm cu bucurie jugul Lui asupra noastră. Smerirea lui Hristos prin a Se asemena cu cei care erau infinit mai prejos decât El ne obligă să ne asemănăm cu El, Cel care este atât de înălțat deasupra noastră. Cu siguranță că dragostea lui Hristos trebuie să ne constrângă să nu scutim niciun efort pentru a „crește în toate privințele” (Efes. 4:15).

Dacă vrem să ne asemănăm cu El în slavă, este logic că ar trebui să ne asemănăm cu El în sfințenie încă de pe acum. „Vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2), ca El nu doar în sufletele noastre, ci și în trupurile noastre, care vor fi transformate după trupul Său de glorie (Fil. 3:21). Avem aici o motivație deosebită care să ne conducă la asemănarea cu Hristos, în special întrucât conformarea cu chipul Său în sfințenie este dovada asemănării cu El în slavă (Rom. 6:5). Asemănarea vieților noastre cu Hristos este cea

mai înaltă ocupație pe care o putem avea în această lume, căci măsura harului nostru este cântărită prin această regulă. Atâta vreme cât Îl imităm pe Hristos, nu mai mult, le suntem de un real ajutor celor din jurul nostru. Prin contrast, cu cât suntem mai puțin asemănători lui Hristos, cu atât vom fi mai mult piedici și pricini de poticnire, atât pentru cei mântuiți cât și pentru cei nemântuiți. Ce gânduri serioase sunt acestea! Cum ar trebui ca aceste lucruri să ne aducă pe genunchi, cerând harul de a fi ucenici mai asemănători cu Hristos!

„Să vă purtați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și slava Sa” (1 Tes. 2:12). Prin „vrednic”, apostolul nu a făcut vreo referire la ceva meritoriu, ci la haina care i se potrivește creștinului. Așa cum sublinia Davenant, „termenul ‚vrednic’, așa cum este folosit în Scriptură, nu denotă întotdeauna doar o proporție exactă a egalității între un lucru și altul, ci și o potrivire anume care exclude lipsa de consecvență”. A trăi vrednic de Dumnezeu înseamnă să trăim așa cum Hristos a trăit, iar orice abatere de la acel standard este o oglindire a pretenției noastre de credință și o provocare adusă lui Dumnezeu. Conformarea noastră după modelul lui Hristos are un rol deosebit în pacea pe care o experimentăm. Răspunsul unei conștiințe sănătoase și zâmbetul aprobării lui Dumnezeu sunt compensații bogate pentru lepădarea de sine și respingerea pornirilor firii pământești. O moarte caracterizată de mângâierea Domnului este încheierea normală a unei vieți sfinte. „Uită-te bine la cel fără prihană, și privește-l pe cel

fără vicleșug; căci omul de pace are parte de moștenitori [sau „căci la sfârșit, acel om va avea parte de pace”, lit. KJV]” (Ps. 37:37).

MOTIVE DE MÂNGÂIERE PENTRU CREȘTINII ADEVĂRAȚI

Apropiindu-ne de încheiere, haideți să analizăm câteva lucruri despre mângâierea acelor care sunt doborâți după ce au conștientizat cât de departe se află de standardul pe care Hristos l-a așezat înaintea lor. Potrivit dorințelor naturii noi, te-ai străduit sincer să urmezi exemplul lui Hristos. Totuși, fiind slab în har și confruntându-te cu multă opoziție din partea firii pământești și a ispitelor diavolului, te-ai îndepărtat adesea de la scopurile sfinte ale inimii tale cinstite, spre descurajarea mare a sufletului tău.

Ai putea spune ca și David, „O, de ar ținti căile mele la păzirea orânduirilor Tale” (Ps. 119:5). Ai încercat din greu să umbli în sfințenie, căutând să o capeți prin orice mijloace. Totuși, eforturile tale au fost zdrobite repetat, aspirațiile tale s-au risipit și te simți nevoit să îți deplângi starea în felul acesta: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24).

În primul rând, aș vrea să asigur sufletul care s-a străduit autentic de faptul că astfel de defecte în ascultare nu invalidează îndreptățirea lui și nici nu îi afectează acceptarea înaintea lui Dumnezeu. Îndreptățirea ta nu este bazată pe ascultarea ta,

ci pe ascultarea lui Hristos. Indiferent cât de imperfect ești, ai „totul deplin în El” (Col. 2:10). Ar fi fost vai de Avraam, Moise, David sau Pavel dacă îndreptățirea lor ar fi fost dependentă de sfințenia și faptele lor bune. Nu lăsa ca eșecurile tale triste să îți fure bucuria în Hristos, ci mai degrabă fii tot mai mulțumitor pentru haina neprihănirii Sale.

În al doilea rând, dacă inima ta plânge pentru că nu ești mai asemănător cu Hristos, în loc ca această atitudine să fie o dovadă că ești mai puțin sfințit decât cei care nu își deplâng lipsa de asemănare cu El, ea dovedește că ești mai sfințit decât ei. Această situație demonstrează că îți cunoști mai bine inima decât și-o cunosc ei, că ai un dezgust mai profund al păcatului și că Îl iubești pe Dumnezeu mai mult decât ei. Cei mai deosebiți sfinți ai lui Dumnezeu și-au deplâns greșelile cel mai amar (Ps. 38:4).

În al treilea rând, Duhul Sfânt folosește foarte bine neputințele tale și transformă eșecurile tale în avantaje spirituale. Tocmai prin acele greșeli, El ascunde mândria de ochii tăi, supune neprihănirea de sine, te determină să apreciezi mai profund bogățiile harului fără plată și să pui un preț mai mare pe sângele Mielului. Prin multele tale căderi, El te face să tânjești mai fierbinte după Cer și, gradual, te pregătește pentru a trece în veșnicie. Cu cât este un suflet sfânt mai chinuit de păcat și de Satana, cu atât mai sincer va striga el: „O, dacă aș avea aripile porumbelului, aș zbura și aș găsi undeva odihnă!” (Ps. 55:6). „O, ce chimie binecuvântată are

Cerul, dacă o vedem extrăgând astfel de îndurări chiar și din greșelile noastre” (John Flavel), și dacă face ca flori plăcute să răsară chiar și din rădăcini amare.

În al patrulea rând, neputințele tale nu rup legământul cel veșnic, în ciuda multelor tale defecte și greșeli. „Mă copleșesc nelegiuirile” spunea David, dar el a adăugat imediat: „Dar Tu vei ierta fărădelegile noastre” (Ps. 65:3).

În al cincilea rând, chiar dacă eșecurile ascultării tale sunt un prilej de întristare pentru Dumnezeu, suspinele tale profunde cauzate de acestea sunt plăcute înaintea ochilor Lui. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mâhnită” (Ps. 51:17).

În al șaselea rând, chiar durerile tale și întristarea cauzată de căderile tale constituie un mijloc prin care vei fi dus într-o asemănare mai mare cu Hristos, întrucât El a fost „Omul durerii” (Isaia 53:3). Dacă El a suferit din cauza păcatelor noastre, am putea noi să nu le deplângem?

În al șaptelea rând, „chiar dacă Dumnezeu a lăsat ca multe tale căderi și greșeli să te smerească, totuși El ți-a dat și multe lucruri spre mângâierea ta. Este un lucru aducător de mângâiere ca dorința sufletului tău să fie îndreptată spre Dumnezeu și spre amintirea Numelui Său. Este aducător de mângâiere să știi că păcatele tale nu îți mai plac așa cum era situația înainte de convertirea ta, ci ele sunt acum rușinea ta

și cauza întristării tale. Este o mângâiere că starea ta nu este singulară, căci aceleași întristări și lacrimi se găsesc în toate sufletele care au parte de har în această lume” (John Flavel).

MAGNA GRATIA

Noi vestim Evanghelia harului

Asociația MAGNA GRATIA este o organizație creștină non-profit care își concentrează eforturile pe proclamarea Evangheliei prin literatură consecventă doctrinar, prin evanghelizare și echiparea bisericilor evanghelice de limba română.

Dacă ai fost binecuvântat citind această carte, poți ajuta la binecuvântarea altor credincioși, astfel:

1. Recomandă mai departe această carte!
2. Scrie o recenzie pe pagina noastră de internet de unde ai descărcat această carte.
3. Vizitează pagina noastră de internet la magnagratia.org și află mai multe despre lucrarea noastră, și citește GRATUIT cele peste 300 de cărți ale unora dintre cei mai buni autori creștini.
4. Rămâi conectat la noutățile MAGNA GRATIA vizitând profilele noastre de social media și abonându-te la noutăți pe email, așa încât să fii anunțat când publicăm resurse noi.
5. Roagă-te pentru noi.
6. Donează și ajută-ne să mergem mai departe cu această lucrare. Donațiile de pot face online pe pagina noastră de internet.

Pentru orice alte informații, scrie-ne la contact@magnagratia.org.

magnagratia.org